

FLACĂRA 4

Magazin ilustrat • 5.000 lei • Pentru abonați - 2.000 lei • anul 1998

MARELE COMANDOR DEZVALUIE SECRETELE FRANCMASONERIEI ROMÂNEȘTI

ACEST NUMĂR AL REVISTEI
SE VINDE NUMAI ÎMPREUNĂ
CU SUPLIMENTUL
FLACĂRA FOCUS EGIPT

O TIPOGRAFIE PENTRU MILENIUL TREI

MOND ND GRAF

TIPOGRAFIE ● EDITURĂ ● AGENȚIE DE PUBLICITATE

Bd. Alexandru Lăpușneanu nr. 113, Constanța

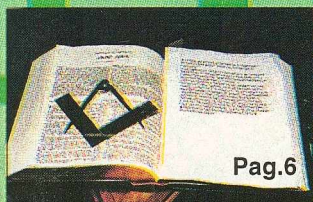
Tel.: 041-63.86.77; Tel./fax: 041-64.28.20

Intr-o lume
obscură
noi
vă oferim

Flacăra

revista
care
pune
în lumină
realitatea
așa cum este

Pag.6

Pag.11

Pag.20

Pag.32

Pag.39

Dosar	6
Francmasoneria românească între frică și ignoranță Scurt istoric al masoneriei românești	
Interviu	11
George Arion în dialog cu Laurențiu Ulici: „Nu în stele, ci în noi înșine sălășluiește vina“	
Spectacol politic	14
Secretul lui Polichynelle	
Cronică mărunță	16
Calculul lui Măgureanu, inexact Mass-media exercită presiuni permanente asupra Poliției	
Externe	18
Kosovo, cronica unei crize anunțate	
Reportaj	20
Detectivii și bodyguardii nu au lege	
	22
Head-hunters	
Cultura fără frontiere	26
Pregătiri pentru anul 2000 Și gloria ucide, nu-i așa?	
Literatură	28
Mașina de scris	
Teatru	30
Dragă mincinosule Eleada Petru	
Film	32
Flubber Pact cu diavolul Infanteria stelară	
Inedit	35
Mircea Nedelciu – portret psihologic	
Viața mondenă	36
5 întrebări pentru Mihai Constantinescu Foștii bețivi notorii se destăinuie	
Sport	39
Final imprevizibil de campionat Irina Spârlea din nou cu gândul la „Top Ten“ Să ne cunoaștem adversarele: Columbia	
Horoscop	44
Predicții lunare – mai 1998	
Divertisment	45

În mod normal, nimănui nu ar trebui să-i fie indiferent cine-l conduce – chiar și pe o cărare de munte, într-o simplă drumeție; cu atât mai mult într-o întreprindere, într-o instituție sau într-o societate. Iar prima calitate care i se cere celui investit cu povara de a-i călăuzi pe ceilalți este, fără îndoială, aceea de a inspira încredere.

TUNELUL DE LA CAPĂTUL LUMINIȚEI

Românii, prea adeseori amăgiți în relația cu niște conducători nedemni, nu mai au capacitatea de a recunoaște în cine pot să aibă încredere. Cinstea, corectitudinea, hărnicia le par suspecte, din moment ce s-au obișnuit ca mai marii zilei să facă doar caz de astfel de însușiri, nu să le posede cu adevărat. Cuvintele pompoase, bătutul cu pumnul în piept, declarațiile demagogice au început să capete mai mult credit decât vorbele simple și oneste. Numai așa poate fi explicată bucuria resimțită de mulți la debarcarea premierului, înlocuire la care unele ziare și unele televiziuni au contribuit cu elan, din dorința de a întreține un scandal profitabil pentru ele. A fost dat la o parte – poate pentru totdeauna scos în afara scenei politice principale – un om în care se putea avea o încredere deplină și care își închipuise – cu naivitate! – că postul de prim-ministru înseamnă trudă în folosul celorlalți, nu în propriul său interes. Cu o ușurință condamnată, dar sub presiunea unei urzeli de intrigi țesute cu abilitate, colegii de partid, președintele țării l-au sacrificat fiindcă n-a știut să intre în jocul tenebros al politicianismului

dâmbovițean. S-a spulberat ultima noastră șansă de a porni, în sfârșit, mult trâmbițata noastră reformă. Iar după luni de dispute inimaginabile din viața noastră politică ne-am ales cu o singură certitudine: Occidentul nu mai pune nici o bază pe puterea noastră de a ieși din situația de criză în care ne zbatem. Speranța noastră de a zări limanul visat s-a spulberat din nou.

Am intrat cu frenetism în vârtejul existenței noastre obișnuite, care înseamnă a lua totul de la început. Deși abia instalat, asupra noului premier s-a și revărsat un potop de acuze. Nici n-a apucat să-și tragă bine sufletul după încordarea care l-a propulsat într-un scaun îndelung râvnit, nici nu s-a dumirit ce plan de acțiune să-și croiască și, cu măiestria noastră binecunoscută de a-i forfecă pe cei din frunte, am început să-i vedem numai cusururile. Glumind amar, putem spune că, de fapt, noi nu ne aflăm într-un tunel pe care îl străbatem încordându-ne vederea ca să descoperim luminița salvatoare. În realitate, mai suntem încă scăldați de razele soarelui și de-abia acum se întrevede intrarea în tunel, spre care ne târâm în pas de melc.

Sergiu Brion

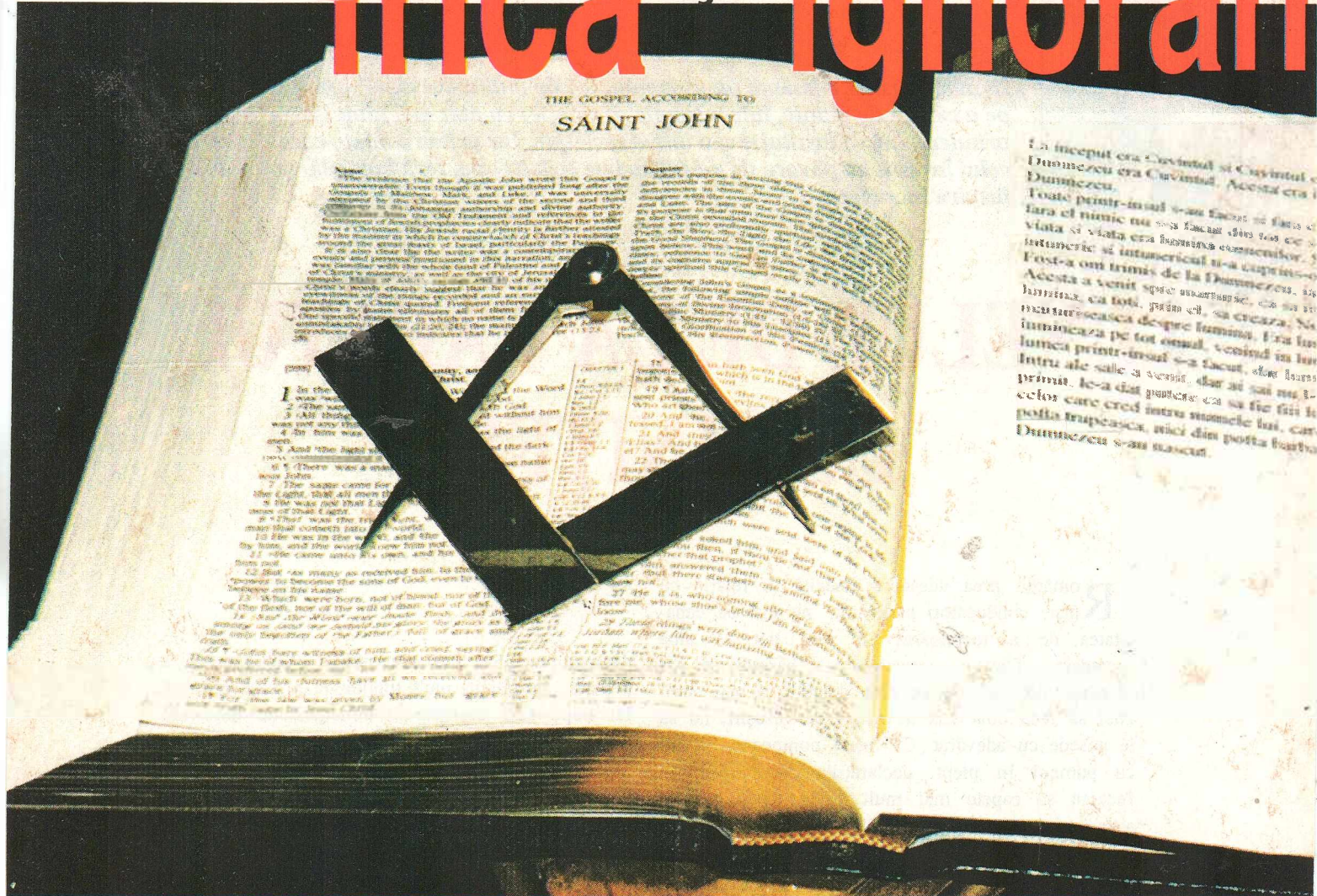
FRANCMASONERIA

ÎNTRE

frica

ȘI

ignoran

Moto: „Oprimată de țări, hăituită de naziști, persecutată de comuniști, francmasoneria a felul, naționaliști, religioși sau colectiviști.” (Daniel Beresniak)

SCURT ISTORIC AL MASONERIEI ROMÂNEȘTI

● Temeliile francmasoneriei în Țările Române le-ar fi pus secretarul italian al domnitorului Constantin Mavrocordat (1689-1714), Antonio Maria del Chiaro (conform lucrării lui Horia Stoiciu-Bălcești, „Ordinul Masonic Român”).

După Rudolf Sutz (,,Iașul de altădată”), cea dintâi lojă masonică ia ființă la Iași, în 1735.

● 1825, la București se creează „Societatea filarmenică”, inspirată de către francmasoni. În cadrul acesteia, tinerii boieri români uneltesc împotriva rușilor și turcilor.

● 1 iulie 1856 – ia ființă „Steaua Dunării”, prima lojă francmasonică română, având ca prim Venerabil Mare Maestru pe Ion C. Brătianu, asistat de către fratele său, Dimitrie, și de C.A. Rosetti.

● 5 ianuarie 1859 – Al. I. Cuza este ales domnitor al Moldovei.

24 ianuarie 1859 – Al. I. Cuza este ales domnitor și al Țării Românești.

Apartenența lui Cuza la ordinul masonic nu este exclusă, dar nici atestată documentar. Se poate afirma că a ajuns domnitor al Principatelor Unite prin strădaniile conjugate ale masonilor români și francezi.

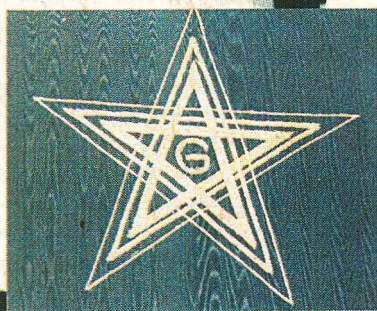
● 1863, la București ia ființă loja „Înțelepții din Heliopolis”, în obediența ritului de Memphis, dar cu încuviințarea Marelui Orient al Franței.

● 1865 – Cuza dispune dizolvarea lojii „Steaua Dunării”.

● 1871 – cele mai cunoscute loji sunt: la București „Egalitatea” și „Fraternitatea”, la Galați „Discipolii lui Pitagora”, la Brăila „Farul ospitalier” și la Pitești „Coroana lui Mihai Viteazul”.

● 1874, dr. Carol Davila, Venerabil Mare Mestru al lojii „Înțelepții din Heliopolis”, este delegat la o întrunire

a la Dumnezeu și
tru început la
nimic nu s-a făcut și
a făcut. Întru el era
lumina lumina în
numele lui era Ioan.
arturisească despre
era el lumina, ci ca sa
ina cea adevarata, care
ie. În lume era si
a nu l-a cunoscut.
u primit. Iar citi l-au
Dumnezeu, adica
nu din singe, nici din
casca, ci de la

slujit de țap ispășitor fanaticilor de tot
„Francmasoneria în Europa de Est“)

Francmasoneria nu este o religie, o sectă, o societate paralelă sau un stat în stat, ci o rețea universală de fraternitate. Ea nu face politică și nici discriminări religioase sau rasiale. Veche probabil de trei mii de ani, prin îndoita ei obârșie – templieră și meșteșugărească, francmasoneria a luat din secolul XVIII aspectul nevinovat al instituirii unui grup de sociabilitate specifică. Grup care – după cum apreciază istoricul Daniel Beresniak – a adus laolaltă oameni provenind din pături sociale diverse, din toate profesiunile, din toate neamurile și din toate confesiunile. Loja masonică devine, astfel, lăcașul unde se reunesc persoane care, altminteri, nu s-ar fi întâlnit niciodată. Ele se străduiesc să deslușească firele tainice ce leagă binele și adevărul, preferând să-și cultive o anumită orientare a minții în locul acceptării unor certitudini. Acești oameni au participat la făurirea Istoriei și, fie că ne place, fie că nu ne place să acceptăm, nici revoluția americană din anii 1773–1783 și nici revoluțiile franceze din anii 1789, 1830, 1848, 1870 și 1944 nu ar fi avut loc fără o pregătire prealabilă orientată de lojile masonice. Și nici curajoasa revoluție de la Islaz, din Țara Românească, dezlănțuită de un pumn de francmasoni români inițiați la Paris. Nimeni n-a cutezat să insiste asupra rolului, uneori hotărâtor, pe care l-au jucat lojile masonice în istoria românilor, sau în a Europei și Americii. Teamă, dezinteres, lipsă de motivație sau, pur și simplu, neînțelegere sau frică de NECUNOSCUR.

Esențiale în trecutul, prezentul și viitorul masoneriei în România, ca și în viitoarea omenire rămân două năzuințe de rang înalt; aprecia Dan Amedeo Lăzărescu.

Cea dintâi este năzuința libertății. A libertății individuale ca și a libertății naționale. De aceea, masoneria a reprezentat dușmanul tuturor ideologiilor totalitare ajunse la putere, fie ele de extremă stângă, fie de extremă dreaptă.

A doua năzuință supremă a masoneriei universale începe din clipa în care a fost realizată cea dintâi: din clipa în care lojile și-au făcut datoria și au contribuit la realizarea neatârării fiecăreia din țările care se încumetă să activeze în clandestinitate.

Încununând realizarea neatârării naționale, masoneria începe să militeze pentru pacea eternă evocată de Immanuel Kant. Pentru Templul ideal al Umanității. Pentru că nu orice taină este răufăcătoare, nici Templul ideal nu poate rămâne doar o sintagmă lipsită de sens.

Masoneria română, o societate cândva secretă, astăzi discretă, a avut pe coloanele ei figuri ale istoriei moderne a poporului român: frații Brătianu, frații Golești, Alexandru Ioan Cuza, C.A. Rosetti, Titu Maiorescu, I.G. Duca, Al. Vaida-Voievod.

Aceeași societate să fie, oare, și astăzi primejdioasă pentru români?

internațională organizată de Marele Orient al Franței.

● 1875, decembrie – se instituie la București loja „Alexandru Ioan Cuza“.

● 1880 – se aflau în activitate, în România, 32 de loji. La inițiativa căpitanului C-tin Moroiu ia ființă o federație de loji sub numele de Marea Lojă Națională a României, la care aderă 20 de loji. Cel dintâi Venerabil Mare Maestru este C-tin Moroiu.

● 1881 – se instalează în România ritul de Memphis – se constituie Supremul Consiliu al Ritului Scoțian Antic și Acceptat.

● 1883 – începe practicarea în România a ritului suedez Swedenborg.

● 1889 – Marea Lojă Națională a României promulgă o nouă Constituție masonică, ce „recunoaște“ doar patru rituri: francez, Scoțian Antic și Acceptat, Royal Arch și ritul de adopțiune – rezervat exclusiv doamnelor.

● 1916 – moare Marele Maestru Constantin Moroiu și nu este înlocuit.

● august 1918 – este instituit un Suprem Consiliu pentru România, prezidat de Ion Pangal. Instanța are sub control toate

gradele Ritului Scoțian Antic și Acceptat și are drept scop scoaterea din adormire și organizarea francmasoneriei române. Marea Lojă de la New York refuză să recunoască acest Suprem Consiliu.

● 1921 – Ion Pangal întemeiază, la București, o Mare Lojă și un Suprem Consiliu pentru România.

– ia ființă, tot la București, o Mare Lojă Americană pentru România.

● 1922, 29 iunie – Lojile maghiare din Transilvania și Banat întemeiază o obediență proprie, Marea Lojă Simbolică din România, al cărei Venerabil Mare Maestru era Ludwig Servatius.

● 1925 – lojile create în România sub obediența Marelui Orient al Franței s-au federat în sânul unei noi obediențe masonice românești, Marele Orient al României.

● 1930, 15 februarie – Marea Lojă Simbolică din România aderă la Marea Lojă Națională a României. Ca urmare a acestei fuziuni, Marea Lojă Națională a României a ajuns să numere 45 de loji. Venerabil Mare Maestru al acestei Mari Loji era principele George-Valentin Bibescu.

„MASONERIA POATE AJUTA SOCIETATEA ROMÂNEASCĂ“

Interviu în exclusivitate cu domnul Gheorghe Comănescu, Mare Maestru al Lojii Naționale Române

Când aduci vorba despre francmasonerie există aproape invariabil cineva care se crede interesat și începe să turuie despre „noua ordine mondială“, „oculta internațională“, „jocuri de culise“ și alte bazaconii. De la stânga la dreapta, politicieni fără electorat, indivizi care se plictisesc acasă, inși care vor să se bage în seamă au devenit fini cunoscători ai problemelor oculte. Până și un guru de cartier precum yoghinul Gregorian Bivolaru, după părerea noastră pe jumătate sărit de pe fix, pe jumătate șmecher, vrea să facă valuri răspândind despre masoni niște aberații care-ți fac părul măciucă.

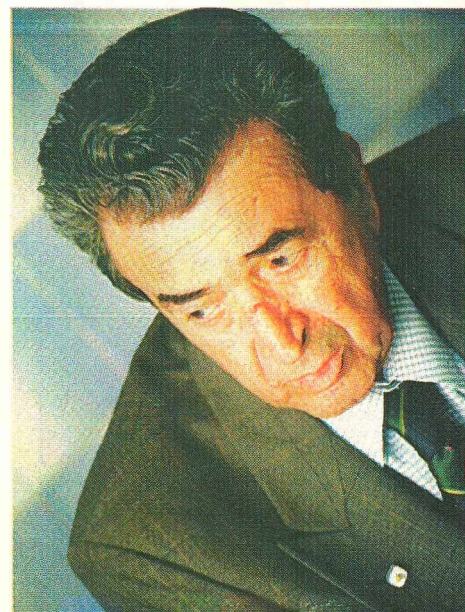

Cu un rol de necontestat în instaurarea democrației și a principiilor statului modern, masoneria în varianta sa occidentală pare un club de elită. În România rolul ei poate ar trebui să fie tocmai acela de a ajuta la formarea unor elite reale. Discreți, masonii români nu prea dau atenție celor care-i atacă. Sediul Marii Loji Naționale Române e într-un apartament de bloc de pe lângă Piața Muncii în care cu greu încap 12-15 persoane. La început am trecut prin filtrul fratelui Puiu, un tip cu simțul umorului, care fumează, ca și noi, Carpați. Din câte am înțeles tot el a construit și templul, o încăpăre mică, dar dotată cu tot ce trebuie pentru ședințele de lojă. Pe perete, lângă simbolurile masonice se află tricolorul. După câteva întâlniri succesive am părut de încredere, așa că am fost recomandați Marelui Maestru Gheorghe Comănescu. Dialogul nostru s-a desfășurat într-o bucătărie cu faianță albastră transformată în birou.

Rep.: Cum a reapărut masoneria la noi după 1989?

Gheorghe Comănescu: Haideti să ne întoarcem puțin în istorie. În februarie 1938, Carol al II-lea a început dictatura regală, continuată cu dictatura militară și terminată cu dictatura comunistă. În intervalul 1938-1946, masoneria a continuat totuși să existe...

- Dar atât Carol al II-lea cât și Octavian Goga, cei care v-au interzis formal, erau tot masoni!

- Carol nu a fost ars între coloane, el era trecut în adormire din motive de ordin moral. O caracteristică a francmasonilor trebuie să fie moralitatea, iar Carol nu o avea. În 1946 toate lojile noastre au fost trecute în adormire din cauza comuniștilor. Din 1946 în 1990 masoneria română a funcționat în exil, în Franța, prin dl Marcel Shapira. El a ținut vie flacăra noastră și a creat „Loja România Unită“...

- Au existat legături cu masonii din țară? Unii erau la pușcărie, alții reușiseră să supraviețuiască și să se adapteze regimului, mă refer la Sadoveanu, Eftimiu, Ralea...

- Legătura cu țara nu s-a ținut pe căi legale. Din când în când mai venea cineva cu câte un mesaj sau salutări frățești din Franța. După 1990 veteranii Nicu Filip, Vladimir Boanță ori Dan Amedeo

● 1930, 5 iulie - Marea Lojă Națională a României a fost recunoscută de Marea Lojă a Angliei.

● 1934 - iese din adormire loja „Steaua Dunării“.

● 1937, 20 decembrie - regele Carol al II-lea dispune închiderea lojilor masonice și interzicerea francmasoneriei în regatul român.

● 1940, 5 septembrie - este organizată o expoziție anti-francmasonică și se publică lista cu numele membrilor lojilor din România.

● 1945 - Marele Orient și Marea Lojă Națională a României se hotărăsc să fuzioneze.

● 1946 - George G. Grigoriu este ales Mare Maestru al Marii Loji Naționale a României. Supremul Consiliu al Ordinului Masonic Român era prezidat de către bătrânul frate Noradunghian.

● 1948 - Marele Maestru Grigoriu demisionează.

- iunie, guvernul hotărăște închiderea definitivă a tuturor lojilor masonice din România.

- la Paris se constituie două loji masonice românești: „România“ și „Patria“.

● 1956 - aceste loji se integrează în cadrul Marii Loji Naționale a Franței.

● 1969, 5 mai - nouă masoni români care aveau gradul 33, au cerut Supremului Consiliu Masonic al Franței să reînnoiască patenta acordată Supremului Consiliu al României în anul 1923.

● 1990 - Marele Maestru al Marii Loji Orient al Italiei, Giuliani di Bernardo are, la București, întrevieri cu reprezentanții puterii nou instalate despre posibilitatea reînființării oficiale a Masoneriei Române.

- 19 masoni veterani se constituie într-un grup de inițiativă pentru renașterea Ordinului.

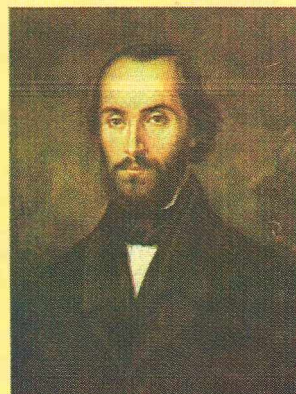
- masonii italieni încep inițierile în România.

● 1990, 5 decembrie - se constituie prima lojă masonică regulată - Loja Concordia, sub obediență italiană.

- ia ființă loja „Delta Dunării“.

● 1992, 30 aprilie - se constituie loja Nicolae Bălcescu.

● 1993, 24 ianuarie - ia ființă oficial Marca Lojă Națională a

Lăzărescu au decis să reaprindă lumina masonică. În timpul dictaturii comuniste nu se mai făcuseră inițieri în masonerie. Din contră, unii dintre masonii vechi au încercat să-și nege activitatea pentru a scăpa de persecuțiile Securității. Unii frați au fost condamnați în procese trucate, și pentru simplul fapt că erau masoni li s-au fabricat procese administrative. Abia din 1991 au început să se formeze triunghiuri masonice, iar din 1992 loji. Lumina și ajutorul frățesc au venit pe două căi: franceză și americano-italiană. În 1993 se formaseră practic două loji naționale. Fiind invitați la o serie de loji din Elveția și Spania, mi s-a explicat: nu puteți fi regulari dacă nu vă uniți. Procesul de unificare a început, iar din 1995-1996 procesul s-a perfectat. Au existat ceva probleme în legătură cu realizarea concretă a unificării dar până la urmă s-a creat Marea Lojă Națională Română care la ora actuală are în obediță 53 de loji răspândite în toată țara. Primul Mare Maestru după unificare a fost Adrian Dohotaru, care – după cum știți – a trecut în Orientul Etern după un accident de mașină. Al doilea Mare Maestru a fost Sever Frențiu, cunoscutul pictor, dar, din păcate, a avut o sănătate subredă și în anul 1997 a trecut și el în Orientul Etern. Prin Conventul din 7 martie 1998 am fost ales Mare Maestru chiar eu. În linii mari asta ar fi istoria noastră.

– În 1995-1996 apăruseră niște animozități. Se părea că va fi impus Mare Maestru un domn maghiaro-francez André Szakvary...

– Domnii Dan Lăzărescu și Costel Iancu făceau parte din Supremul Consiliu

al Ritului. În timp ce noi ne unificam, a apărut un hibrid (eu nu comentez sub-stratul). Au apărut loji fantomă puse la dispoziția dlui Szakvary, care nici măcar nu vorbea românește. Asta nu ne-a afectat legăturile. Pe fondul unificării, niște loji indecise în general de la Cluj, din Transilvania, au crezut că prin acest interpus domn Szakvary ne vom unifica. A fost și o lipsă de comunicare din partea noastră, dar, până la urmă, oamenii și-au dat seama că nu aceea era calea normală.

– De ce a ieșit din masonerie dl Paleologu?

– Eu am fost deținut politic vreme de 10 ani. Îl cunosc pe Alecu Paleologu încă din închisoare. Am fost coleg de celulă cu el, cu Noica, cu Dan Cernovodeanu și cu alții. Când a fost numit ambasador la Paris ne-am spus că va face legătura cu loja din diaspora și va aduce lumina la loc în țară. Am discutat, dar nu am căzut pe aceleași coordonate cu el și dânsul a crezut de cuviință că e mai indicat să opteze ferm pentru politică militantă. A motivat trecerea în adormire și strict personal prin faptul că ar fi de zămăgit,

dar asta nu vreau să comentez. În fața noastră, cel puțin, a spus că vrea să treacă în adormire pentru a se consacra politicii.

– Politica militantă trage după sine trecerea în adormire? Și domnii Alexandru Nicolae și Gabriel Ruse de la PD sunt trecuți în adormire...

– Sunt niște principii de care ținem seama: să nu se facă în loji politică, afaceri sau comentarii religioase. Când primim grade sau funcții, jurăm fiecare pe cartea sa sfântă, Biblie, Coran sau Talmud, dar în interiorul lojilor nu discutăm apartenența religioasă a cuiva. Prin Constituția M.L.N.R. din 1996 și regulamentele noastre am statuat că e incompatibil să fii și mason și activist politic. Asupra opțiunilor personale nu avem nimic de comentat, toți frații fac parte din societatea civilă, nu e interzis nici să fii membru al unui partid, dar dacă ai o funcție de conducere intervine incompatibilitatea...

Templul din bloc...

României, Nicu Filip este ales Mare Maestru.

● 1993, primăvara – Fred Kleich Knecht, Suveranul Mare Comandor al Supremului Consiliu Mamă al Lumii al Ritului Scoțian Antic și Acceptat, îl instalează pe Costel Iancu Suveran Mare Comandor pentru România, cu acordul Marii Loji Naționale a României.

– în paralel, lui Dan Amedeo Lăzărescu îi sunt transferate prerogativele de Suveran Mare Comandor de către Marcel Shapira, cu aprobarea Suveranului Mare Comandor al Franței.

– ia ființă o a doua Mare Lojă Națională, cu Vladimir Boanță Mare Maestru, instalează tot pe filiera franceză.

● 1993, decembrie 18 – într-un Convent ținut la Alba Iulia este promulgată prima constituție a Marii Loji Naționale a României; Mare Maestru este Nicu Filip.

● 1995, mai – Adrian Dohotaru (secretar de stat în Ministerul de Externe) este ales Mare Maestru în locul lui Nicu Filip.

● 1996, 20 ianuarie – în urma Conventului extraordinar de la București, Mare Maestru este Sever Frențiu.

● 1996, 18-20 februarie – o delegație a Marii Loji participă în S.U.A. la întrunirea Marilor Maeștri ai lumii, unde este anunțată regularitatea Marii Loji a României dar se întârzie obținerea recunoașterilor internaționale importante datorită existenței a două structuri masonice în România.

● 1996, primăvara – la inițiativa lui E. H. Slessinger din Brașov, un grup de 5 loji își anunță intenția de creare a unei Loji Transilvănene. Scizioniștii sunt radiați din Ordin.

– imixtiune în România a Marelui Orient al Franței, prin Marele său Maestru, dar masonii români nu răspund provocărilor.

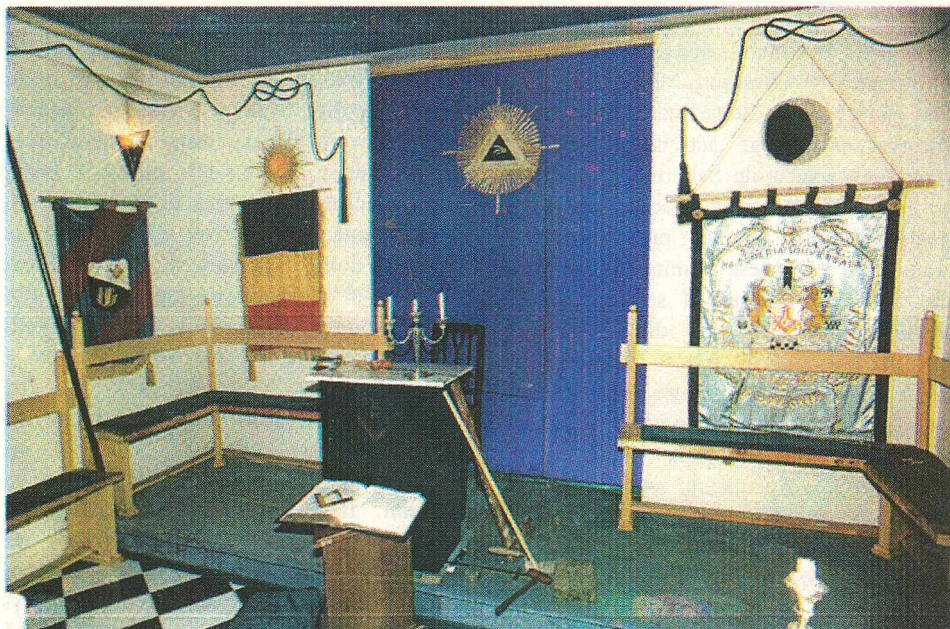
– **DI Lăzărescu e totuși lider al PNL!**

– În perioada de început noi funcționam după Constituția masonică din 1923 care permitea să fii și lider politic și mason, dar, după cum v-am spus, în 1996 am adoptat altă constituție care conține și alte norme. Ea are la bază landmark-uri, legile masonice care există de sute și sute de ani, dar și reactualizări. Cei care au făcut proiectul au adăugat și regula privindu-i pe politicienii activi.

– **Între 1992–1996 ați fost deputat PNȚCD. Ați renunțat la activitatea din Parlament în favoarea masoneriei?**

– Eu am făcut cei 10 ani de închisoare pentru activitate în PNȚ. Am fost aproape dintotdeauna membru al PNȚ, de când eram elev. Acum am 70 de ani, sunt membru din 1945. Am candidat în 1990, în 1992 am fost ales deputat, dar din 1995 eu am declarat că nu mai sunt un militant politic, că rămân doar să mi se termine legislatura, dar nu mai accept nici o funcție politică. Am renunțat în favoarea activității masonice pentru că am considerat că societatea românească are nevoie după întuneric de o reformă morală de care e capabilă și masoneria prin principiile ei: iubește-ți patria, familia, iubește-ți aproapele ca pe tine însuși, fă bine ca să-ți poți ajuta fratele... Ca mason poți lupta împotriva ignoranței, minciunii și totalitarismului. Noi suntem bătrâni, dar cei care vin trebuie să înceapă de la niște norme de viață materializate prin ținută morală. Subiectul e mai larg, dar am vrut să vă sintetizez.

– **Arhivele masonice sunt undeva în S.U.A. Ele au fost luate de Marele Maestru Ion Pangal când a fugit din țară.**

Lângă simbolurile masonice se află tricolorul românesc

Există posibilitatea să le recuperați?

– Acolo există date despre 1848, despre politicieni interbelici, de marcă, despre „Societatea Frăția“, valoroase pentru istoria țării. Există șanse să le recuperăm. La începutul lunii mai se va finaliza la New York un convent al Marilor Maeștri ai lojilor naționale. Am fost de curând și la Conventul Marelui Orient al Italiei. Suntem recunoscuți regulat de loji din 51 de state, cu care avem relații de amicitie și frăție. Acum avem semnale că vom fi recunoscuți și de marile loji din Israel și Germania, de unde Loja Unită era nemulțumită de unele animozități între noi și Rit. În aceste condiții cred că s-ar putea să recuperăm și arhivele din S.U.A. Dacă în masoneria română au fost la un moment

dat niște lupte intestinale, ele au fost doar răsfrângerea tarelor societății civile românești. În ciuda acestui fapt, la noi există principiul toleranței.

– **O altă parte din arhivele masonice au fost furate de legionari și apoi de securiști. Le mai puteți recupera?**

– Legionarii le-au ars. În ceea ce privește documentele luate de Securitate, noi am făcut din 1991 demersuri să le recuperăm. În 1997 am făcut demersuri la noua conducere a S.R.I. Ne-au spus că nu le găsesc, în cele din urmă dl Costin Georgescu ne-a promis sprijinul, dar până acum nu s-a materializat. Noi am dori să facem un Institut de Istorie a Masoneriei, să culegem documente, piese, simboluri masonice. Până acum autoritățile nu ne-au sprijinit, dar sperăm că o vor face.

– Henri Boranger, Suveran Mare Comandor al Franței, îl destituie pe Dan A. Lăzărescu din funcția de Suveran Mare Comandor pentru România. Este numit André Szakvary, francez de origine maghiară, care nu cunoaște limba română.

– De la Washington, Fred Kleichnecht, Suveran Mare Comandor al Supremului Consiliu Mamă a Lumii al Ritului Scoțian Antic și Acceptat, îl recunoaște drept conducător al Ritului în România doar pe Costel Iancu. Imixtiunea ilegală a Suveranului Mare Comandor al Franței în problema Masoneriei Române duce la apropierea lui Costel Iancu și Dan A. Lăzărescu. Astfel, cele două Supreme Consilii fuzionează, iar Ritul Scoțian Antic și Acceptat intră în normalitate. Costel Iancu a rămas Suveran Mare Comandor.

● 1996 – **25 mai** – semnarea protocolului prin care se consfințește „unificarea legală și regulată a celor două mari loji legal constituite pe teritoriul României, într-o singură și indivizibilă mare lojă cu titlul distinctiv: „Marea Lojă Națională a României“. Ea cuprinde toate lojile masonice legal constituite din România.

– **26 mai** – are loc ceremonia rituală; Mare Maestru rămâne Sever Frențiu. Acesta este momentul în care Masoneria Română intră în regularitate, cu o singură Mare Lojă și un singur Suprem Consiliu.

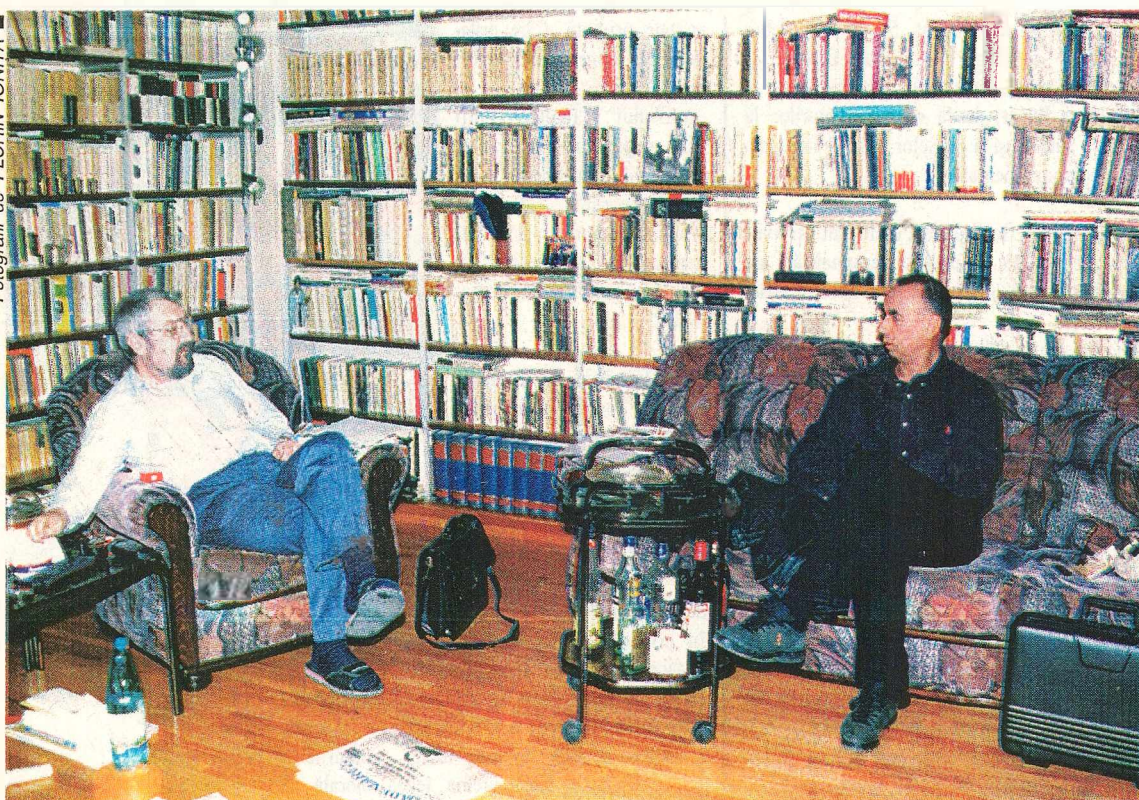
– se obține recunoașterea din partea Marii Loji Naționale a Franței, un rol important avându-l Marcel Shapira.

● 1997, octombrie 11 – la Conventul de la Brașov, Gheorghe Comănescu este ales Pro Mare Maestru al Marii Loji Naționale din România.

● 1997, noiembrie 6 – Marele Maestru Sever Frențiu moare, în urma unei operații cardiace.

● 1998, 7 martie – Conventul de la București îl alege pe Gheorghe Comănescu Mare Maestru al Marii Loji Naționale a României.

– Marca Lojă Națională din România este compusă din 50 de loji simbolice și are recunoașterea a 50 de Mari Loji și Mari Oriente din Masoneria Universală.

GEORGE
ARION
în dialog cu
LAURENȚIU
ULICI

„NU ÎN STELE, CI ÎN NOI ÎNȘINE SĂLĂȘLUIEȘTE VINA“

– Domnule Laurențiu Ulici, ați venit nu demult de la Târgul de carte de la Leipzig. Cu ce impresii v-ați întors de acolo? Ce v-a impresionat îndeosebi?

– A fost, după știința mea, prima oară în ultimul deceniu când România a avut parte, la un Târg de carte, de un spațiu cu adevărat generos, suficient pentru a găzdui cum se cuvine, adică lămuritor și expresiv, oferta editorială a țării. Suficient, totodată, pentru a-i primi pe scriitorii de toate genurile, români și germani originari din

străbătând o parte a Europei. Cum mai părem noi în comparație cu cei pe care i-ați cunoscut cu acest prilej?

– Drumul cu mașina prin Europa nu-i de natură, cel

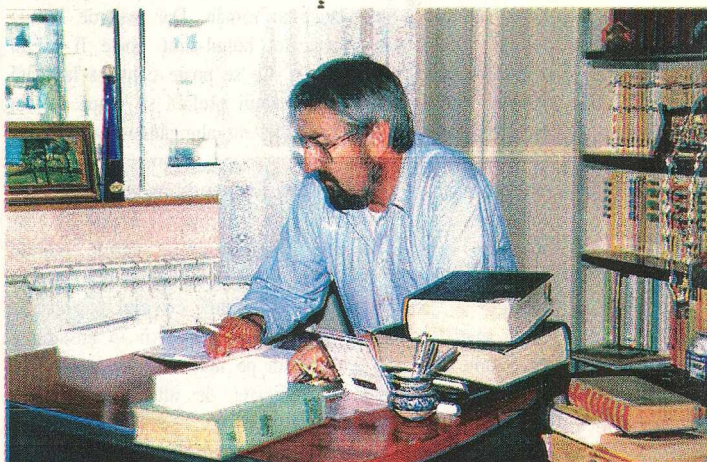
Va trebui să facem ceva pentru a aduce Muntenia, Oltenia și

puțin deocamdată, să ne pună într-o lumină convenabilă, comparativ vorbind. Diferențele de civilizație continuă să se vadă, ba chiar tind să crească. Până ce nu vom avea drumuri, în primul rând autostrăzi, și nu vom ști să ne arătăm curaj în... WC-urile publice de pe marginea drumurilor – nici o șansă de diminuare a diferențelor. Drept e însă că tronsonul rutier Deva-Arad

Moldova la nivelul de civilizație a peisajului din Ardeal și Banat

România, în largul unor standuri (la lansări de cărți) sau în și mai largul unei cafenele Capșa-Leipzig (la prezentări autoriale de tip monografic sau la dialoguri tematice). În plus, pentru că România a fost invitatul de onoare al ediției din acest an, întreg Leipzig-ul a fost, vreme de patru-cinci zile, un loc al afirmării creației artistice românești (spectacol de teatru, expoziții de pictură, concerte, lecturi literare în public). Sigur că Târgul de la Leipzig nu are nici anvergura și nici prestigiul Târgului de la Frankfurt (ca să rămân în spațiul german), dar prezența noastră la acest târg merită să devină o platformă de (re)lansare a culturii scrise românești spre marile Târguri de carte ale lumii. Și prima ocazie de verificare a unui atare rost o vom avea chiar în toamna aceasta, la Frankfurt. Atunci vom număra bobocii...

– Din întâmplare – sau nu – ați fost acolo cu mașina,

a fost reabilitat, dar e doar un început. Și va mai trebui să facem ceva pentru a aduce Muntenia, Oltenia și Moldova, adică vechiul regat, la nivelul de civilizație a peisajului din Ardeal și Banat, de la starea drumurilor la starea pământului și a satelor și a orașelor, dar și la starea oamenilor, inclusiv comportamentală.

– Ca președinte al Uniunii Scriitorilor, ca literat ați avut în repetate rânduri prilejul să cunoașteți personalități ale altor popoare. Ce credeți: elita noastră e la nivelul elitei altora?

– Fără îndoială și poate chiar mai mult. Din păcate, acest nivel înalt al elitei intelectuale românești este practic necunoscut în afara hotarelor țării ca, de altfel, și înăuntrul lor, dar asta e o altă chestiune, prea gravă pentru a fi expedită în acest dialog. Ne vâităm – unii – că nu ne sunt recunoscute valorile în lume. Incorect! Nu ne sunt cunoscute – ceea ce e cu totul altceva. Și vina ne aparține în exclusivitate. Se pare că nici nu știm și, vai!, nici nu vrem să facem din promovarea culturii noastre în lume politică de stat! O posibilitate de remediere a lucrurilor ar putea fi existența Institutului Român, al cărui proiect de lege l-am înaintat chiar eu Parlamentului României. Institutul Român, instituție similară celor din țările europene dezvoltate (Institutul francez, Institutul britanic, Institutul „Goethe”, Institutul suedez etc.), ar urma

această privință. Câte prilejuri de amuzament copios vor fi oferit ei „staff-ului” Înaltei Porți prin negocierile cu iz de delațiune privind urcarea/coborârea de pe scaunul domnesc și câtă nepricepere au arătat în conducerea treburilor comunității!...

– România, în ultimele luni, a fost teatrul unor bătălii politice care au lăsat spectatorilor un gust amar. Chiar trebuie să ne fie indiferentă moralitatea în politică?

– Între cele două teorii despre implicarea moralei în politică: politica nu are a face cu morala și politi-

ca nu se poate dispensa de morală, eu sunt partizanul celei de a doua, chiar dacă știu că prima este aceea care a făcut realitatea politicii în mai toate timpurile și regimurile.

Câtă vreme legea morală sălășluiește în omul politic sunt șanse mari ca acțiunea politică, dincolo de calitatea ei, dincolo de cantitatea de inteligență implicată în ea, să

fie cu adevărat în interesul comunității, adică să-și respecte dimensiunea etimologică. Altminteri, fără legea morală în el, omul politic, oricât de inteligent ar acționa, va fi mereu expus golirii prin deturnarea acțiunii sale politice de sen-

Nici nu știm și, vai!, nici nu vrem să facem din promovarea

să întocmească strategia promovării culturii naționale și să asigure, de la bugetul de stat și din sponsorizări, suportul financiar al programelor de promovare atât în domeniul editorial cât și în cel al audio-vizualului artistic.

– În ce măsură elita românească decide asupra destinului nostru?

– În nici o măsură. Din păcate sau din fericire, asta rămâne de discutat. Doar

dacă am face imprudența să luăm clasa politică drept elită răspunsul ar fi afirmativ. Personal, evit o atare imprudență deși știu că, odinioară, bună parte din clasa politică românească era chiar elită. Poate generațiile următoare îi vor reda acest statut. Deocamdată el poate fi regăsit numai ca excepție.

– Dar cum se face că, de fapt, ce are mai bun acest popor nu ajunge decât rareori în postura de a hotărî în viața publică. Să fie bunul-simț, „răul bun-simț”, cum îl numesc eu, un factor inhibitor, care îi ține deoparte pe cei mai buni de luptă pentru putere?

– Bunul-simț poate fi, indiscutabil, o „frână” în implicarea politică a intelectualului român. Dar asta de la caz la caz, pentru că, uneori, tot bunul-simț poate fi și un stimulent al acestei implicări. Ce se poate constata la scară istorică este însă altceva: românii preferă să scape de cei pe care îi socotesc nefolositori nu alungându-i din Cetate ci ridicându-i în fruntea ei. Așa s-a întâmplat în vremea voievozilor, așa s-a întâmplat în vremea monarhiei constituționale, așa s-a întâmplat în vremea regimului comunist, de ce s-ar întâmpla astăzi altfel? Binele mărunt obținut pe această cale – ocrotirea intimității micilor comunități – e „compensat” peste măsură cu răul câștigat la scara marii comunități naționale, a societății în ansamblul ei, anume acela de a da țara pe mâna nepricepuților sau a celor cu un scăzut coeficient de altruism. Comportamentul a mai bine de trei sferturi din domnitorii români din secolele XIV–XIX este cât se poate de edificator în

culturii noastre în lume politică de stat!

sul ei profund și pozitiv. Nu-i vorba aici de intransigența moralistului de profesie, e vorba doar de necesitatea alegerii implicite și nedemagogice între bine și rău, adevăr și minciună, onestitate și duplicitate, altruism și egoism. Tentativa unora de a sta mereu între, între bine și rău, între adevăr și minciună, între onestitate și duplicitate, între altruism și egoism se cheamă pe românește șmecherie politică și e mai rea chiar decât opțiunea deschisă pentru negativ fiindcă e amăgitoare și păcălitoare.

– Există o „alternativă a României”?

– Da. Este alternativa oferită de recuperarea bunului simț în politică, de reaşezarea competenței și probității la locul cuvenit, de scrutarea atentă a realității sociale pentru găsirea soluțiilor adecvate, de încurajarea spiritului critic, de reabilitarea unor noțiuni precum muncă, disciplină, rigoare. Toate acestea presupun însă o reformă a mentalității, mai grea poate decât reforma economică, dar fără de care aceasta din urmă e cu neputință și cei opt ani trecuți de la schimbarea din decembrie '89 au dovedit-o. Mai credem încă, în bună tradiție marxistă, că musai conștiința trece prin stomac când lucrurile stau, de fapt, invers.

– Cum s-a petrecut intrarea în politică? A fost o suprasaturare, n-ați mai putut rămâne doar în postura de observator?

– Deși consider că apolitismul – declamat atâta de unii – este o impostură, deși nu am fost, deci, un apolitic,

am ezitat multă vreme – până în 1996 – să mă înscriu într-un partid politic, în primul rând pentru că – din cele existente la acea dată – nici unul nu mi se părea că ar coincide, doctrinar și nu numai, cu ceea ce credeam eu că s-ar potrivi nu doar eventualei mele concepții politice, dar și realității românești a anilor nouăzeci. Abia apariția „Alternativei României” – cu doctrina sa sintetică, pilotată de o viziune social-liberală, cu programul său construit coerent în jurul conceptului de cultură managerială și, nu în ultimul rând, cu tinerețea comilitonilor, promițătoare de o mai iute desprindere de mentalitatea ultimelor patru decenii – m-a făcut să intru de-a dreptul în politică.

– Ce impresie vă face clasa politică românească? Se poate vorbi despre o astfel de clasă?

– La ora aceasta clasa politică românească este majoritar improvizată. Și nu avea cum să fie altfel după numai câțiva ani de la sfârșitul existenței de patru decenii a partidului unic. O clasă politică în sensul deplin al cuvântului e de așteptat să se contureze la nivelul generației

în programul de învățământ din gimnazii (șahul) și licee (bridge-ul), eventual prin împărțirea „obiectului” numit educație fizică în două părți: educația fizică propriu-zisă și șahul ori bridge-ul, cu prezență alternativă în orarul școlar.

– Ne lamentăm întruna că am avut și avem parte de o istorie nenorocoasă. Istoria însă n-are cum să fie norocoasă sau nenorocoasă. Istoria e, pur și simplu, cum și-o face fiecare, chiar și în vremuri de restriște. Când vom înceta oare să dăm vina pe soartă sau pe alte cauze, mai mult sau mai puțin inventate, pentru neputința noastră de a ne afirma în lume?

O clasă politică în sensul deplin al cuvântului e de așteptat să se contureze

– Este o constantă istorică înclinația noastră de a căuta motivații pentru tot răul sau tot binele care ni se întâmplă oriunde numai în noi înșine nu. Până când nu ne vom asuma la nivelul mentalității colective realitatea atât de expresiv sintetizată de Shakespeare: „nu în stele, ci în noi înșine sălășluiește vina” nu vom putea să ieșim de sub zodia norocului/nenorocului istoric. Și va

mai trebui să renunțăm la obiceiul de a transforma vicisitudinile istoriei în alibiuri ale neputinței noastre vinovate, ale complicității sau duplicității la rău. Să nu uităm că regimul ceaușist n-a fost impus nici de tancurile rusești, nici de unguri, nici de evrei, ci este de esență românească pur-sânge. Noi înșine și nu alții l-am făcut posibil, l-am zidit, l-am consolidat, ca niște veritabili masochiști. Noroc – dacă asta înseamnă noroc – că nu masochismul ne-a împins la construirea și acceptarea celei mai cumplite variante de comunism din câte au fost în Europa, ci „magnifica” noastră indiferență mioritică, în fapt un pseudonim al urii de sine.

– E destul că ne afirmăm cu unele personalități?

– Firește că nu. Cum am spus ceva mai devreme, afirmarea noastră în lume, cel puțin în ce privește cultura, trebuie să devină politică de stat. Efortul pe care o personalitate marcantă îl face pentru a intra în atenția lumii este necesar dar nu și suficient pentru ceea ce s-ar putea numi participarea românească la circuitul mondial de valori.

– Intrăm, nu peste mult timp, într-un alt mileniu. Pretutindeni în lume se fac pregătiri deoarece au mai rămas până atunci cam 600 de zile. Dar poporul român, împovărat de griji, nu pare că va participa la această sărbătoare generală. El va intra, în noul mileniu, tot „subt vremi”. E o viziune pesimistă? Sau e însăși realitatea?

– Pregătirile pentru intrarea în mileniul următor țin întrucâtva de spectacolul monden al lumii moderne, iar fastul lor prezumat are în egală măsură o acoperire de bilanț și una de speranță, de proiect. Problema nu e însă a festivității trecerii pragului ci a conținutului bagajului propriu cu care te prezinți la barieră. În această privință realitatea noastră e aceea care este (mediocră spre rea) și se cunoaște pretutindeni – în domeniile vieții sociale, vieții politice și nivelului de civilizație – și este aceea care este (bună, oricum onorabilă), dar nu se prea cunoaște pretutindeni – în domeniul culturii și al creativității naționale în genere.

la nivelul generației următoare, a celor care se află acum pe băncile școlilor

următoare, a celor care se află acum pe băncile școlilor. Până la ivirea ei matură se cuvine ca în treburile politicii să se implice oameni care sunt, profesional vorbind, realizați și capabili să vadă lucrurile la o mai mare distanță, cu o mai mare claritate și mai puțin legați de propria lor devenire individuală. De aici necesitatea, mai ales acum, a moralei în politică și tot de aici nevoia de intelectualitate în triplu sens: competență, probitate, angajament.

– Care ar fi relația ideală a scriitorului cu Puterea?

– Scriitorul are, teoretic vorbind, toate datele spre a fi „ochiul critic” atât de necesar oricărei puteri de tip democratic care dorește ca acțiunea ei politică să se păstreze în proximitatea valorii, a bunului simț și a interesului comunitar. Implicat sau nu în politică, scriitorul poate fi pentru omul politic propriu-zis cam ceea ce este seismograful pentru geologi. De altfel eu cred că scriitorul (artistul în genere) poate fi o foarte utilă punte între societatea civilă (pe care, oricum, o reprezintă) și clasa politică. Sensul acestei utilități e dat, iarăși, de valoarea morală conținută.

– Șahul și bridge-ul vă sunt un refugiu?

– Șahul și bridge-ul sunt discipline – unii zic sporturi – formative, nu doar delectante. Pot fi și refugii. N-ar fi deloc rău dacă ar intra

Secretul lui Polichynelle

TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■

Din momentul în care căderea guvernului Ciorbea a devenit probabilă, toată lumea știa că noul premier va fi Radu Vasile. Evident, au circulat numeroase alte nume, dar nici unul nu putea fi luat în serios, din varii motive. Cel mai important dintre acestea era însă suportul politic general. Nici unul dintre contracandidații virtuali nu se bucura de simpatia – ca să nu spunem mai mult – de care beneficiază Radu Vasile în rândurile partidelor din coaliție, în special în sânul PD. Nu-i mai puțin adevărat că el avea o mică problemă chiar în PNȚCD, și pentru aceasta merită să ne întoarcem puțin în timp.

Înainte ca agitația lui George Pruteanu să devină insuportabilă țărăniștilor și să provoace excluderea sa, înainte ca Ticu Dumitrescu să fie suspendat pentru insistența cu care pretinde accesul la dosarele Securității, înainte ca alte conflicte mocnite din PNȚCD să iasă la suprafață, Radu Vasile și-a permis să critice guvernul din poziția de secretar general al principalului partid de guvernământ! Primele sale critici au fost aproape simultane, dacă nu cumva anterioare, cu celebrul interviu al lui Traian Băsescu – deși, e drept, ceva mai temperate.

Intervențiile sale n-au rămas nepedepsite, căci i s-a retras calitatea de purtător de cuvânt al partidului, continuând însă să ocupe înalta funcție de secretar general. În același timp, prudent, el și-a impus o tăcere de trei luni. În felul acesta, Radu Vasile a reușit performanța de a rămâne „în cărți” și, totodată, de a căpăta o aură de semidisident reformist. Dacă faimoasa „luptă din interior” a avut vreodată o semnificație concretă – e cazul lui. După principiul „tace, dar face”, Radu Vasile a condus agitația de la Poiana Brașov, și chiar dacă așa-zisul „document al celor 40” s-a dovedit a fi un mic fâș, el a apărut exact când trebuia să apară.

Ajunși aici, o întrebare nu poate fi evitată: ce știa Radu Vasile și nu știam noi la începutul lui ianuarie, când a anunțat că nu va mai da declarații politice decât după 15 martie? Fix pe 15 martie, el apărea – stupefiant – într-o emisiune TV în care cânta, alături de... Adrian Păunescu (!) și de alții, „Blowin' in the Wind” și „O-bla-di-o-bla-da”. Acestea să fi fost mulțășteptatele

declarații? Într-un fel, da... Fapt e că, doar câteva zile mai târziu, apărea „grupul din Poiană”, iar peste încă o săptămână Victor Ciorbea demisiona și Radu Vasile era desemnat premier.

După un prim-ministru inginer, doi finanțiști și un procuror, iată că a venit vremea să avem un șef de cabinet profesor de istorie (a economiei, e drept). O fi bine, o fi rău? Rămâne de văzut. Cert este că reprezintă un important avantaj – nu numai pentru el, ci și pentru noi – faptul că e acceptat de mai toate partidele, inclusiv câteva din Opoziție. Asta înseamnă, cel puțin, că va avea liniște. O vreme. Să sperăm că o să știe să profite de asta.

Peisaj după bătălie (?)

Războiul PNȚCD – PD pare să se fi încheiat, măcar temporar, cu armistițiul

Nu numai că a obținut ceea ce a cerut cu insistență, dar a reușit în același timp să-și sporească substanțial cota de popularitate. Nu trebuie, însă, pierdut din vedere un aspect cu mult mai important: în ce măsură am avut de câștigat ceva noi, restul? În situația social-economică aproape catastrofală în care ne aflăm, noțiunile de învingător și învins pe scena politică nu pot ține de foame. Indiferent din vina cui și indiferent în folosul cui, s-au pierdut cinci luni de neînlocuit.

Tot aparent, același PD a fost mai conștient, chiar mai moral decât alte partide. A acceptat să-și sacrifice un ministru-cheie (Adrian Severin), în urma unei decizii mai mult decât ambigue, care nici nu confirma, dar nici nu infirma gravele sale afirmații, a schimbat un alt ministru, cel al Mediului, doar așa, ca să nu-și pună colegii de coaliție într-o situație penibilă la remaniere (căci ar fi reieșit că toți demnitarii PD au fost de calitate, spre deosebire de cei ai celorlalți) și, când Traian Băsescu a fost pus în fața unei alegeri imposibile – între a fi ministru și a avea opinii (!!) –, s-a retras de la guvernare, semnalizând astfel electoratului că nu ține cu dinții de scaun.

În realitate, lucrurile sunt ceva mai complicate. În primul rând, este oare normal să provoci o criză politică de amploare doar pentru a schimba un premier pe care „ți s-a pus pata”? Argumentele conform cărora nu asta era singura problemă nu stau în picioare, câtă vreme – iată – după căderea lui Ciorbea, PD a acceptat că orice alt subiect de neînțelegere e negociabil.

În al doilea rând, a te da deoparte atunci când e mai greu rămâne o atitudine foarte discutabilă, indiferent de scuzele invocate.

De partea cealaltă, PNȚCD – înghiontit permanent, se spune, de Alianța Civică, despre care unii susțin că ar conduce de fapt Convenția Democratică din România – a practicat o intransigență și un imobilism păgubitor pentru toată lumea, și în primul rând pentru sine. Dovadă că l-a susținut pe Ciorbea mult dincolo de limitele logicii, mult dincolo de punctul în care bietul om nu mai vroia să fie susținut, obligându-l astfel să-și compromită serios imaginea. La ora la care Ciorbea își scria demisia, PNȚCD și CDR încă emiteau de zor comunicate cum că „rămâne cum am stabilit”.

numit Radu Vasile. Dacă e așa, e și bine, e și rău. Bine – pentru că, dacă persoana lui Victor Ciorbea a fost obiectivul principal al luptelor de gherilă, atunci înseamnă că în restul disputelor se pot găsi căi de mijloc, concesii, deci pace în coaliție. Rău – pentru că e oarecum îngrijorător faptul că o criză politică de cinci luni poate fi provocată în jurul unui singur om. Istoria s-ar putea repeta oricând.

Aparent, Partidul Democrat a ieșit victorios.

În fine, ce-a fost a fost. Întrebarea-cheie este: s-a încheiat într-adevăr războiul, o dată cu schimbarea lui Ciorbea? Tensiunile istorice dintre cele două partide (credeți că PNȚCD a uitat răcnetul „S-au demascat! S-au demascat!”?; credeți că PD-ul nu-i mai „asună în urechi aplauzele cu care Congresul țărăniștilor a întâmpinat minierii veniți să-l dea jos pe Roman?”) și uriașele diferențe doctrinare vor putea fi netezite măcar de-acum înainte? Și, nu în ultimul rând, se va renunța în sfârșit la stupidul „algoritm” politic, acordându-se prioritate competenței, indiferent cui aparține ea (inclusiv independenților sau, de ce nu?, câtorva membri ai Opoziției)?

Dacă răspunsurile la aceste întrebări vor fi afirmative, profesorul de istorie Radu Vasile va intra în Istorie! Dacă, Doamne ferește!, răspunsurile vor fi negative, atunci vom avea alegeri anticipate, probabil chiar anul acesta, ceea ce ar fi o catastrofă. Cale de mijloc nu există.

A fost odată o imagine...

Luați de valul evenimentelor politice interne, românii – inclusiv mare parte din clasa politică – au uitat aproape cu desăvârșire de cândva celebra „imagine a României în lume”. Celebră nu numai pe vremea regimului Iliescu, când se clama că o declarație a Doinei Cornea sau a lui Corneliu Coposu aduce prejudicii statului – de parcă alde americanii n-ar ști oricum, direct, nu prin intermediari, tot ce mișcă-n țara asta, răul, ramul... –, ci celebră și în primul an al noii Puteri. De-a lungul lui 1997, aproape toate eforturile României au fost canalizate înspre ipotetica integrare europeană, în campaniile pro-NATO și, mai timid, pro-Uniunea Europeană. Rezultatul se cunoaște: vagi promisiuni pentru un cețos viitor.

Astăzi, dintre rarii demnitari ai statului care mai pomenesc de situația internațională a țării se detașează doar președintele Emil Constantinescu și ministrul de Externe Andrei Pleșu. Primul a ajuns în situația imposibilă de a se duce la reuniunea UE de la Londra știind că se duce degeaba; fără Buget, fără program de guvernare pe '98, în toiul desanturilor lansate de „aliați” unii împotriva altora și în prag de cădere a Cabinetului! Al doilea transmite semnale disperate despre dizolvarea simpatiei internaționale față de noi și a ajuns să spună pe șleau că intrarea în NATO în '99 (ca să nu mai vorbim de Uniunea Europeană) „e o fata morgana”.

Să ne înțelegem: imaginea României în lume nu e o problemă filosofică, nici una estetică. Ea se concretizează, dur, în sprijinul material sau în absența acestuia. În bani. În investiții. În locuri de muncă. În nivelul de trai. După mai bine de un an de la instalarea la putere a unei echipe considerate reformiste, europene, tehnocrate etc., delegația FMI con-

dușă de Poul Thomsen a plecat de la București așa cum a venit, lăsând în urmă jalnicul mesaj: Mai vorbim noi... Dacă dv. ați fi un posibil investitor occidental în România, cam ce-ați face aflând acest lucru?

Toți indicatorii economici și financiari care măsoară suportul – nu politic, nu moral, ci palpabil – acordat de comunitatea internațională, de statele dezvoltate, ne situează în coada țărilor din estul continentului. Nimeni nu își mai face azi iluzia, sper, că relansarea producției, re tehnologizarea, dezvoltarea – în ultimă instanță un nivel de trai decent, se pot obține în izolare, fără sprijin exterior, fără un mare volum de schimburi comerciale, fără credite, fără masive investiții. Or, dacă asta nu va reuși să repare noul guvern, restul e lipsit de importanță.

O întrebare care își așteaptă răspunsul

Acum, după ce apele s-au mai liniștit, putem să ne punem, cu calm, o întrebare: „De fapt, de ce a fost schimbat Victor Ciorbea?” Dacă nu răspundem rezonabil – deși nu noi, ci clasa politică ar trebui s-o facă –, înseamnă nu numai că trăim în arbitrar, că n-am înțeles și n-am învățat nimic, că ne lăsăm duși de val, ci și că suntem pregătiți, într-o veselie, să repetăm aceleași greșeli pe care le-am făcut ieri, acum un an sau acum un deceniu.

Răspunsul cel mai la îndemână se știe: „Pentru că așa a vrut PD, și fără PD s-a dovedit că nu se poate guverna, din banalul motiv al lipsei de majoritate parlamentară. Iar PD a vrut capul lui Ciorbea pentru că acesta l-a supărat – când cu Traian Băsescu și nu numai”. O sămânță de adevăr este în această explicație, dar ar fi o eroare să ne limităm la atât.

Un al doilea răspuns firesc – nu alternativ, ci în completare – este că Victor Ciorbea a trebuit să fie schimbat pentru că reforma mergea prost – mai exact nu mergea deloc – și nivelul de trai al populației devenise insuportabil. De ce mergea prost reforma? Ei!, aici e-aici! Erorile, imperfecțiunile, bâlbâielile celor 15 luni ale cabinetului Ciorbea (ca să

nu mai vorbim de corupția și infracționalitatea care au continuat să înflorească în acest timp) i se datorează doar premierului? Cu siguranță că nu. Evident, când nu merge un strung e musai să schimbi fie strungul (dacă nu poți să-l repari), fie strungarul – în vreme ce, dacă toată fabrica se prăbușește, primul care trebuie schimbat este directorul. Dar nu numai! Degeaba înlocuiești directorul – chiar de-ar fi genial cel nou – dacă nu re tehnologizezi fabrica, nu revezi contractele, nu „umbli” la organizare, nu cauți alte piețe de desfacere etc. Și, în primul rând, dacă nu stabilești alt set de reguli.

Coaliția PNȚCD - PD s-a născut cu forcepsul. A fost și va rămâne – cât va rămâne – una conjuncturală, artificială, forțată. Ea poate să funcționeze dacă i se creează un regulament de funcționare. Coerent, lucid și ferm. În particular, un guvern pestriț poate să meargă bine dacă, înainte de toate, se aplică principiul „premierul face Cabinetul”. Cum Dumnezeu să tragi la răspundere un prim-ministru pentru activitatea unor miniștri pe care nu și i-a ales el, ci i-au fost impuși de către coaliția de guvernământ, pe baza „algoritmului”. Care va să zică, ministru al Mediului, de pildă, nu e pus cel mai potrivit om pentru funcția de ministru al Mediului – fie el țărănist, penelist sau adventist –, ci, obligatoriu, un membru al partidului X, căruia îi „revine” Mediul! Nu contează dacă are sau nu un om foarte bun în domeniu!

Dincolo, însă, de defecțiunile de organizare ale coaliției, de criteriile absurde și alte brambureli, și dincolo de orgoliile personale care pot duce, iată, oriunde, inclusiv la

pierderea, practic, a unui an și la schimbarea unui guvern, e normal să ne întrebăm dacă nu cumva, totuși, Victor Ciorbea posedă niște date personale care au dus la eșecul său. Or, aici, mi se pare evident că principalele sale defecte s-au dovedit a fi tocmai trăsăturile care păreau, la început, încurajatoare calități: încăpățănarea și meticulozitatea, „mocoșenia” ardelenescă. Încăpățănarea e bună câtă vreme e constructivă. Câtă vreme obții ceea ce vrei. Câtă vreme te contrazici cu doi-trei oameni de cam același calibru. Când, însă, totul se prăbușește în jurul tău și te contrazic nu douăzeci-treizeci, ci două-trei sute de oameni care mai gândesc și ei, inclusiv membri ai propriei tale echipe, mă tem că încăpățănarea nu mai e demult un atu...

Cât despre meticulozitate – o fi bună în alte vremuri. Azi e nevoie de oameni extrem de flexibili, cu mare viteză de reacție și, în același timp, cu carisma necesară celui care trebuie să-l convingă pe bolnav că trebuie să se opereze, fără să-l îngrozească.

Din păcate, în ultimele luni, la aceste dezavantaje ale lui Victor Ciorbea se adăugase un orgoliu supărător, care l-a făcut să pozeze în personaj mesianic („n-am vrut ca printr-un act unilateral de voință să afectez credibilitatea României” – adică demisia sa urma să provoace prăbușirea imaginii țării!) și să-și permită, în momente de-a dreptul dramatice pentru români, glumițe de tipul celei cu „efectul razelor gamma”.

Sigur, nu uit că fostul premier s-a păstrat nepătat, fiind unul dintre puținii demnitari nesuspecți de nici o afacere murdară. Întrebarea e, însă: Și la ce ne-a folosit?

Calculul lui Măgureanu, inexact

Partidul Național Român părea gândit, cel puțin teoretic, ca o construcție solidă,

făcută din mai multe bucăți, fiecare cu avantajul ei. Partidul Noua Românie aducea bani și pe domnul Măgureanu în calitate de moș de bască, P.D.A.R. –

consilieri locali și sedii în toate capi-

italele de județ și Partidul Liberal Creștin, fiindcă noul PNR a fost ouat drept neoliberal, a venit cu numele. Peste tot acest tort mai trebuiau adăugați, în chip de glazură, Partidul Umanist Român (alți bani, altă distracție) și P.U.N.R.–Tabără, care – de bine, de rău – are parlamentari.

Primele trei partide pomenite de noi au fuzionat. De fapt, au fost două partide și jumătate, pentru că Radu Ciuceanu, președintele P.L.C., s-a supărat și a fugit de la Vicleim în ultima clipă. În schimb, domnul Măgureanu a descoperit un aviator de 85 de ani, care zice frumos întâmplări de la Cotul Donului. Colac peste pupăză, P.D.A.R. a venit cu președintele P.N.R., domnul Mihai Berca, un ipochimen pe cât de obscur, pe atât de agramat. Profesorul Berca e specialist în strigături de genul: „Fraților, hai să fuzionăm în exhaustiv!” sau „Domni delegați, îi pauză, hai să ne refrigerăm!”

Domnul Măgureanu, o fi el abil și deșteptuț, s-o fi gândit că o să meargă mecanismul ca uns, dar cu oameni de Divizia C, la fel de deștepți ca specialiștii (15.000) ai C.D.R., n-o să ajungă prea departe. (T.R.)

Ștefan Furtună s-a mutat în Piața Muncii

Francmasonii pe care i-am căutat (vezi Dosarul din acest număr) sunt greu de găsit, având blocul plasat pe o stradă lăaturalnică. Înainte să-i găsim am dat peste curve ciopor. Studiindu-le (cu toate că seamănă între ele ca două picături de apă), ne-am dat seama că pe multe le

cunoșteam datorită unor experiențe anterioare, la Gara de Nord sau la Basarab. Fiindcă am trecut de mai multe ori prin zonă, am văzut că erau zi și noapte tot călare. Am întrebat-o pe o feblețe mai veche de-a noastră de ce s-a mutat de la Gara de Nord tocmai la Piața Muncii, lângă gura de metrou. Ne-a răspuns: „Nu mă mai cheamă Mariana, io-s Gaviota și-acu' te costă 50, că s-a scumpit viața”.

Rând pe rând, am mai făcut cunoștință cu Marimar, Alejandra, Marielena și Antonella. Toată viața mi se părea o cafea cu parfum de femeie. Am aflat de la fete că Poliția i-a împins pe vestiții pești Nicu și Mama Florii de pe strada Ștefan Furtună, tocmai la Muncii.

Toate bune și frumoase, numai că și

noi aveam niște informații, venite tocmai de la I.G.P., prin care aflasem că, dacă tot o să intre legea prostituției în vigoare, e mai bine ca toate meseriașele să fie concentrate într-un singur loc. (T.R.)

Ouăle lui András Márkos

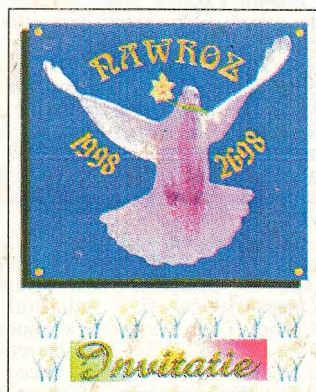
András Márkos e un artist plastic născut și crescut în Secuime, care la un moment dat a binevoit să fugă în Germania, unde a avut succes. Legislația germană privind dosarele STASI,

turnătoriile plasate aiurea în dosare l-au dus cu gândul la ouăle de cuc. Informatorul își plasa oul cu multă dexteritate în dosarul pe care era inscripționat numele celui turnat. András Márkos a umplut cu ipsos 1.600 de ouă pe care a inscripționat „ou de cuc – pentru documentul XI” și a pornit să le expună prin lume. Happening-ul a avut mare succes numai că vizitatorilor le plăceau așa de tare „documentele STASI” încât le furau. Același lucru s-a întâmplat și când au ajuns și în România. La Muzeul Literaturii unde a fost expusă instalația, unor vizitatorii, fiindcă tot se apropia Paștele, au luat o parte din exponate. Cu mult regret dar și cu umor, artistul a declarat că „documentele STASI” încep să aibă soarta documentelor SRI, adică dispar fără urmă. De la București, András Márkos va pleca în Canada cu expoziția sa, unde dacă ouăle or să placă la fel de tare, s-ar putea să rămână fără exponate. (T.R.)

De două ori Nawroz

Comunitatea kurdă din România a serbat de două ori Anul Nou Kurd (Nawroz). Comuniștii din P.K.K. au pus-o la Sala Polivalentă de o serbare cu cântece patriotice, recitări, coruri reunite și mai ales osanale înălțate secretarului general al P.K.K., Abdullah Ocalan. În contrapartidă, la o săptămână, pe 28 martie, kurzii pro-occidentali membri ai Partidului Democrat din Kurdistan au petrecut discret la Hotel București. Cu această ocazie am cunoscut

inclusiv oameni care au luptat în gherilă contra lui Saddam Hussein și care au asistat la masacrarea în masă, cu arme chimice, a unor comunități kurde din Irak. Într-unul din numerele noastre viitoare veți putea citi despre senzaționalele „amintiri din casa morții” trăite de kurzii din Irak care au fost pe rând victimele lui Saddam Hussein, ale armatei turce sau de multe ori ale propriilor conaționali membri ai P.K.K. sau V.P.K. (T.R.)

„MASS-MEDIA EXERCITĂ PRESIUNI PERMANENTE ASUPRA POLIȚIEI“

Text: CIPRIAN ENEA ■
Fotografie: FLORIN IONIȚĂ ■

– Cât de importantă este, în viziunea dumneavoastră, o bună colaborare a Biroului de Presă al IGP cu mass-media?

Haralambie Neda: – Poliția are un stil de muncă cu totul aparte. Majoritatea oamenilor din această instituție nu au timp să stea de vorbă cu presa. Această structură a birourilor de presă era absolut necesară din două motive. În primul rând, pentru a demonstra că Poliția nu este același lucru cu Miliția de dinainte de '89 era nevoie de TRANSPARENTĂ. În al doilea rând, dată fiind cererea mare de date venită din partea mass-media către Poliție ar fi fost imposibil de realizat o informare exactă și neunivocă a respectivelor publicații.

– Există un schimb reciproc de informații între IGP și secțiile de investigații ale publicațiilor importante? Cu alte cuvinte, reușesc ziariștii să facă descoperiri, prin mijloace proprii, privind diverse infracțiuni?

– Prin natura meseriei lor, ziariștii sunt oameni care umblă tot timpul în căutare de ponturi și care au o gamă variată de contacte umane. În majoritatea situațiilor în care presa ne-a informat cu privire la diverse cazuri de încălcare gravă sau mai puțin gravă a legii, ne-am confruntat cu două situații. Fie cineva din echipa de lucru (lucrător M.I., procuror, medic legist, martor etc.) a scăpat informații înainte să finalizăm noi cazul, fie ziariștii, în goana lor după senzational, bazându-se pe zvonistică, investighează un caz, îi dau amploare și dau senzația că lucrurile s-au petrecut așa cum au scris ei. În prima situație nu este vorba de o informație propriu-zisă (deși ziariștii pot crede că au pus mâna pe un pont) ci de o anchetă asupra căreia Poliția, din motive profesionale, trebuie să fie discretă pentru a o finaliza cu bine. În cea de-a doua situație, zvonistica aceasta, alimentată din belșug de gazetari, doar de dragul tirajului, a pus de multe ori Poliția pe drumuri în mod inutil. Așa s-a întâmplat de curând cu celebra campanie declanșată în jurul cifrei malefice 666, când ziarele au scris că în noaptea fatidică vor avea loc profanări de morminte, sacrificii de persoane și ani-

Actualul șef al Biroului de Presă al Inspectoratului General al Poliției, lt. col. HARALAMBIE NEDA, s-a născut la 3 martie 1950 în comuna Traian, județul Olt. Din 1975 a lucrat la Agerpres la departamentul de știri interne și-n 1981 a absolvit Facultatea de Ziaristică. După ce în 1990 a devenit reporter parlamentar la Rompres, în februarie 1991 a trecut cu arme și bagaje în tabăra Ministerului de Interne activând ca ofițer de presă la cererea ministrului de-atunci, Doru Viorel Ursu. Anul 1993 a însemnat pentru domnul lt. col. Haralambie Neda anul transferului său în cadrul IGP, instituție pe care nu a mai părăsit-o.

male în multe orașe din țară. Am mobilizat atunci forțe impresionante, în toate punctele aparent fierbinți, degeaba.

– Pentru că vorbești despre deserviciile pe care mass-media le face Poliției prin astfel de practici, ați încercat să luați măsuri?

– În multe state civilizate Poliția nu acordă absolut nici o informație presei despre infractori și acțiunile acestora până ce instanța nu se pronunță asupra sentinței. În acest fel, se evită situații de genul celor în care anumite persoane par vinovate pe parcursul anchetei, presa le strică imaginea luni de zile și, în final, când omul se dovedește a fi nevinovat, cazul este fie uitat de presă, fie tratat superficial, astfel încât cetățeanul cu pricina poate rămâne cu imaginea pătată tot restul vieții. Când un ziarist beneficiază de scurgeri de informații, el pune lucrurile cap la cap și le publică. Astfel, celelalte publicații vin și ne acuză pe noi că dăm știrile preferențial. E o formă de a ne constrânge să dăm presei un soi de raport privind stadiul cercetărilor și infractorii află lesne din ziare la ce mișcări să se aștepte din partea Poliției. În caz con-

Șeful Biroului de Presă al IGP,
lt. col. HARALAMBIE NEDA

trar, suntem acuzați de lipsă de transparență.

– Dată fiind îndrăzneala proverbială a gazetarilor, ați avut probleme cu aceștia?

– Nu. Lucrând atâția ani în presă, cunosc o mulțime de ziariști din „vechea gardă” care acum au funcții de conducere și care trimit de multe ori la mine băieți ce vin să-nvețe meserie. În acest mod s-a format un soi de compatibilitate profesională între biroul nostru de presă și mass-media. Dar există și gazetari porniți numai pe a scrie rău. Aceștia, de regulă, confundă diverși angajați ai M.I. cu instituția în sine. Tot timpul vezi prin ziare titluri de genul *Poliția bate lumea; Poliția fură* etc. Dacă există polițiști corupți, polițiști care săvârșesc abuzuri în funcție, aceștia sunt prinși și dați pe mâna justiției. Aș vrea să știți că Poliția este singura instituție care-și face singură curățenie în propria-i ogradă. Un polițist infractor este sancționat dublu față de un infractor obișnuit. În primul rând își pierde slujba și se face de rușine în fața familiei și a societății. Pentru un infractor obișnuit, infracțiunea e chiar o laudă... Ziariștii înjură Poliția pentru că ei sunt conștienți că asta place publicului. Peste tot în lume Poliția este o instituție oarecum controversată, din cauză că infractorii au grijă să lanseze tot felul de zvonuri negative despre oamenii legii. Aceste zvonuri prind rapid, deoarece uniformă se detașează întotdeauna din mulțime, stârnește interesul. Au fost cazuri în care presa a făcut din infractori notorii veritabili eroi. Au fost cazuri când infractorii săvârșeau fapte grave, dar gazetarii, de dragul tirajului, stârneau un curent de opinie favorabil celui cercetat, spre a întreține misterul și o ușoară stare conflictuală între instituție și public. Abia când vreun gazetar a fost tâlhărit sau a avut copilul răpit, abia atunci ziarele au pus punctul pe i și i-au catalogat pe indivizii cu pricina cum trebuie...

CRONICA UNEI CRIZE ANUNȚATE

BAZIL ȘTEFAN ■

K O S O V O

În decurs de numai câteva săptămâni, trei personalități marcante ale Occidentului s-au perindat în vizite foarte mediatizate – și nu doar de câteva ore, ci de câteva zile – la București: amiralul Lopez, comandantul flancului sudic al NATO, Strobe Talbott, adjunctul secretarului de stat al SUA, și Javier Solana, secretarul general al NATO. Ciudățenia acestor „atenții”, altădată atât de rare, a fost amplificată de faptul că ele vizau un guvern aflat într-o criză vecină cu agonia, ba chiar, în cazul lui Solana, unul care își dăduse deja duhul. Explicația este una și aceeași: conflictul din Kosovo. Prietenul la nevoie se cunoaște și România era chemată din nou să-și ofere ajutorul. Pe care nu-l va refuza, fără nici o îndoială, așa cum nu l-a refuzat nici în cazurile anterioare: Războiul din Golf, operațiunile din Somalia, Angola, Bosnia, Albania. Că, în pofida acestei disponibilități statornice de a participa la stingerea incendiilor periculoase, chiar și în zone foarte îndepărtate de granițele sale, premi-anții, la Madrid, au fost alții, România alegându-se doar cu o mențiune de merit, e altă problemă. Va fi recompensată, poate, peste un an, la viitoarea întâlnire la nivel înalt – jubiliară și, sperăm, nu doar solemnă și festivă – cu ceea ce a dovedit că merită, furnizând securitate: primirea în Alianță. Dacă și atunci NATO ne va lăsa „în fața porților deschise”, servindu-ne doar cu declarații de amor, disponibilitatea românilor de a furniza securitate fără a beneficia ei înșiși de garanțiile de securitate ale NATO ar putea scădea spre punctul din care nu mai există întoarcere. În cazul altor solicitări de acest fel, guvernul de la București s-ar vedea obligat să răspundă, atunci, simplu: „ne pare rău, nu putem; onorați-vă promisiunile!” Iar

situațiile de criză nu vor înceta să apară. Doar un naiv ar putea crede că cea din Kosovo va fi ultima. Balcanii continuă să fie „butoiul cu pulbere” al Europei, iar flancul sudic al NATO este apreciat în mod unanim drept cel mai periclitat și, în același timp, cel mai slab.

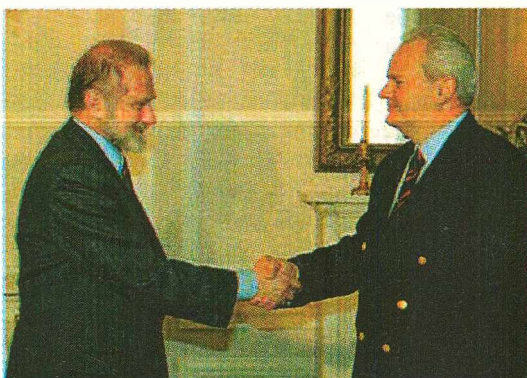
O intervenție brutală

Criza din Kosovo a izbucnit, ce-i drept, oarecum pe neașteptate. Dar izbucnirea ei nu a fost o surpriză decât, cel mult, în ce privește momentul declanșării. Bomba era amorsată de mult și explozia ei era doar o problemă de timp. Fitulul a fost aprins de o intervenție brutală a forțelor de ordine sârbești împotriva bazelor misterioasei „Armata de Eliberare din Kosovo” (UCK), pe care autoritățile de la Belgrad au vrut, după toate indicile, s-o elimine din fașă, înainte de a fi prea târziu. Pentru Slobodan Miloșevici, acțiunea de lichidare a bazelor UCK era justificată, existența unei „armate de eliberare” albaneze în Kosovo, care și-a propus drept obiectiv declarat independența provinciei, constituind o sfidare la adresa suveranității și integrității teritoriale a Serbiei și noii Iugoslavii. Intervenția extrem de brutală a forțelor sârbești s-a soldat însă cu zeci de morți și răniți, inclusiv civili – femei, copii, bătrâni – și cu un exod masiv al populației din zonă, care au alertat comunitatea internațională. Perspectiva unui război civil și a unei posibile internaționalizări a acestuia, prin implicarea Albaniei și Macedoniei, eventual și a altor țări balcanice, a declanșat imediat alertă în cancelariile occidentale, îngrijorate și de iminența unui nou val masiv de refugiați. În Germania, de pildă, există deja 140.000 de solicitanți de azil din Kosovo și cifra s-ar fi putut

dubla în scurt timp dacă represia nu ar fi fost stopată imediat. Reacția comunității internaționale a fost destul de promptă, Belgradului cerându-i-se imperativ, sub amenințarea reinstaurării de sancțiuni grele, încetarea represiei, retragerea forțelor de ordine din zonele în care operau și începerea unui dialog real vizând soluționarea politică a conflictului. Reacția a fost promptă, dar pompieristică. S-a intervenit pentru stingerea focului, când se puteau lua măsuri pentru prevenirea lui.

Cel mai vechi conflict din fosta Iugoslavie

Ignorarea de către comunitatea internațională a situației din această provincie sudică a Serbiei, locuită în proporție de circa 90 la sută de albanezi, este cu atât mai greu de înțeles cu cât criza din Kosovo este, strict cronologic, cel mai vechi conflict de pe teritoriul fostei Iugoslavii. El și-a făcut simțită acuitatea încă din 1981, la numai un an de la moartea lui Tito – și cu zece ani înaintea conflictelor armate sângeroase, care au însoțit destrămarea statului federal al „slavilor din sud”. Prin constituția titoistă din 1974, Kosovo obținuse statutul de regiune autonomă în cadrul Serbiei, cu drepturi apropiate de cele ale celor șase foste republici iugoslave. Apropiate, dar nu identice. Deși anii 1974–1981 par să fi fost cei mai buni pentru albanezii din Kosovo, cel puțin din punct de vedere al drepturilor lor politice, nemulțumirea privind statutul provinciei, inferior celui de care beneficiau republicile iugoslave, nu a întârziat să apară, în 1981 semnalându-se deja tulburări grave în capitala ei, Priștina, ca și în alte localități, „pacificate” de forțele de ordine cam în același fel ca și în această primăvară. Doar că atunci asemenea intervenții în forță nu trezau decât comentarii acide în mass media, principiul suveranității fiind încă sacrosanct. Naționalistii albanezi din Kosovo aveau motive destul de întemeiate să ceară statut de republică: populația provinciei era comparabilă cu a Sloveniei și Macedoniei și mult mai

mare decât cea a Muntenegrului, iar componența ei etnică – majoritate albaneză clară, chiar covârșitoare – era la fel de omogenă ca a acestora (și mai unitară decât în Bosnia sau Croația). Nemulțumirea albanezilor din Kosovo era alimentată, în plus, de faptul că provincia lor era cea mai săracă regiune a fostei Iugoslavii (produsul intern brut pe locuitor era de aproape cinci ori mai mic – iar în prezent este de circa zece ori mai mic – decât în Slovenia), realitate pe care mulți dintre ei o puneau, desigur, în seama statutului său constituțional inferior.

Autoritățile de la Belgrad aveau – și au și azi – contraargumente istorice și de drept internațional pentru a le refuza albanezilor din Kosovo statutul de republică. Astfel, spre deosebire de sloveni, croați etc., poporul albanez avea deja un stat național independent – Albania. Că acesta, la constituirea lui, nu a putut cuprinde în granițele sale toate regiunile locuite majoritar de albanezi, printre care și Kosovo (dar și regiunile vestice ale Macedoniei, ca și o mică zonă din sud-estul Muntenegrului), este, indiscutabil, o nedreptate. Albanezii trăiesc, în proporție mare (circa 40 la sută) pe teritoriul altor două state, Iugoslavia și Macedonia. Ei nu constituie, însă, o excepție: românii, ungurii și multe alte popoare europene (ironia soartei, sârbii înșiși!) se află în exact aceeași situație. În plus, spre deosebire de sloveni sau croați, de pildă, albanezii nu au avut niciodată în istorie o statalitate proprie. Și, în fine, denumirea însăși a regiunii lor vine de la Kosovo Polje, „Câmpia Mierlei“, locul bătăliei pierdute de sârbi (în fapt de o coală creștină) împotriva Imperiului Otoman la 1389, considerată dată de naștere sau în orice caz un element esențial al identității naționale a sârbilor. Din toate aceste motive comunitatea internațională, alergică la mișcările separatiste care au dus, din Nagorno Karabah și Abhazia până în Transnistria și Cecenia, la confruntări armate, în majoritatea cazurilor extrem de sângeroase, nu este favorabilă aspirației lor la independență, recomandându-le să negocieze o autonomie largă, respectiv statutul maxim la care au drept, conform normelor internaționale, minoritățile naționale.

Eroare fatală

Retrospectiv se poate spune că decizia din 1989 a autorităților de la Belgrad de a anula statutul de autonomie al regiunii Kosovo a fost o eroare plină de consecințe. În loc să rezolve problema, dezamorsând conflictul, printr-o venire în întâmpinare față de populația majoritară din Kosovo, Slobodan Miloșevici a ales calea forței și umilirii acesteia. Reacția albanezilor kosovari a fost, cum era de așteptat, una de „lovitură contra lovitură“.

Cu primul prilej, după destrămarea fostei Iugoslavii, au ținut un referendum prin care s-au proclamat unilateral „Republica Kosovo“ (recunoscută numai de Albania) și au ținut alegeri prin care și-au desemnat un președinte (Ibrahim Rugova), reconfirmat la 29 martie a.c. pentru un al doilea mandat. Mai mult, și-au creat din nou, la umbra războiului din Bosnia, un sistem paralel de învățământ (inclusiv universitar, cursurile având loc în locuințe particulare), în limba proprie, ca și sisteme paralele de ocrotire a sănătății, colectare a impozitelor etc. Și-au recucerit, deci, deja, practic, ceea ce pierduseră prin anularea statutului de autonomie. Numai că ele funcționează „ilegal“. Autoritățile sârbe le-au tolerat vreme îndelungată. Dar constituirea „Armatei de eliberare din Kosovo“, semnalul cel mai clar că radicalismul separatist tinde să devină curentul majoritar în rândul albanezilor, le-au hotărât să recurgă la „soluția“ ultimă, folosirea forței, deși experiența anilor trecuți demonstrase că aceasta este contraproductivă. În fine, și comunitatea internațională a făcut păcatul de a ignora criza care mocnea în Kosovo.

O dramă cu epilog incert

Sub amenințarea sancțiunilor, concretizată în cele din urmă printr-un embargo asupra armelor impus de Consiliul de Securitate al ONU, Belgradul a acceptat un dialog deschis vizând „cea mai largă autonomie“ pentru Kosovo. Ibrahim Rugova, conștient că independența nu poate fi obținută, a acceptat și el, în principiu, începerea unor asemenea negocieri, cu condiția ca ele să beneficieze de o mediere internațională, în lipsa căreia se teme că albanezii vor rămâne din nou cu buzele umflate. Problema a intrat, astfel, din nou într-un punct mort, deoarece Slobodan Miloșevici, încurajat de faptul că comunitatea internațională a recunoscut regiunea Kosovo drept parte integrantă a Serbiei, consideră că acceptarea unei medieri internaționale ar constitui un amestec în treburile interne ale statului sârb. Pentru a mai câștiga timp, dar mai ales pentru a nu fi obligat la prea multe concesii, el a propus, iar autoritățile sârbe – președinte, guvern, parlament – au acceptat imediat organizarea unui referendum prin care cetățenii Serbiei să răspundă la întrebarea unică: „Acceptați participarea unor reprezentanți străini la rezolvarea problemelor din Kosovo și Metohia?“

Cum albanezii din Kosovo nu reprezintă decât maximum 20 la sută din populația Serbiei, este limpede că referendumul va respinge medierea internațională prezentată populației ca

„amestec străin“. E drept că medierea internațională poate fi uneori și parțială și, ca atare, poate eșua. Depinde foarte mult și de cine intermediază, ca și de complexitatea litigiului. Refuzând medierea internațională, Serbia s-ar putea lipsi pe sine însăși de o șansă, din moment ce atât albanezii din Kosovo, cât și comunitatea internațională au acceptat autonomia, și nu independența, ca obiectiv al tratatelor. Dacă negocierile „fără amestec străin“ ar fi să eșueze, ceea ce nu poate fi exclus, alternativa ar fi: război civil (cu riscul de extindere) sau mediere internațională. Și cum războiul civil ar însemna mai mult ca sigur ruperea totală a punților între Serbia și Kosovo, unica soluție de evitare a secesiunii ar rămâne medierea internațională. Totul ar reveni atunci în punctul de plecare, cu deosebirea că Serbia ar pierde nu numai timp, ci și bruma de sprijin internațional de care mai dispune. De ce n-ar profita acum, când comunitatea internațională este real interesată să ajute efectiv – și pe baza principiului apartenenței regiunii Kosovo la Serbia! – la soluționarea unei crize care o agasează în mod vădit? Mai târziu aceste auspicii favorabile ar putea să nu mai existe. Cu sau fără mediere internațională, drama este în curs de desfășurare, cu epilog incert și pronostic destul de pesimist. Ca, de altfel, în toate situațiile în care cele două principii fundamentale ale relațiilor internaționale – suveranitatea și drepturile omului – ajung în coliziune.

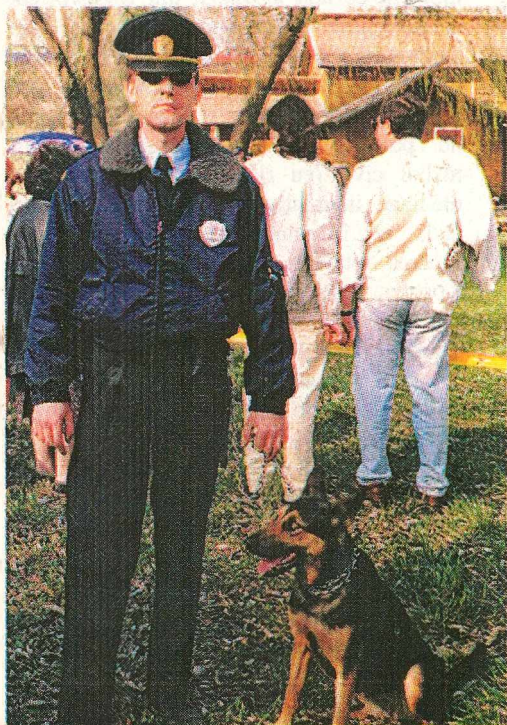

DETECTIVII ȘI BODYGUARZII **nu** AU LEGE

Text: LILIANA PETRUS ■
Foto: FLORIN IONIȚĂ ■

Deputatul PNL Vasile Mândroviceanu, membru în Comisia de control a activității SRI, a declarat recent că firmele de detectivi de pază și securitate funcționează absolut ilegal și își atribuie activități legate de ascultări, obținere de informații, mergând până la filaj și urmărire de persoană. Deputatul PNL apreciază că se impune, în regim de urgență, reglementarea statutului acestor SRL-uri.

Declarația amintită a provocat un val de panică în rândul firmelor vizate. Drept urmare, ofertele de „bodyguard” și „detectiv” au dispărut ca prin minune din rubricile de mică publicitate. Acum toate firmele în cauză se ocupă – ca să vezi! – doar de pază și protecție.

Agentul 289 de la firma PROTGUARD, cu o dotare completă, inclusiv câine. Este de un an și jumătate în firmă, dar lucrează din '90 în meseria de „bodyguard”

Agenții de pază-protecție mai calcă și ei în străchini

Legea 18/1996, privind paza obiectivelor, bunurilor și valorilor, statuează patru forme de pază și protecție: jandarmii, gardienii publici, paza proprie și societățile specializate în acest domeniu. În România sunt autorizate 278 de societăți de pază și protecție, dintre care 156 în București.

Firmele de pază se constituie ca societăți comerciale, în baza Legii 31/1991, cu regulament propriu de organizare și funcționare. Pentru a primi autorizație de la Direcția „Poliție de ordine publică”, din cadrul IGP, societățile de pază și protecție sunt obligate

să prezinte un dosar cu atribuțiile pe compartimente, dotarea cu mijloace de protecție individuală și raporturile de colaborare cu autoritățile statului. La capitolul dotări se admit următoarele: armament cu glonț și gaz, bastoane, spray de protecție paralizant și lacrimogen, baston cu șoc electrostatic. Nu sunt permise cătușele sau mijloacele care se confundă cu cele ale autorității statului. IGP nu avizează constituirea firmelor de pază conduse de persoane cu antecedente penale și nici firmele „asezonate” cu denumiri de bodyguarzi și detectivi. În fine, se ridică și problema uniformei. Societățile de pază trebuie să facă dovada că au uniforme greu de confundat cu cele ale autorităților statului.

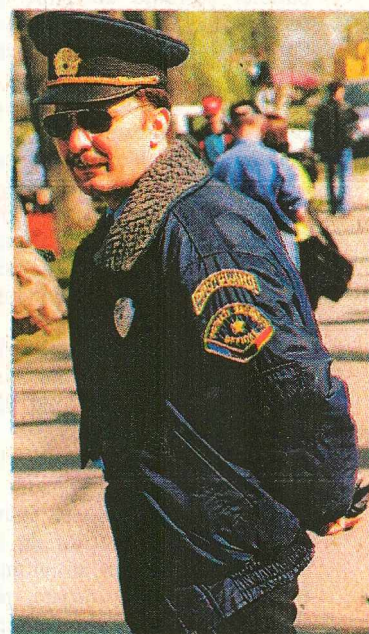
Colonelul Ion Popescu, adjunctul șefului

Direcției „Poliție de ordine publică”, susține că firmele de pază sunt, într-adevăr, necesare. La ele apelează, mai nou, toate categoriile de unități interesate să-și păzească ceva: bănci, întreprinderi industriale de stat și private ș.a.m.d. Numai că, de vreme ce numărul societăților specializate în domeniu crește continuu, poliția s-ar aștepta la ajutoare și – prin urmare – la scăderea infracțiunilor. După statistici și după ceea ce se vede cu ochiul liber, însă, infracțiunile sunt în creștere. Greu de priceput, chiar dacă luăm în calcul până și faptul că agenții de pază și protecție nu sunt niște sfinți. Mai fură și ei, se apleacă la ceva mită, câte-o beție pe ici, pe colo, mai cad la înțelegere cu infractorii...

În urma controalelor efectuate la firmele de pază, Poliția de ordine publică „și-a notat” aproape 2.000 de abateri.

Despre bodyguarzi și detectivi Poliția nu știe (nu spune?) foarte multe lucruri.

Colonelul Popescu este sigur doar de faptul că aceste activități nu sunt reglementate legal: „Noi aflăm despre astfel de firme tot din ziare. Nu știm câte or fi și nici pe cine apără sau ce investighează. Atâta timp cât nu

Cristian Ștefănescu, agent PROTGUARD.

Este de 5 ani la firmă și consideră că problema cea mai mare este lipsa de colegialitate

am lege, dacă depistez o firmă de detectivi n-am ce-i face. Detectivii și bodyguardii își văd de treabă, în ideea că în România se permite tot ce nu este reglementat legal. Noi am propus modificarea Legii 18, astfel încât să fie cuprinsă și paza de corp. Pe la Consiliul legislativ există și un proiect de lege pentru detectivii particulari. Un astfel de domeniu, însă, este foarte sensibil, pentru că detectivii culeg date și informații uneori stânjenitoare pentru alții“.

Detectivii nu trebuie să-și arate mușchii, ci mintea

În 2 martie au început cursurile Școlii Naționale de detectivi și securitate, prima instituție de învățământ de acest fel din România. Cei 80 de candidați admiși în urma unor teste psihologice – de personalitate și inteligență – plătesc o taxă de școlarizare de 2,7 milioane lei. Școala are o durată de un an și jumătate și se va încheia cu examene de licență susținute în fața unei comisii multidisciplinare.

Chiar dacă statutul detectivilor nu este reglementat legal, Școala a primit aviz de funcționare din partea fostului ministru al Educației, Virgil Petrescu, și din partea ministrului de Interne, Gavril Dejeu. Cam ciudat, nu?

Secretariatul științific al Școlii de „securitate“ ne-a asigurat că detectivii sunt necesari și că legislativul ar face bine să urgenteze reglementările în acest sens. Deocamdată, însă, detectivii se școlesc, pe bani nu tocmai puțini, pentru o profesie nerecunoscută legal. Despre calitățile viitorilor detectivi ni s-au spus numai lucruri impresionante: „Nu sunt necesare condiții fizice deosebite, pentru că cineva care lucrează în domeniul investigațiilor financiar-bancare, de pildă, nu trebuie să-și arate mușchii, ci mintea. Deci contează, în primul rând, o inteligență cât se poate de mare. Nu am primit decât absolvenți cu diplomă de bacalaureat – minimum – și cu vârsta sub 40 de ani“.

Și nevestele amenințate solicită pază de corp

„Protguard“, una dintre primele societăți de pază și protecție de bunuri și persoane din România, are, deja, 9 filiale în țară și peste 1.400 de angajați. Firma s-a înființat în 1991, la sugestia celebrului antrenor de arte marțiale **Florentin Marinescu**, deținător al centurii negre în karate (7 dan) și în jiu-jitsu (8 dan) și, de curând, președintele filialei europene a Asociației Mondiale a Serviciilor de Bodyguardi și Securitate.

„Protguard“ a pornit la drum fără experiență și fără legislație. **Gabriel Mihai**, directorul executiv al Societății, recunoaște că în acest domeniu încă se lucrează după ureche, în baza unor reguli improvizate sau copiate din filmele americane!

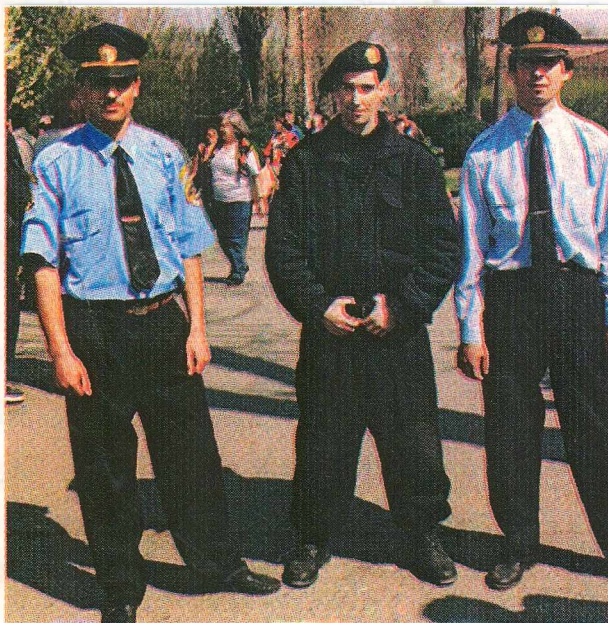
„Reglementările în domeniu, atâtea câte există, sunt interpretate diferit de la o secție de poliție la

alta, ba chiar și de la un polițist la altul. În aceste condiții, activitatea firmelor de pază și protecție este, de fapt, o afacere pe cont propriu. Între noi fie vorba, românii nici nu sunt pregătiți pentru așa ceva. Prin pază, în general, se înțelege doar paznic, adică un om de la țară, care stă și el acolo, de

decor, fără să știe să facă ceva special. Multe firme nu înțeleg nici acum la ce le-ar folosi un corp de pază. Drept urmare, poziția socială a acestei ocupații este proastă. Pentru firmele străine care vin în România, securitatea este o prioritate. Din păcate, însă, de data asta ne confruntăm cu o altă problemă, respectiv prejudecata că în România forța de muncă este foarte ieftină“.

În afară de paza obișnuită (bănci, magazine, șantiere), băieții de la „Protguard“ au ieșit cu bine și din misiunile cele mai delicate – protecția privată a familiei Regale (în timpul vizitei din 1993), evitarea incidentelor la harababura concertului Michael Jackson, „paza“ lui Nicolae Manolescu în campania electorală etc. Cea mai stresantă acțiune pare a fi fost „ordinea“ la dezmațul Prodigy, când Polivalenta s-a umplut dublu față de capacitate. În fața valului de isterie, până și poliția s-a dat la o parte. Agenții de pază și protecție consideră drept o performanță faptul că acest concert s-a încheiat fără prea multe spargerii, cu un prejudiciu de numai 10 milioane, adică nimic față de ce-ar fi putut ieși acolo, la o adică.

„Protguard“ primește, cum să nu, și solicitări de pază de corp, mai ales din partea investitorilor străini și a nevestelor amenințate de soți sau amanți. Mai vin cu jalba în proțap și oameni de afaceri autohtoni, intrați în conflicte nu prea ortodoxe. Gabriel Mihai susține că astfel de cazuri sunt tratate cu multă prudență și chiar refuzate, pe motiv că, legislația fiind confuză, s-ar putea ajunge la un conflict cu autoritățile statului (vezi cazul Puzdrea).

Agenti PROTGUARD

Doru Cristian Dragnea, fost agent PROTGUARD, actual inspector de personal

HEAD HUNTERS

Înființată în România la sfârșitul anului 1996, Business Intelligence Agency (BIA) apare ca prima firmă specializată în recrutarea de personal pentru companiile multinaționale care veneau și în România. Ceea ce în Occident devenise marcă a normalității, pe malurile dâmbovițene va produce, însă, o revoluție; cel puțin în anumite sectoare piața forței de muncă face cunoștință cu reforma, dar nu cu cea impusă de Executiv.

Astfel, specialiștii români sunt învățați să-și vândă competența și abilitățile manageriale prin intermediul unei firme specializate ai cărei candidați deprind arta sincerității și naturalității interviului cu un consultant, ca intermediar al unui potențial angajator, și – nu în ultimul rând – ei pot să-și găsească locul de muncă potrivit aptitudinilor și personalității lor.

Text: DIANA BOICESCU ■

Foto: Unica – RINGIER

Pe piața forței de muncă, inclusiv în România, există trei mari categorii de firme care intermediază angajarea personalului. La firmele de plasare se face apel pentru posturi de nivel de specializare scăzut, care necesită persoane fără prea multă experiență. Importantă este aici rapiditatea recrutării. Firmele de recrutare și selecție se orientează către recrutări pentru „middle management” – posturi de nivel mediu de conducere, mai precis directori de departamente: directori de vânzări, financiari, de marketing etc. Ultimul tip de firme de recrutare îl reprezintă cel de „head-hunting” – așa-numitele firme de „vânătoare de capete”. Ele selectează personal doar pentru posturi de conducere: directori generali, de obicei pentru România. Este nevoie de ani de zile pentru a-și forma o bază de date profesională și pentru a stabili relații de lungă durată cu candidații care pot fi recomandați pentru asemenea poziții. Căutarea și alegerea persoanelor potrivite diferă aproape total între aceste categorii mari de firme de recrutare. De exemplu, un candidat nu-și va trimite CV-ul unei firme de vânătoare de capete ci mai degrabă el va fi căutat direct de către aceasta. Datorită tarifelor ridicate, doar marile firme își pot permite să-și găsească personal prin sistemul „head-hunting”.

Business Intelligence Agency face parte din a doua categorie de firme de recrutare și selecție de personal, ocupându-se totodată de mai bine de un an de zile și de activitatea de închiriere de personal, adică de plasarea temporară.

Fără a avea statutul de reprezentanță, BIA face parte dintr-o rețea internațională de asemenea firme care acționează în peste 20 de țări din întreaga lume. Gazda noastră în această lume a firmelor de recrutare și selecție de personal este Cristina Lavinia Gheorghită, director executiv BIA.

Clienții unei agenții de recrutare

„Foarte multe dintre firmele mari, recunoscute la nivel internațional, au venit și în România. Având nevoie de angajați, ele știu că principală resursă într-o firmă, dincolo de cea financiară, o reprezintă resursa umană.

Dacă nu există oameni care să susțină politicile stabilite, să le adapteze realităților practice, diferențelor culturale – rezultatele care apar sunt neconforme cu așteptările. Cred că omul sfintește locul, el face diferența între o firmă și o altă, aparent cu aceleași resurse. Marile companii știu acest lucru și apelează la agențiile de recrutare atât dintr-un exercițiu practicat frecvent pe piața din care vin, dar și din necesitatea practică de a face o recrutare adaptată condițiilor economice și sociale din România. De altfel, pentru ele este desigur mult mai «ieftin» să angajeze un specialist român – chiar plătind o agenție – decât să-și aducă proprii specialiști din afara țării.”

Se caută un specialist

„Nu este deloc simplu să-l găsești și cere mult timp: de la redactarea anunțului în presă și stabilirea celor mai potrivite mijloace de căutare specifice fiecărui post, până la luarea deciziei finale, drumul este lung și necesită multă atenție. Din experiența noastră am învățat că oamenii nu se uită în ziar când caută un loc de muncă, atâta vreme cât nu au motive foarte întemeiate de a-și părăsi actualul loc de muncă. În plus, pentru posturile de conducere, ei sunt cei căutați direct sau lucrează de mai mult timp cu o firmă de recrutare ca a noastră: «există» într-o bază de date, mențin relația cu agenția ținându-se reciproc la curent cu oportunitățile pieței și, respectiv, cu opțiunile fiecăruia. Pentru companiile internaționale este evident că aceasta este metoda cea mai sigură de recrutare, din perspectiva calității personalului. Îmbucurător este faptul că și firmele românești au început acest exercițiu pe piață. Dacă se doresc oameni de bună calitate, profesional și – de ce nu – uman, ei nu sunt găsiți întotdeauna prin anunțuri în ziare sau printre rudele soției”.

Procedura „step by step”

„Agențiile de recrutare nu au apărut ca să plaseze personalul care îi apelează, cu orice preț. Clientul nostru – cel care plătește – este firma aflată în căutarea unui specialist. Candidatul vine la noi, depune un CV în baza

noastră de date, și este căutat de fiecare dată când apare un post ale cărui condiții le îndeplinește în mare măsură. Urmează o serie de interviuri cu consultantii noștri, inclusiv cu un specialist în psihologie (care este interesat nu doar de profilul psihologic al candidatului, dar mai ales de măsura în care acesta se potrivește «cultural» cu firma care dorește să-l angajeze). Decizia finală se ia de către firma-client.

Multe dintre persoanele care apelează la noi, mă refer la cei care doresc să-și schimbe locul de muncă sau să-și găsească unul, cred că activitatea noastră este aceea de a-i plasa pe ei; lucrurile nu stau așa. Este bine de știut că baza de date în care sunt păstrate informațiile este apelată la fiecare nou contract de căutare și nu depinde exclusiv de noi dacă i se face sau nu o ofertă. Este adesea o chestiune de timp și, uneori, de șansă”.

Interviul la români

„Pe piața românească nu există o practică a interviului, și este firesc să fie așa. De altfel, în sine acest cuvânt are o conotație puțin agresivă care duce cu gândul la o «invitație» la «secție». De fapt interviurile reprezintă o discuție, în termeni de deschidere și sinceritate, despre așteptările ambelor părți: consul-

tant și candidat. Consultantul este interesat să cunoască așteptările candidatului pentru a putea să-i propună acestuia un post care să-l intereseze nu doar momentan ci și pe termen lung; candidatul este interesat de post și de perspectivele acestuia, pentru a fi sigur că face alegerea potrivită.

Candidații recomandați trebuie să corespundă postului, deci inclusiv firmei, dincolo de competențele lor «tehnice». Este necesară o potrivire a persoanei cu respectiva cultură a organizației. Temperamentul, personalitatea, modul de rezolvare a conflictelor, rezistența la stres și frustrare, creativitatea, inteligența, calitățile de lider – toate acestea și multe altele contribuie la luarea unei decizii de angajare. Pentru bunul mers al lucrurilor, este necesar să se stabilească relații bune de colaborare și comunicare atât cu subalternii cât și cu cei de pe aceeași poziție și, desigur, cu șefii. Firma trebuie să «crească» prin activitatea pe care o desfășoară, indirect prin oamenii pe care îi are și în consecință aceștia trebuie să se

simtă confortabil în respectiva organizație. Scopul nostru este ca și firma dar și candidatul să fie mulțumiți. Nu vânam greșelile sau insuccesele cuiva. Important este să cunoaștem în detaliu experiența candidatului, motivele pentru care el își părăsește actualul loc de muncă și condițiile în care ar accepta un nou angajament. Pe de altă parte este important să știm ce oferă firma client în termeni de oportunități de dezvoltare profesională și personală, direct sau indirect. Nu dorim să alterăm imaginea noastră nici în fața candidatului recomandat, trimițându-l într-un loc în care nu i se vor confirma așteptările. Toate acestea presupun, să-i zicem

«arta a dialogului». Oamenii au adesea tendința de a dori să impresioneze, să se facă plăcuți chiar cu prețul minciunii, exagerărilor, ascunzând lucruri care cred ei că i-ar pune într-o lumină defavorabilă. De aceea suntem atenți la toate

«semnele»: de la modul de exprimare (verbal și non-verbal), la tipul de relaționare, la modul în care candidatul ascultă, pune întrebări, reacționează la diverse atitudini și sugestii ale consultantului. Dincolo de toate acestea se poate construi o imagine completă a partenerului de discuție, informații care împreună cu pregătirea teoretică și experiența practică din punct de vedere profesional fac ca acesta să pară a fi sau a nu fi potrivit postului în discuție».

Firmele de recrutare se diferențiază prin profit și/sau prin cifra de afaceri

„BIA plasează lunar o medie de patru până la șase persoane; această cifră nu are însă o mare relevanță dacă se dorește o analiză a calității recrutărilor sau a prestigiului firmei respective. O firmă de head-hunting poate realiza o singură recrutare lunar, uneori chiar mai puțin, și cu toate acestea să fie mai profitabilă decât una de plasare sau de recrutare și selecție. Dacă o agenție de plasare câștigă printr-un rulaj mare de plasări la un preț mic, o firmă de recrutare încearcă o combinație a unor tarife medii, acceptabile pe piață cu un număr de asemenea medii de plasamente lunare. Firmele de vânatoare de capete, «elitiste» inclusiv prin prețuri, pun foarte mult accentul pe calitatea persoanelor recomandate pentru a justifica tarifele practicate».

Comisionul unei agenții de recrutare

„BIA nu percepe comisioane de la candidații existenți în baza de date, chiar dacă această «existență în comun» se sfârșește printr-un mariaj fericit cu o firmă client. Nici o firmă de prestigiu în lume nu percepe comisioane de la candidați, care mulți dintre ei nici nu dispun de asemenea mijloace financiare care le-ar permite plata agențiilor cu care lucrează în vederea găsirii unui loc de muncă. Tarifele noastre sunt percepute firmelor față de care ne angajăm să le găsim specialiștii de care au nevoie».

Comisionul se stabilește în funcție de multe variabile, care sunt în final centrate pe dificultatea firmei de a găsi în timp util persoana potrivită: structura poziției, avantajele oferite viitorului angajat (este mai simplu să găsești candidați de bună calitate dacă li se propun salarii mari, la mari firme multinaționale, cu multiple avantaje de evoluție în carieră), programul de lucru, deplasările obligatorii, nivelul de management propus etc.

„Există o marjă – spune Cristina Gheorghită – cuprinsă ca medie între 1.500 și 5.000 USD. Prețul este stabilit corelându-se gradul de dificultate al recrutării, cu prețul pieței pentru respectivul tip de poziție, plus variabila «relația cu firma client». De

exemplu, nu de puține ori realizăm considerabile reduceri de preț pentru clienții permanenți, așa cum alții chiar realizăm recrutări gratuite pentru cei mai fideli dintre ei.

Pentru poziții mai joase, de «intrare» într-o firmă, avem clienți care preferă să lucreze tot cu firma noastră – în astfel de situații tariful va fi unul special: 900 USD.”

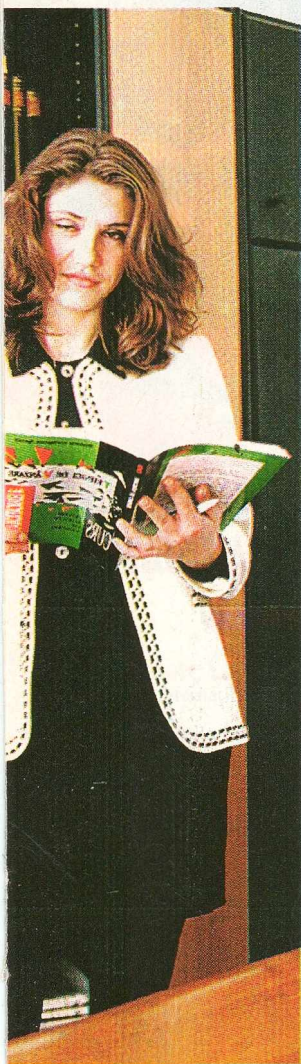
Discriminarea sexuală pe piața muncii

„Este dificil să vorbești despre așa ceva pe piața forței de muncă din România de astăzi, când structurile sociale nu sunt încă bine definite și sunt atât de multe considerente care contribuie la luarea unei decizii de angajare. Vă dau un exemplu: aceeași persoană care astăzi câștigă 200 USD poate primi mâine o ofertă de 1.000 USD, și acest lucru nu se întâmplă rar! Tot astfel, nu există structuri similare ale pozițiilor cu aceeași denumire, în cadrul unor firme diferite. Pentru pozițiile de conducere, de exemplu, se preferă bărbații – dar nu se exclud femeile. Dacă acestea au niște calități cu totul speciale au această șansă; trebuie să «lupte» însă mai mult pentru a convinge. Managerii fac alegerile nu doar în funcție de climatul socio-cultural al țării ci și în funcție de propriile idei și concepții despre aceste lucruri. Este de așteptat ca în România ei să facă alegeri într-un mod mai subiectiv decât în țările cu o legislație nepermisivă în ceea ce privește practicile de acest gen. Pentru poziții de executanți sunt preferate femeile, deoarece sunt mai meticuloase, mai diplomate, perseverente, stabile și rezolvă cu mai multă ușurință situațiile delicate care apar adesea. Cred că femeile văd în muncă o compensație a lipsei de echilibru exterior și de aceea sunt mai dedicate. În ciuda acestor calități, ele rămân deocamdată în top privind activitățile de execuție.”

Concurența în domeniul recrutării de personal

„Deocamdată în România este loc suficient pentru toate firmele și categoriile de firme de recrutare și selecție. Nu am auzit să se întâmple ca aceste agenții să își «fure» clienții una alteia. Candidații însă sunt aceiași, iar cei mai buni dintre ei figurează – și în funcție de profilul agenției – în majoritatea bazelor de date. Concurența este cu atât mai mare cu cât au apărut în România reprezentanțe ale marilor firme de recrutare din lume.

În plus, în țările occidentale, în mare parte tocmai datorită concurenței, firmele se specializează pe anumite domenii de activitate: financiar, comercial, tehnic, informatic etc. Astfel, ele nu sunt atât concurente, cât parte a unui întreg.”

PROGRAMUL TÂRGURILOR ȘI EXPOZIȚIILOR INTERNAȚIONALE ORGANIZATE DE ROMEXPO S.A. ÎN SEMESTRUL II/1998

1. **FISH DELTA*** (21 – 24.08)

Expoziție internațională de pescuit, piscicultură și ecologia apelor; ediția a III-a

2. **BIFE-TIMB** (4 – 9.09)

Târgul specializat internațional de mobilă, produse din lemn, hârtie, carton, ambalaje, decorațiuni interioare; mașini și echipament pentru exploatare forestieră, prelucrarea lemnului și producția de ambalaje; ediția a VII-a

3. **ROMHOTEL TOURISM** (5 – 9.09)

Expoziție internațională de arhitectură, tot felul de echipamente, materiale și mobilier pentru hoteluri, restaurante și comunități, echipamente și servicii pentru turism; ediția a VI-a

4. **TIB** (8 – 13.10) membru UFI

Târgul Tehnic Internațional București; ediția a XXIV-a

5. **INVENTIKA** (8 – 13.10)

Expoziție internațională de invenții, cercetare științifică și tehnologii noi; ediția a II-a

6. **TII** (20 – 22.10)

Târg Internațional de Investiții; ediția a II-a

7. **INFO BUSINESS BUCHAREST**** (20 – 22.10)

Expoziție internațională de informații economice; ediția a IV-a

8. **INDAGRA** (2 – 6.11)

Expoziție internațională de echipament și produse din domeniul agriculturii,

zootehniei și alimentației; ediția a III-a

9. **VIN-EXPO** (2 – 6.11)

Expoziție internațională de vinuri, băuturi alcoolice și nealcoolice; ediția a II-a

10. **CADEAUX** (11 – 15.11)

Expoziție internațională de cadouri și suveniruri; ediția a III-a

11. **COSMETICS – BEAUTY HAIR** (11 – 15.11)

Salon internațional de produse cosmetice, înfrumusețare, podoabe și coafură; ediția a IV-a

12. **MODEXPO** (11 – 15.11)

Expoziție internațională de țesături textile, îmbrăcăminte, pielărie, blănărie, încălțăminte și marochinărie

13. **EXPO FLOWERS** (11 – 15.11)

Expoziție internațională de flori, plante ornamentale și grădinărit

Notă:

Târguri și expoziții organizate în colaborare cu:

* – Camera de Comerț, Industrie și Agricultură a județului Tulcea

** – Camera de Comerț și Industrie a României – Centrul de Informații de Afaceri

PROGRAMUL PRELIMINAR AL TÂRGURILOR ȘI EXPOZIȚIILOR INTERNAȚIONALE ORGANIZATE DE ROMEXPO S.A. ÎN SEMESTRUL I/1999

1. **ROMMEDICA** (23 – 26.03) (a) membru UFI
Expoziție internațională de echipamente și instrumente medicale; ediția a IX-a
2. **ROMPHARMA** (23 – 26.03) (a) membru UFI
Expoziție internațională de medicamente pentru uz uman și veterinar; ediția a IX-a
3. **ROMDENT** (23 – 26.03) (a)
Expoziție internațională de echipament, materiale și tehnologii dentare; ediția a VI-a
4. **ROMOPTIK** (23 – 26.03) (a)
Expoziție internațională de aparatură și instrumente optice; ediția a V-a
5. **ROMLABOR** (23 – 26.03) (a)
Expoziție internațională de echipament pentru săli de laborator, instrumentar de laborator; ediția a III-a
6. **ROMCONTROLA** (23 – 26.03) (a) membru UFI
Expoziție internațională de aparatură și instrumente de control; ediția a VIII-a
7. **ROMENVIROTEC** (23 – 26.03) (a)
Expoziție internațională de echipament și tehnologii pentru protecția mediului; ediția a VI-a
8. **ROMTHERM** (23 – 26.03) (a)
Expoziție internațională de echipament pentru încălzire, răcire, condiționare a aerului și instalații termice; ediția a V-a
9. **EXPO-CITY-BUCHAREST** (23 – 26.03) (a)
Expoziție internațională pentru dezvoltare, ecologie și aprovizionare urbană; ediția a II-a

10. **EXPO SECURITY** (23 – 26.03) (a)
Expoziție internațională pentru sisteme de securitate, poliție, alarmare și protecție civilă, contra incendiilor și dezastrelor; ediția a II-a
11. **CONSTRUCT EXPO** (20 – 23.04)
Expoziție internațională de arhitectură, tehnologii, echipamente, instalații, scule, dispozitive și materiale pentru construcții; ediția a V-a
12. **EXPOCEMENT** (4 – 7.05) (b)
Expoziție internațională de echipament pentru industria cimentului; ediția a IV-a
13. **TIBCO** (25 – 30.05) membru UFI
Târgul internațional de bunuri de consum București; ediția a XVI-a
14. **AUTO-EXPO-TEHNICA** (25 – 30.05)
Expoziție internațională de autovehicule, echipament, componente, accesorii, piese de schimb și furnituri pentru autovehicule; ediția a III-a
15. **EXPO-SOUND & LIGHT** (25 – 30.05)
Expoziție internațională de echipament pentru sunet și lumină; ediția a II-a
16. **CER-GLASS** (25 – 30.05)
Expoziție internațională de sticlărie, ceramică, porțelan de menaj și olărie de menaj; ediția a II-a

Notă:

Târguri și expoziții organizate în colaborare cu:

- a – I.E.G. Solingen
- b – Uzinexportimport

Pregătiri pentru anul 2000

Millenium Dom
într-o proiectie pe computer făcută de arhitecți

Anul 2000 bate la ușă și în toate marile capitale europene sau în marile orașe ale lumii se fac pregătiri pentru a întâmpina acest eveniment cum se cuvine. Nu este vorba despre o superstiție (în fond, șirul anilor este o convenție), ci este vorba de un prag care trebuie trecut cu demnitate. În Anglia bunăoară s-a declanșat operațiunea Millenium care are ca scop să dea o nouă înfățișare Londrei și altor orașe britanice. După cum arată pe planșetele arhitecților, Londra începutului de mileniu va fi destul de diferită în anumite puncte ale sale de ceea ce știu cei care au văzut-o în urmă cu câțiva ani. Printre

alte, se prevede construirea unei uriașe roți cu diametrul de 150 de metri, construcție finanțată de British Airways, care va fi plasată pe un mal al Tamisei nu departe de Westminster, sporind farmecul orașului mai ales noaptea. Un alt obiectiv este Millenium Bridge, un pod al viitorului ce va fi amplasat nu departe de catedrala Saint Paul, remodelarea Galeriei de artă Tate, restructurarea fațadei de la British Museum, încheierea lucrărilor de construcție a Teatrului Globe, ca pe vremea lui Shakespeare, construirea unui mare Dom la Greenwich, cu utilizări multiple. În sfârșit, Victoria și Albert Museum vor avea un nou sediu, ultra-modern și eficient, ca și Royal Festival Hall.

Schumann și Heine

Iubitorii muzicii știu că Robert Schumann a fost (este) un mare creator de lieduri: genul acesta i se potrivea pentru că răspundea elanurilor sale romantice și astfel reușea să transmită mai direct spre ascultător zbuciumul sufletului său. Unul dintre poezii care l-au inspirat este Heinrich Heine. De curând casa de discuri EMI a scos un CD cu toate liedurile lui Schumann inspirate din Heine, avându-l la pian pe Wolfgang Sawallisch, iar ca solist vocal pe americanul Thomas Hampson al cărui timbru are „o mlădie viguroasă și o pasionalitate controlată”, după cum spun specialiștii în materie.

Robert Schumann

Rețeta capodoperei

John Baldwin a crezut că va deveni dacă nu un mare scriitor, măcar unul cunoscut: ajuns la 50 de ani, după o carieră de tâmplar și o carte scrisă, Baldwin și-a pus în gând să scrie o capodoperă. El a zis că dacă a învățat să facă un dulap de ce n-ar învăța să scrie și un roman bun. Zis și făcut. După ce a examinat circa 100 de romane de mare succes de după război și mai multe filme produse la Hollywood, el a lucrat timp de trei ani la romanul său, luându-și și câteva ajutoare. Și a reușit. Romanul de tip polițist a ales un subiect care s-a dovedit de mare atractivitate: construirea unei arme biologice și peripețiile legate de încercarea de plasare a ei deșeură de un tip inteligent și energic. La sfârșit Baldwin, generos, a formulat și un decalog pentru construirea unui roman de succes. Iată aceste reguli: 1) Eroul este un specialist, nu contează în ce anume; 2) Dar este și un criminal; 3) Trebuie să scrii ce face criminalul din punctul său de vedere; 4) Eroul are o echipă de specialiști în spatele său; 5) Doi sau mai mulți dintre acești specialiști trebuie să aibă povești de dragoste între ei; 6) Doi sau mai mulți trebuie să moară; 7) Criminalul trebuie să lupte împotriva echipei; 8) El împreună cu eroul trebuie să rămână vii pentru cartea următoare; 9) Omorârea personajelor trebuie să înceapă cu personaje cunoscute de cititor; 10) Dacă ai probleme cu un personaj, „asasinează-l”. Încercați și o să vedeți ce iese...

Un tablou caracteristic de Magritte

Expoziții 1998

Europa pregătește și anul acesta câteva expoziții prestigioase, legate de comemorarea unor mari artiști. Dacă e martie... e Belgia. La Musées Royaux de Beaux

Arts s-a și deschis o mare retrospectivă Magritte, care-și definea arta ca o expresie „a libertății de gândire”. Maestru al suprarealismului, Magritte și-a cucerit publicul prin ingeniozitatea juxtapunerilor

figurative, dar și prin talentul intrinsec de creator de forme. Retrospectiva lui va cuprinde peste 300 lucrări. În aprilie la Bergamo se deschide o mare expoziție consacrată lui Lorenzo Lotto, „un geniu neliștit al Renașterii”. Alte 50 de lucrări ale sale vor fi reprezentate într-o retrospectivă în S.U.A. Aprilie consemnează data de debut a expoziției ce va fi organizată la Grand Palais din Paris în semn de omagiu pentru marele pictor Eugène Delacroix, ultimul mare romantic, înainte de apariția marilor curente moderne din pictura franceză. Agenda acestui an mai

cuprinde o retrospectivă Gauguin la Lausanne, o alta despre corpul uman în pictura italiană din secolul al XVII-lea la Parma (iulie), cea din septembrie de la Lugano (Elveția) consacrată marelui pictor norvegian Munch, cea de la Londra la National Gallery (noiembrie) dedicată lui Luca Signorelli, un mare artist al secolului al XVI-lea. Turismul artistic să trăiască!

Luca Signorelli,
„Sfânta Familie”

Și gloria ucide, nu-i așa?

Pornind de la câteva cazuri mai recente (cel mai clamoros este cel al prințesei Diana), unii cercetători ai fenomenului celebrităților, al „divelor“, au ajuns la concluzia că gloria, ca și frumusețea, poate fi purtată cu naturalețe, sau dimpotrivă, poate deveni o povară.

Iată câteva exemple, pline de învățăminte:

Marilyn Monroe (1926 -1962) a fost simbolul cel mai deplin al sex-appealului, demonstrând însă o mare fragilitate și o dorință excesivă de protecție. Irezistibilă și aproape inhibantă pe ecran, era extrem de vulnerabilă în viața proprie: a învins în ea instinctul distructiv.

Judy Garland (1922-1969) a simțit de mică gloria și povara succesului. Când succesul nu i-a mai fost de ajuns a recurs la pilule și la iubiri imposibile. De pe ecran a ajuns direct pe lumea cealaltă, când n-a mai rezistat.

Edith Piaf (1915-1963), faimoasa ciocârlie sau privighetoare a cântecului francez, s-a consumat pe scenă până la epuizare și într-o viață în care a dat totul, nemaipăstrându-și nimic pentru sine.

Maria Callas (1923-1977): un mit, considerată aproape nemuritoare în timpul vieții, râvnind fără nesaț gloria, a fost ucisă de lipsa de afecțiune sau de comunicare în dragoste.

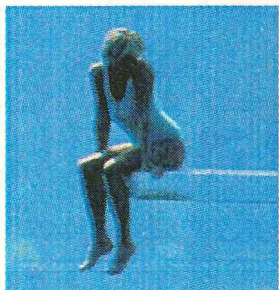
Elisabeth Taylor (născută 1932):

după un succes fulgerător a părut împovărată de glorie și torturată de divorțuri, boli, tentative de sinucidere. Trăiește oarecum izolată, hrănindu-se din propriul mit.

În sfârșit, dar nu în ultimul rând, **Lady Di (1961-1997)** a arătat lumii că și prințesele adevărate pot fi fragile, nefericite în dragoste,

râvnind să primească de la viață ceea ce râvnește orice muritor și fiind la fel de vulnerabilă ca orice om obișnuit. Concluzia, banală, ar fi că frumusețea, ca și bogăția sau celebritatea, nu înseamnă că aduce în mod necesar și fericirea.

Femeile lui Allah

În pragul mileniului al III-lea se constată că într-o mare parte a lumii femeile sunt menținute într-o condiție de inferioritate, de supunere și de umilință. Sunt femeile din regimurile islamiste radicale, fundamentaliste, fie că este vorba de Afganistan, unde se impune legea talibanilor, fie de Iran, unde revoluția islamică a ayatollahilor a lăsat femeilor doar dreptul de a fi încătușate în costumele lor de culoare închisă din care pot să privească viața doar printr-o mică fantă, cum priveau cavalerii medievali, în armuri, prin vizieră. Și totuși, în lumea islamică, în Tunisia de exemplu, femeile pot să poarte fuste scurte, iar în Algeria – unde același lucru era posibil până de curând – a devenit un risc chiar pentru viața celei care ar cuteza așa ceva. Dacă în Turcia sau în Pakistan femeile pot să ajungă la putere, în Irak ele sunt îngropate de vii în haine, în case, în prejudecăți.

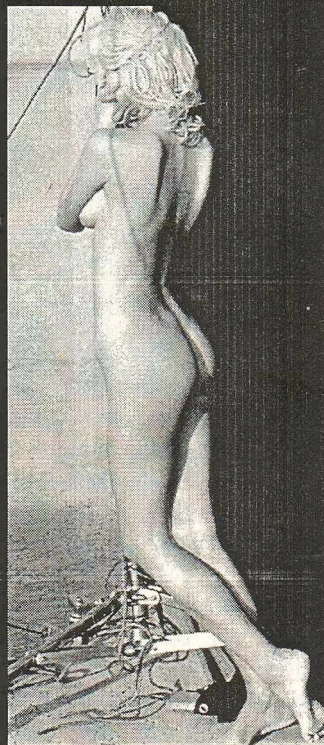
Femei din Afganistan privind lumea printre „gratiile pânzei“

De 8 martie anul acesta, pe străzile multor orașe ale Europei occidentale femeile au manifestat în sprijinul semenelor lor din țări unde demnitatea le este rănită.

Herzigova și frumusețea slavă

Cehoaica Eva Herzigova a fost una dintre prezentatoarele recentei ediții a Festivalului de la San Remo. A suportat ironiile unuia dintre vechii prezentatori, a tăcut stoic la criticile care i se făceau pentru precaritatea exprimării ei în limba italiană, a știut să strângă din dinți pentru a face față stresului și efortului. Miza? Câștigarea unui plus de faimă, a unei mari sume de bani, dar și a dreptului de a intra în rândul celor mai bine plătite prezentatoare de modă, imediat după Claudia Schiffer și Naomi Campbell.

Presa italiană a scris, cu acest prilej, și despre un adevărat fenomen care are loc în ultimii ani: „invazia“ pe piața lumii spectacolului sau a modei a unor tinere venite din țările slave, sau în general din fostele țări comuniste. Dornice de celebritate, de bani, dispuse să muncească, având și avantajul că sunt mesagerile altui tip de frumusețe, tinere ca Barbara Bulova (slovacă, în film), Daniela Pestova (rusoaică, top-model), Katerina Vassilissa (rusoaică, film), Mila Iovovici (sârboaică, show-business) ca să nu mai amintim de porno-star-ul Illona Staller (unguroaică), și-au câștigat rapid celebritatea.

Eva Herzigova pozând pentru un album

Pagini realizate de
ȘTEFAN NICOLAE ■

Flacăra nr.4/1998 27

MAȘINA DE SCRIS

de

ALEX. ȘTEFĂNESCU

antologia de proză scurtă

Piesa de teatru

În sala de teatru e frig. Mi-așez mâinile în poala rochiei și mi le frământ – cum fac eu când am emoții.

Miroase a reflector încins, a praf, a igrasie.

Lângă mine un bătrânel se pregătește să citească programul teatrului – conștiincios își scoate ochelarii de la piept, îi șterge cu o piele de căprioară, și-i potrivește pe nasul coroiat, tușește, se foiește și-ncepe.

Între timp mă uit pe pereți – mă atrag pereții cu vitralii, misterioși, chiar înecați de vremuri.

O pereche tânără ne ridică în picioare. Ea tremură de nerăbdare, el o soarbe din toate părțile; bătrânelul se ridică anchilozat și se enervează. Bombăne degeaba; mai sunt cincisprezece minute până la începerea spectacolului. Are un costum dintr-o stofă bleumarin, pantalonii cu manșetă și pantofii lustruiți.

Apar doamnele cu pălării scoase de la naftalină. „Ai văzut, tu, ce bine a jucat Dumitrache în piesa de la «Odeon»?“, „Vai, tu, ce-ai pierdut...!“

Mănuși din dantelă fină, negre, acoperă pielea îmbătrânită, solzoasă, ca de șarpe, a celor două doamne. Cuvintele lor repezi, aferate, sparg liniștea încăperii, ecoul multiplicându-le. Bătrânelul nu se mai poate concentra; tinerii se sărută, el îi mângâie un sân făcându-mi cu ochiul. Simandicoasele se foiesc ca două găini gâtlejate căutând un loc care să le ofere o panoramă desăvârșită a scenei. Cea cu perucă blondă și cărlionțată fixează sărutul din stânga mea, gesticulând cu mâinile în aer ca la teatrul de păpuși. Cealaltă, dintr-o pudoare excesivă, îi face un semn discret din buze. Se sting luminile toate. Reflectoarele lasă un miros de fier încins și plesnesc pe la încheieturi.

Apar actorii într-un cerc de lumină,

aplaudăm ca apucații, deși nu facem față imensității de scaune libere. Ei joacă, la un moment dat se plictisesc, mai taie din replici; actorul principal face o laringită imediat după primul act. Tinerii se giugiulesc pe-ntunerice. Bătrânelul vrea să înțeleagă câte ceva – e o piesă de teatru complexă – cu satiră peste absurd, ironie peste vorbe celebre, praf în ochii celor două doamne cu miros de mușcegai.

Mă uit la ceas. Mă duc gândul la ceața de dincolo de ziduri. Mi se face frig și-mi trag geaca pe mine. Urâsc clipa când m-am îmbrăcat decent, special pentru teatru. Ador blugii fetei de lângă mine și pantofii cu talpă suficient de groasă cât să ocolească lejer gropile de pe strada mea.

O seară de teatru. Liniștită, prea mulți actori pe scenă, puține aplauze. Nici o grabă la ieșire. Garderobiera cascade, portarul aduce frigul înăuntru.

Urc în primul autobuz și mă liniștesc.

Poeta

După mers părea încă tânără. Cu părul strâns la spate, aproape de ceafă. Gâtul subțire, delicat, susținea ca sârma unui umerăș un trup greoi, cu oase mari.

Vara, își schimba ochelarii de soare ieftini, în ton cu șosetele. În papuci, cu mijlocul încins de câte o curea din vinilin, cu geanta enormă ca un geamantan agățată școlărește, țațoșă, mergea ca un glonte direct la țintă. În parc, unde numărul oamenilor depășea numărul porumbeilor sau al vrăbiilor. Parc fără loc de refugii – copiii înghesuindu-se în jurul fântânilor arteziene.

Grăbită, certăreată, își despletea părul lăsându-și fruntea orbită de un breton tăiat strâmb. Copiii se adunau în jurul ei, ea îi gonia ca pe niște câini vagabonzi; se posta în picioare pe câte o bancă și toată frământarea trupului se atenua în momentul în care deschidea geanta.

O cataramă, un fermoar, un portfard, o forfecuță de unghii, o agendă fără copertă, un pix ieftin și un vraf de hârtii scrise mărunt, dens, stufos. Copiii râdeau arătând-o cu degetul ca pe o vrăjitoare ne bună; ea îi certa cu degetul arătător ridicat ca un steag; își așeza fusta plisată necălcăță și, dregându-și vocea, își citea poeziile într-un ritm ce liniștea întreaga audiență. Improviza, își flutura degetele în cadența versurilor, se apleca suferind, iubind sau renăscând din morți. Copiii făceau cerc în jurul ei prinzându-se de mâini; bătrânii, cu zâmbetul ciopârțit în colțul gurii, întrerupeau partidele de șah.

Ea recita vehement, gesticulând cu înverșunare.

Ceasul electronic cânta la ora exactă. Ea pune punct, își strângea calabălăcul; copiii fărâmau cercul urmărind-o râzând.

Se pierdea ca o nălucă între blocuri. În urma ei, foile de caiet se lăsau furate de vânt. Câte un puști confecționa bărcuțe și le așeza pe apă. Alții le striveau cu ciudă. Mașina primăriei stropsea aleile, țișanul care mătura strada le culegea una câte una cu vârful unei țepușe.

Înserarea o ducea departe, într-o pivniță părăsită.

Într-unul din compartimentele genții ținea o cutie cu chibrituri, o lumânare și o candelă plină cu ulei. Fermoarul ascundea un caiet dictando. În el, un scris caligrafic, un titlu subliniat, scrisul mărunt, colțuri îndoite. Cu genunchii aproape de bărbie, cu părul strâns, se-așeza pe un taburet rotund, aprindea lumânarea ținând caietul aproape de ochi și citindu-și cu voce tare, adormea ca un prunc sub un cântec de leagăn.

Așa au găsit-o astă-iarnă cei de la salubritate, cu genunchii degerați, vineți, cu ochii mai mari ca de obicei și cu degetele presate de foile caietului ca-ntr-un ierbar.

LIVIA DIMULESCU – Ploiești

cele mai frumoase poezii

Între un lan și o mare

În mijlocul orașului, străinul mă
întreabă:
tu vezi marea?
E un simplu joc, gândesc.
Văd chiar și peștii, îi răspund atunci.
Dar lanul îl vezi?, continuă el.
Văd, desigur, în vârful spicelor
pâinile cum cresc, mai zic.

Cu mâinile amândouă, străinul
îmi întinde deodată
un pește și o pâine,
apoi pleacă spre un altul...

Cu peștele într-o mână,
cu pâinea în cealaltă,
rămân nu în mijlocul orașului,
ci între un lan și o mare.

TIBERIU FRIM – Pitești

În meri se coc biserici

Poetul își pune tâmpla pe stânca rece
din Retezat,
își pune inima pe piatra călcată,
cândva,
în picioare de un soldat roman...

Cade frunza de stejar în sângele
poetului,
îi pune aur în carne,
în merii de la Densuș se coc biserici
românești,
prin cuvintele poetului țâșnește
o săgeată
rătăcită din alt veac,
cu o infinitate de brațe,
poetul este greu de pus pe cruce...

CONSTANTIN STANCU – Hațeg,
Hunedoara

Azilul poemelor rătăcite

Îmi cunoașteți aplecarea și gustul ce-l
am
pentru orice poem rătăcit într-o carte,
ladă de zestre, ori într-un secol
nepotrivit,
într-un individ oarecare ce-l hrănește,
fără să știe, pe ucigașul
propriei liniști,
îi presimt apropierea cum câinii special
dresați
apropierea vânatului,
știu ce părți ale poemului au leziuni
grave,

știu cum și unde trebuie restaurat,
cunosc cele mai moderne tehnici de
incizie

în pielea poemului
în așa fel încât să nu răzbată nimic
la suprafață, nici o picătură
din durerea atroce a poemului
și a mea, firește,
poemul salvat de la un sfârșit ridicol
la lada de gunoi a istoriei
privește candid în ochii indiferenți
ai vizitatorilor, netrădându-și
freamătul interior, nerăbdarea
de a fi pipăit în carnea fiecărei silabe,
mângâiat, cântărit, dorit, adoptat,
nutrind gânduri ascunse, rele
ca de pildă dorința de a-și reconstitui
odată și odată sublimul său arbore
genealogic.

MARIA BADEA POSTU – București

Propriul meu buzunar

Flămândă de tine
alerg
pe șira-ți spinării
ca pe o pistă de lansare
când să mă înalț
alunec și cad
sunt înghițită de
umede peșteri-subsuori
ale tale
te strig prelung
Iubitulee
ecoul se zbate ca un
gong mut
doar eu m-aud
doar eu m-aud
și nici un fir de păr
nu se clintește
alerg din nou
soarele apune încet
după o fesă obraznică
alerg până nu mai văd
să alerg

ți-am bătătorit tot
spatele cu tălpile mele
acum te cunosc
ca pe propriul meu buzunar!

LIANA SABĂU – Timișoara

Cântare

Dumnezeu visează frumos
Dumnezeu – se – visează
E un noroc nesperat
O minune
Surăde cu teamă
Respiră sfios
Buimac s-azvârle în lume
Dumnezeu – se – dorește
De sine însuși i-e dor
Cu dorul dorului fără nume
Răstignit în trupul cel muritor
Bărbat și femeie anume

FELICIA MOȘNEANG – Someș
Odorhei, Sălaj

Impresii

gând
ca o bucată de cretă
desenând trotuarele inimii
primăvară
străbătută cu trăsura
urmărită de lacrimi albe
picurânde din flori
eu...
întrebare fragilă legănată de vânt
neformulată de nimeni
joc
de-a baba oarba
care și-a tratat ochii.
ce plictiseală gri spre alb
și-a scuturat penele
peste mine!

STELA CIOBAN – Suceava

CÂTEVA PRECIZĂRI

Textele publicate în aceste două pagini au fost alese din circa 200 de plicuri trimise de autori din toată țara. Din aceleași plicuri am ales însă și alte texte, care vor apărea în numerele viitoare.

Oricum, nici un plic primit de la dv., stimați corespondenți, nu va rămâne nedeschis. Adresa mea rămâne în continuare: Alex. Ștefănescu, revista „Flacăra”, Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, 71341 București.

Desenele din această ediție a rubricii MAȘINA DE SCRIS aparțin cunoscutului caricaturist LINU. Aștept desene și de la alți graficieni, cunoscuți sau necunoscuți, din întreaga țară.

ÎMBRĂȚIȘĂRI, SĂRUTĂRI, SCRISORI

Text: REMUS ANDREI ION ■

Fotografii: OCTAVIAN TIBĂR, CORNEL MIFTODE ■

Poveste de la început de secol

George Bernard Shaw a avut o slăbiciune pentru actrița Stella Campbell. A iubit-o cu pasiune și gelozie, i-a fost fidel și insinuant și i-a scris mereu mult și insinuant. Dar, în timp, „comoara mea, draga mea, iubita mea, adorată și sfântă prietenă a sufletului meu“ ar fi putut rămâne doar „prietenă mea sfântă și adorată“. Asta s-a și întâmplat când Stella a hotărât să publice scrisorile primite de la „dramaturgul vegetarian“. Toată povestea cu întâlniri pe marginea patului, și sărutări, la început, și cu certuri și mari renunțări până la urmă se regăsește în piesa „Dragă mincinosule“, scrisă de Jerome Kilty și regizată acum la Naționalul bucureștean de Mara Pasici.

Este benefică și interesantă întâlnirea unui regizor tânăr cu trupa și atmosfera așa de complicată din Teatrul Național. Iar Mara Pasici a pornit cu o mare hotărâre: „responsabilitatea regizorului este deschiderea emoțională a actorului“, adică a pus greul înainte. Adela Mărculescu și Damian Crășmaru au fost puși în fața recitalului. Și nu se poate merge foarte departe pentru că Stella și „vegetarianul șarlatan“ s-au îmbrățișat, s-au sărutat, dar nu au mers niciodată mai departe, i-a mărturisit Stella lui Edith Lyttelton, el îi făcea doar avansuri. Relația chinuitoare, tensionată, înflăcărată e ca o felie de tort care poate fi înșiropată excesiv sau doar îndul-

cită pentru a fi savurată. Pentru actori, aici e greul care pleacă de la paradoxul lansat cândva de Diderot, citat în caietul program: „dacă de la o reprezentație la alta există vreo deosebire, de obicei ea este în folosul reprezentației din urmă“, în cazul actorului chibzuit, iar de la actorii care joacă din suflet „să nu te aștepti la nici un fel de unitate“. Echilibrul poate fi păstrat, așa cum au trăit personajele, cu izbucniri amoroase și furioase, cu șmecherii și tachinări, fiecare cu un partener de viață acasă. Acasă, așa cum propune și scenografa Diana Ruxandra Ion: budoarul fermecat al actriței (fără patul sărutărilor) față în față cu mobila așezată, sobră din camera de lucru a dramaturgului. La mijloc este viață, jocul, imaginația: între o cutie de pălării și un scaun cu roțile, ambele ale Stellei. Dar din Shaw ce rămâne? Povestea, pasiunea, „îndrăgosteala“ și în orice caz scrisorile!

Adela Mărculescu și Damian Crășmaru s-au întâlnit cu un regizor tânăr, lucru care le face bine, poate fi un nou început. Astăzi, cu greu mai găsești pe cineva, un regizor, atât de aprins și emoționat ca să stea cu respirația oprită la fiecare replică. Asta înseamnă teamă, emoție, dar mai cu seamă pasiune. Iar pentru o poveste de iubire în care „nu s-a mers niciodată mai departe“, contrapunctul este esențial și poți cocheta cu el sau poți fi fascinat și fermecat. Când găsești ritmul de joc între scaunul cu roțile și cutia de pălării, e păcat să ratezi atunci când stai în budoar sau în camera de lucru.

DRAGĂ MINCINOSULE de Jerome Kilty, la Teatrul Național București.
Regia Mara Pasici, cu Adela Mărculescu și Damian Crășmaru

MUZELE DE LA MUZEU

Sfaturile pentru gospodine și muze ale Saviane Stănescu au fost foarte bine primite de critica literară, poetesa era deja consacrată. Un regizor, Dan Victor, pasionat de avangardă și experiment, a rămas și el cu gândul la poemele Saviane. Cum programul „Primul pas“ al UNITER este deschis tinerilor creatori de teatru, Dan Victor a imaginat un spectacol după Sfaturi și propunerea lui a găsit susținători. Iată un lucru bun, deși programul amintit trece acum printr-un moment de anonim.

Sfaturile pentru gospodine și muze au devenit Sfaturi într-o hăis și cea, sau mai pe scurt Eleada. O altă imagine, o altă poveste, o altă poezie. Și astfel lucrurile au început să se complice: o altă poezie după o poezie. Dan Victor vrea o poetică a mișcării ritmată doar de rostiri, fără muzică. Experiment și atât. Actorii Adelaida Zamfira, Mihai Baranga și Marcelo Cobzariu caută starea poetică. Dar nu este ca în teatrul-poem unde cuvântul construiește starea. Este un teatru cu o poezie căutată, pierdută

într-un fel de colajul regizorului, e un trucaj al Sfaturilor pentru gospodine și muze. Experimentul merită continuat, mai mult întru căutarea ideii, poezia poate că există deja. La muzeu, la Muzeul Literaturii Române unde Eleada deschide proiectul Muzele de la Muzeu.

ELEADA, după Saviana Stănescu la Muzeul Literaturii Române, un spectacol de Dan Victor, cu Adelaida Zamfira, Mihai Baranga și Marcelo Cobzariu.

PETRU, CINE EȘTI TU?! ÎNTRE MICUL ȘI MARELE PARIS

Vlad Zografi are pătanii de mare dramaturg. Cea mai bună piesă a sa, „Petrul”, a avut parte de două montări, și ambele sunt mai slabe decât textul. „Petrul” este o comedie care trage spre scenă, nu poate fi uzată. La Satu Mare a încercat primul spectacol Cristian Ioan, Cătălina Buzoianu reușește să coloreze mai bine la Bulandra.

Piesa se sprijină pe extravaganța vizitei țarului Petru în Franța la 1717. Zografi amplifică parodic teribilismul cu care țarul și-a susținut titlul de oaspete – „Străinătatea nu este decât un fel de Rusie deghizată” – adăugând tot felul de glume și resentimente care circulă folcloric pe seama rușilor, dar și a francezilor. Petru s-a prezentat ca marinar olandez, și-a trecut cel mai urât personaj din suită, prințul-papă, în postul de țar și a spionat tot ce a putut. Ba l-a mai omorât și pe Pierre de la Manque, filozof cinic, care a spus că rușii nu se pot schimba.

Este ușor să joci cum rușii nu pot înghiți rubiniul de Beaujolais și brânza Camembert, dar au ca leac pentru toate votca. În text votca este aproape încă un personaj, în spectacol – recuzită. În spectacol, ca și în piesă, scenele din care lipsesc Petru sau Zotov sunt mai puțin

atractive. Cătălina Buzoianu se bucură de piesa lui Zografi fără să mai brodeze pe marginea situațiilor. Petru este Cornel Scripcaru, masiv, un pic grosolan, cu greu comic sau cuceritor, o pierdere pentru spectacol. Zotov este travestiul Marianei Mișuț, care nu are grosolăniile ci fantezii, mai mult se joacă și are un farmec aparte, de nebun curtat. Filozoful omorât îi reușește excelent lui Victor Rebengiuc, cea mai bună interpretare din spectacol! Atmosfera, un fel de comedie ambientală, în costume filfizon, foarte atractive, amintește de momente din spectacolul „Patul lui Procust”, unde ne aflăm în „micul Paris”. Atmosfera este specialitatea Cătălinei Buzoianu, regizoarea fiind neîntrecută în construirea expresiei colectivității. Așa îi iese și finalul anemic în scriitură. Un munte de obiecte comice, fanteziste care ilustrează pasiunea istorică a rușilor: luăm tot!

PETRU de Vlad Zografi la Teatrul Bulandra, regia Cătălina Buzoianu, costume Lia Manțoc. Din distribuție: Cornel Scripcaru, Mariana Mișuț, Victor Rebengiuc, Marian Rîlea, Mihai Constantin, Virgil Ogășanu, Zoltan Octavian Butuc.

E DIN NOU RICHARD

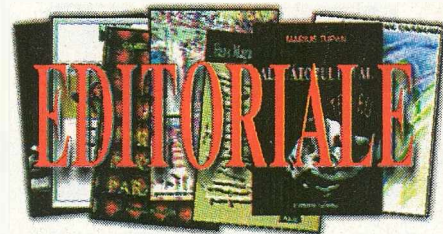

Celebrul spectacol **Richard III**, cu Marcel Iureș în rolul principal, suspendat din cauza jocurilor politice, nu putea rămâne fără urmări. Regizorul Mihai Măniuțiu a mai montat pentru Marcel Iureș „Omorul din catedrală” la Cluj și „Caligula” la Teatrul Bulandra. Comentariile la aceste spectacole au fost strânse și în cartea-album „The Trilogy of the Double”.

Dar **Richard III** a rămas reperul pentru imaginea prieteniei Mihai Măniuțiu – Marcel Iureș – Doina Levița. De **Richard** avem nevoie, de „domnul **Richard**”, cum era numit/alintat Marcel Iureș prin Teatrul Odeon.

Și atunci, există din nou **Richard**. Tot Mihai Măniuțiu propune, Doina Levița face costumele și decorul, pentru **Richard II** de această dată, pe scena Teatrului Național din București, o producție SMART. Marcel Iureș este regele **Richard II**, Oana Pellea regina, Marius Bodochi, Adrian Titieni, Constantin Dinulescu... muzică, dans... spectacolul eveniment al acestui sfârșit de stagiu...

Marcel Iureș în Richard III

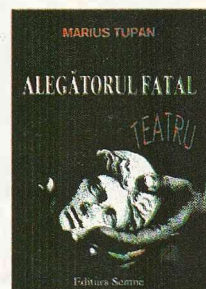
De la o vreme au dispărut teancurile de cărți roș-albe, cu copertă urâtă, ale Editurii Expansion-Armonia. Probabil că după ultimele alegeri s-au împușinat banii pentru... Ciudata erupție editorială nu a mai servit și interese conexe producției de carte, de teatru, piese exclusiv. Fantasma s-a risipit.

Dramaturgia însă bineînțeles există, oameni din toate colțurile țării scriu și piese de teatru, iar editorii cedează farmecului discret al literaturii de scenă. UNITER are în față concursul „Piesa anului” câștigat în 1997 de Radu Macrinici, căruia editura UNITEXT îi alătură mai multe colecții.

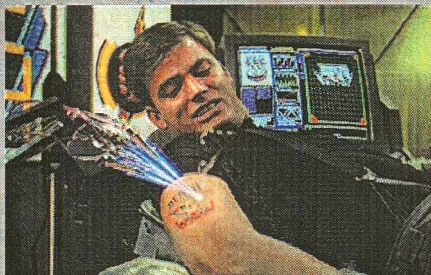
Marius Tupan recidivează, la Editura Semne, cu „Alegătorul fatal”, comedie în două acte cu politicieni, pistoale, târfe... „Natură moartă cu happy end”, „Fapt divers”, „Cameră cu chirie”, „Sosile” adună un amator al absurdului, Ștefan Caraman, în volumul „Zapp...” apărut la Constanța.

Victoria dramaturgilor este colecția „Godot” a editurii All, editată de C.C. Burucea Mlinarcic. Fără subvenție și

sponsorizări oculte, „Godot” (care are o copertă căreia puțină fantezie nu i-ar strica) lansează texte tari, românești și traduceri, cu program pe termen lung. Au sărit pe piață deja trei: Leonid Andreev – „Gândirea”, Michel de Ghelderode – „Soarele apune...” și Hans Magnus Enzensberger – „Filantropul”.

DE JUR ÎMPREJURUL ECRANULUI

„Cu dragoste și abjecție...!”

... M-am abținut în ultima vreme să mai comentez filmele americane S.F. – în afara câtorva și mereu mai rare excepții! – întrucât am constatat că libidoul unei anumite categorii de

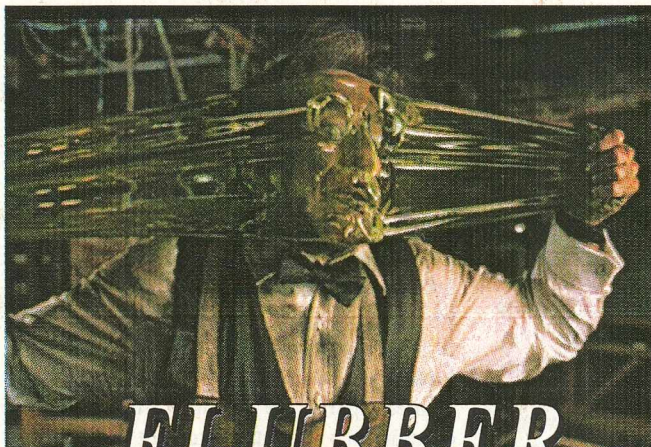
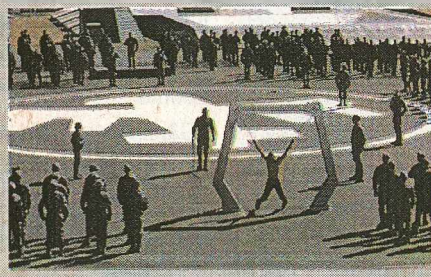

spectatori s-a aplecat, în mod clinic, asupra spectacolului gratuit al VIOLENȚEI, sau TEMBELIZĂRII programate prin computer...!

„INFANTERIA STELARĂ” („Starship Troopers” – S.U.A., 1997), deși poartă în sine violență cât

cuprinde – fiind un film S.F. de război, dar și catastrofic totodată – are un „ceva” anume: trucajele semnate de către PHIL TIPPET sunt de-a dreptul uluitoare (trimițând pe locuri secunde filme precum „Jurassic Park”. „Ziua

FLUBBER

...sau „DISNEY versus DISNEY” s-ar putea subintitula acest film destinat copiilor și nu numai, realizat de „urmași” în spațiu, timp și bani ai celui care s-a numit **Walter Elias Disney** (născut la Chicago în 1901 și mort la Burbank, California, în 1960), cel care va intra în ISTORIA CINEMATOGRAFIEI MONDIALE sub fascinantul nume de **WALT DISNEY**!

De ce mi-am început astfel cronica? Pentru că, iată: în 1961 (la doar un an după moartea maestrului), „Studiourile Disney” produceau filmul „Profesorul distrat” (cu **Fred Mc. Murray** în rolul principal). Era o comedie despre un profesor distrat, pasionat inventator și al cărui principal asistent era... un câine! Prins în nesfârșite ecuații ale unei posibile descoperiri ce va schimba lumea, el uită în repetate rânduri să se ducă la celebrarea propriei sale căsătorii... iar de aici, hazul!

...În anul de grație pe care-l trăim, tot o companie „WALT DISNEY PICTURES” ne oferă un „remake”, adică o preluare după subiectul celebrului film, intitulat de data asta „FLUBBER”: tot un profesor distrat, tot un asistent – un robot electronic de astă dată! – și tot amânarea, repetată, a căsătoriei la biserică... Diferența între primul și cel din urmă însă este, ca să zic așa, cea dintre un măr ionatan și unul din plastic...!

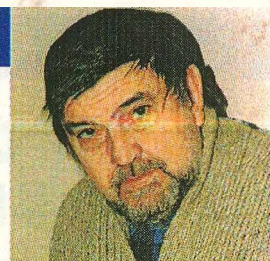
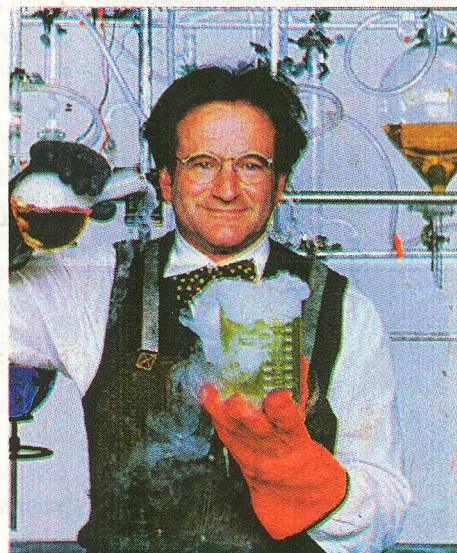
„FLUBBER” este în bună parte și după umila mea părere rezultatul dezastuos a ceea ce aș îndrăzni să numesc: „amestecul electronicii cu arta”... Adică tot ce a fost vis și fantezie – toată dorința de imposibil, dar de redare a acestuia! – devine acum nu numai total-posibil, dar și oarecum tern: „Dacă totul se poate, la ce să mă mai uit la ăștia care vor să-mi sugereze că nu, că stai să vedem etc...?!”

În zona desenului animat, poate că tru-

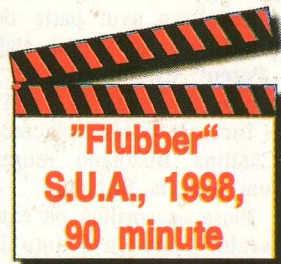
cajele electronice au o oareșicare contribuție benefică – în cea a filmului jucat cu actori, ele devin un veritabil „pericol public”! Prin trucajele electronice ale firmei **INDUSTRIAL LIGHT and MAGIC** de pildă (firmă onorabilă, de altfel, dar asupra căreia m-am aplecat până la plictisită-exasperare în paginile acestei reviste!), totul devenind posibil – mă întreb: bun, și atunci unde e fiorul, unde e hazul?!

...Noroc cu interpretul principal: cu acest **ROBIN WILLIAMS**, pe care nu voi înceta niciodată să-l admir (vă mai amintiți „Popeye”, „Regele Pescar”, „Hook” sau „Mrs. Doubtfire”?!), noroc cu acest recent premiat cu OSCAR pentru anul ce s-a scurs!

Care face din pelicula de față (și în care, nota bene: trucajele, evident extraordinare!, ar fi putut sta totuși la baza unor „poante”, a unor momente de haz nebun! – din păcate reduse la zero de către niște scenariști cel puțin blazați, dacă nu iresponsabili!) – care face, repet, din pelicula de față un film nu doar „digerabil”, dar și agreabil pe alocuri...!

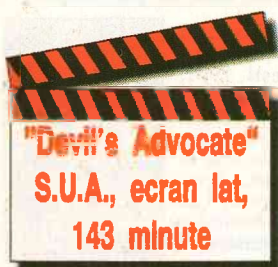

HORIA PĂTRAȘCU ■

PACT CU DIAVOLUL

„Tribunalul a devenit arma gladiatorilor din ultimele decenii ale secolului 20... Desfășurarea unui proces senzațional este ca un

spectacol sportiv: privești ceva care are o parte de melodramă, o parte de vodevil și o parte de calcul rece. Și acum, când spectatorii au văzut procese televizate, și-au dat seama că moralitatea și justiția au foarte puțin de-a face cu rezultatele. Câștigătorii sunt AVOCAȚII, pe care nu-i oprește nimeni...!”

...Textul de mai sus îi aparține lui Taylor Hackford, regizorul filmului „PACT CU DIAVOLUL” – film ce poartă, către vârful distribuției, trei nume sonore ale unor actori făcând parte din generații diverse: este vorba de KEANU REEVES (avocatul), CHARLISE THERON (soția acestuia – o semi-debutantă care a trebuit să dea patru probe, înainte de a primi rolul, fiind atât de frumoasă încât aproape că l-a speriat pe regizor!), și... în sfârșit... AL PACINO (asupra căruia ar fi o aberație să mai insistăm, nu-i așa?!), aici în rolul directorului unei companii internaționale de avocați pus DOAR pe câștigarea proceselor și lipsit de scrupule.

Filmul, realizat după cartea lui Andrew Neiderman, este – evident! – o adaptare

modernă a temei faustice, în care rolul Mefistofeles este interpretat (aș zice „scandalos”, copleșitor de bine!) de către acest uluitor om de teatru și film care se numește Pacino. Și care duce în spinare, practic, întreg succesul peliculei (demonstrat chiar și la noi de imensele cozi ale spectatorilor la casele de bilete!).

Prin meserie (aceea de a apăra pe oricine), avocații își duc existența de cele mai multe ori spectaculoasă, dar nu chiar întotdeauna! Între limite extreme, cum ar fi: cinstea, ispita, cedarea, dorința de reușită, teama, slăbiciunea, paranoia – adică la limitele dintre BINE și RĂU, trebuind să opteze pentru una sau alta. Că o fac sau nu, asta iese din limitele justiției, pentru fiecare contând doar opțiunea personală!

Or, exact aici acționează diabolicul personaj interpretat de Pacino, adică în OFERTA pe care i-o face avocatului (foarte bun, în rol, Keanu Reeves, precum și admirabilă în rolul soției sale, într-adevăr incredibil de frumoasa Charlise Theron!) – adică în propunerea pe care i-o face acestui avocat în a-și „vinde sufletul”, nu pentru bani... ci pentru a fi, întotdeauna, CÂȘTIGĂTOR!

Disputa dintre cei doi constituie elementul central, cât și – prin rezolvare – calitatea filmului!

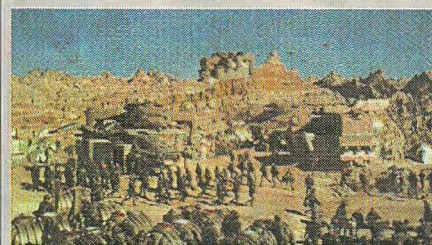
...Din păcate, dincolo de spectaculosul imaginilor (vezi de pildă uimitorul acoperiș cu piscine creat pe Continental Plaza din New York la 50 etaje înălțime; sau superbul apartament personal oferit filmărilor de către magnatul Donald Trump etc.) – spectaculos ce are un rol preponderent pentru „mediul” necesar coruperii tânărului erou de către Mefisto! își vâra (într-adevăr, Dracul, coada!), electronica, regizorul apelând la... (dați-mi voie: la efecte digitale, fir-ar mama lor a păcatelor! – N.A.), astfel încât, mai ales către ultima parte a filmului, el, acest regizor, dorind parcă să supra-solicite atenția spectatorului – deși nu era nevoie! – către o posibilă... serie a II-a! Ceea ce este penibil.

Independenței” etc.); apoi: este realizat de către un regizor de marcă, PAUL VERHOEVEN, olandez de origine și care a primit, acolo, premiul OSCAR pentru cel mai bun film străin în 1973. este vorba de „Turkish Delight” – naturalizat apoi în

America, unde a comis „Robocoop”, „Basic Instinct” etc.... Iar acest lucru se simte! Spectaculosul, efectele speciale sunt totuși fascinante (acoperind, precum un pled aruncat peste cel care

arde, stupizenia povestirii în care niște insecte uriașe invadează Terra...! N.A.: de ce nu l-ar invada Hussein, de pildă?!).

Oferim însă împătimitilor S.F. un „regal” de imagini din film, cu precizarea că ultimul cadru – cel mai nostim, mai duios! – nu e preluat din peliculă, ci face parte din pregătirile de filmare...

FILM

Exceptional

- PULP FICTION (S.U.A. - acțiune și umor negru)
- L.A. CONFIDENTIAL (reluare)
- FOREST GUMP (reluare)
- LISTA LUI SCHINDLER (reluare)

Remarcabil

- GOL PUȘCĂ (Anglia - comedie socială)
- PACT CU DIAVOLUL (S.U.A. - psihologic)

Pierzi, dacă nu vezi

- PROFESORUL TRĂSNIT (S.U.A. - comedie)
- ANASTASIA (S.U.A. - animație)

Doar cu Extraverbal

- UN ASTRONĂUC PE MARTE (S.U.A. - comedie)

Curată sinucidere

- ia mai vedeți-le și Dumneavoastră...!

În peisajul presei române - ortcum diversificat, dar și impresionant prin tiraje! (ceea ce e bine) - a apărut, recent, o nouă revistă-color, profilată pe problemele cinematografiei autohtone și internaționale. Purtând titlul „CINEMA PARADIS”, ea își dorește a fi o publicație de informare la zi asupra fenomenului cinematografic, fără a neglija însă și dorința de magazin vizual al cititorilor cărora li se adresează.

Să-i urăm așadar - noii venite în lumea presei - un călduros: DRUM BUN...

TEATRU

Exceptional

- LUNGUL DRUM AL ZILEI CĂTRE NOAPTE, regia Alexandru Dabija, Teatrul Nottara București
- 1794, regia Alexandru Dabija, Teatrul Bulandra București
- HAMLET, regia Tompa Gabor, Teatrul Național Craiova
- REGINA MAMĂ, regia Gelu Colceag, Teatrul Național București
- NOPTILE CĂLUGĂRIȚEI PORTUGHEZE, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Tineretului Piatra Neamț

Veți avea satisfacții

- PETRU, regia Cătălina Buzoianu, Teatrul Bulandra București - premieră
- PRINȚUL DIN LACRIMĂ, regia Anca Maria Colțeanu, Teatrul Tineretului Piatra Neamț
- AZILUL DE NOAPTE, regia Ion Cojâr, Teatrul Național București
- REQUIEM, regia Horațiu Mihaiu, Teatrul Andrei Mureșanu Sf. Gheorghe
- NUNTA, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Național Cluj

Cineva are ceva de spus

- DRAGĂ MINCINOSULE, regia Mara Pasici, Teatrul Național București - premieră
- COPIII UNUI DUMNEZEU MAI MIC, regia Cristian Theodor Popescu, Compania 777 și Teatrul Odeon București
- BACANTELE, regia Mihai Măniuțiu, Teatrul Național București
- COMEDIA ERORILOR, regia Alexandru Dabija, Teatrul de Comedie București
- POVESTEA POVEȘTILOR, regia Bogdan Voicu, Teatrul Andrei Mureșanu Sf. Gheorghe

Comedii, comedii...

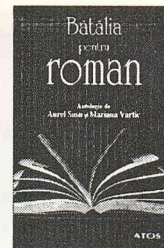
- BLACK & WHITE, regia Florian Pittiș, Teatrul Bulandra București
- CAFENEUA, regia Horațiu Mălăele, Teatrul Bulandra București
- UNDE-I REVOLVERUL?, regia Mircea Cornișteanu, Teatrul Nottara București

Greu de (re)văzut

- FILOCETET, regia Andreea Vulpe, Teatrul Național București
- TREI FEMEI ÎNALTE, regia Vlad Massaci, Teatrul de Comedie București
- ELEADA, regia Dan Victor, Muzeul Literaturii Române și UNITER, programul „Primul pas“.

„Bătălia pentru roman“ - Antologie de Aurel Sasu și Mariana Vartic, Editura Atos, București, 1997, 384 pagini, preț 19.890 lei.

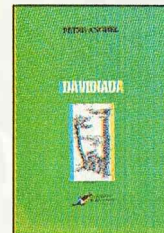
O colecție de aproape 250 de articole semnate de mari personalități ale literaturii noastre, de la Titu Maiorescu și Camil Petrescu la Mircea Eliade, Nicolae Balotă sau Nicolae Manolescu, care oferă cititorului o explorare atentă și diversificată a celui mai citit gen literar al secolului.

Petre Anghel - „Davidiada“

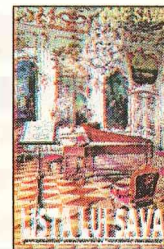
Casa de Editură Viață și Sănătate, 1998, 224 pagini, preț neprecizat.

Spicuim din prezentarea criticului Paul Dugneanu, făcută pe ultima copertă a cărții: „Petre Anghel se întoarce după mai bine de 25 de ani la poezie (...). Convingerea mea e că scriitorul n-a părăsit niciodată poezia. În „Davidiada“, Petre Anghel este, prin excelență, un poet religios - mai mult, un poet creștin.“

Iosif Sava - „Lista lui Sava“, vol. 1-2, Editura Du Style, București, 1997, 800 pagini, preț neprecizat.

Transcrierile conversațiilor pe care Iosif Sava le-a avut la seratele muzicale sunt, întotdeauna, un bun prilej de meditație asupra destinului culturii și societății românești. În aceste două volume sunt prezenți, printre alții: Ana Blandiana, Ion Rațiu, Petre Roman, George Arion, Emil Constantinescu, Ion Caramitru, Mircea Dinescu.

Carlos Fuentes - „Gringo viejo“ traducere de Maria-Gabriela Necheș, Editura Univers, București, 1998, 184 pagini, preț neprecizat.

Laureat al premiului Cervantes (1987), romancierul, dramaturgul și eseistul mexican Carlos Fuentes revine într-o traducere românească printr-una dintre cele mai bune cărți ale sale. Pornind de la povestea reală a lui Ambrose Bierce, Fuentes scrie un roman în care realul și fabulosul se împletesc armonios în stilul, deja cunoscut, al prozei sud-americane.

Gabriela Rusu-Păsărin - „Portrete în oglinzi paralele“, Editura Horion, Râmnicu Vâlcea, 1997, 242 pagini, preț neprecizat.

După cartea „Dizidență sau rezistență prin cultură“, apărută în 1993, Gabriela Rusu-Păsărin, redactor șef la Studioul de radio Oltenia din Craiova, a scris „Portrete în oglinzi paralele“, o carte „cu o problematică încă mai vastă, rafinament sporit în punerea chestiunilor de discutat, percutantă mereu, acută în răspunsurile primite de la eminențele personalități intervievate“, așa cum spune George Munteanu în prefața acestei lucrări, în paginile căreia te întâlnești cu Marin Sorescu, Gabriel Liiceanu, Malvina Urșianu, Augustin Buzura, Dinu Săraru, Mircea Moldovan, Radu Beligan ș.a.

Cele două volume „sunt unele dintre cele mai bune cărți de interviuri, care au apărut la noi în această perioadă post-decembristă frământată și agitată...“, precizează Ovidiu Ghidimic, în prezentarea făcută autoarei.

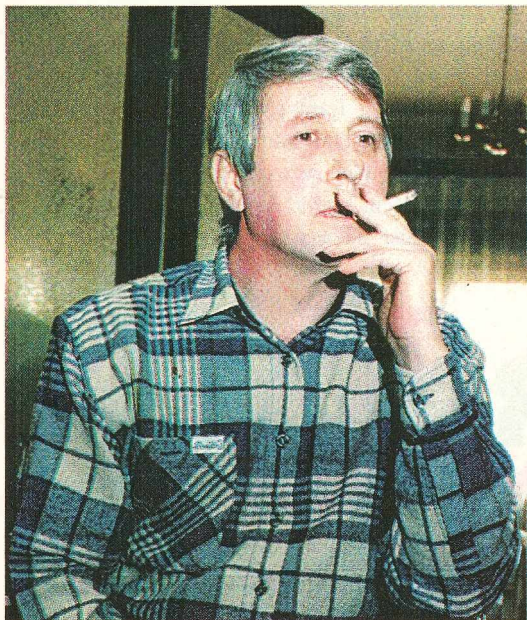

MIRCEA NEDELCIU

PORTRET PSIHOLOGIC

Din 1970 încoace, scriitorul și medicul Virgil Sorin a realizat peste o sută de interviuri cu personalități culturale românești, o parte dintre acestea apărând în trei volume, la Editura Albatros. Mari scriitori (Ana Blandiana, Octavian Paler, Marin Sorescu), sculptori (Ion Jalea), istorici (Constantin Giurescu), critici de film (D.I. Suchianu, Ecaterina Oproiu) și mulți alții au devenit astfel nu numai participanți la incisive dialoguri, ci și subiecte ale unor interesante portrete psihologice, realizate pe baza unor chestionare elaborate de Virgil Sorin și utilizând „martori” (opinia celorlalți intervievați). Vă prezentăm, pentru caracterul lui inedit, portretul psihologic al unui mare scriitor român contemporan – Mircea Nedelciu.

Directorul fondator al societății „Euromedia” m-a primit la 14 februarie 1995 foarte amical în biroul din clădirea Editurii „Cartea Românească”. Cred că se știe că este una și aceeași

persoană cu romancierul Mircea Nedelciu („Zmeura de câmpie”, „Tratament fabulatoriu”, „Frumoasa fără corp” – în colaborare cu Mariana Babeți și Mircea Mihăieș). Despre aceste romane, criticul literar Radu G. Țeposu scrie în „Istoria tragică și grotescă a întunecatului deceniu literar nouă” următoarele: „În descrierea mediilor și moravurilor, îl regăsim pe autorul din proza scurtă, cu gust pentru fluxul vieții, excelent radiograf al limbajelor joase și al mentalităților, bun povestitor al stărilor sociale confuze, întemeiate pe instincte cețoase și vanități violente. Însă prozatorul face acest lucru cu un subtext ironic, știind

prea bine că propune o desfătare pentru cititor, pe care-l și persiflează de altfel, oferindu-i malițios felii de viață.”

Recent, spărgând hârtia TVR 2 realizează frumoase emisiuni literare la „7 zile – 7 arte”.

Fumând neîntrerupt, s-a autocaracterizat ca hipertimic (vesel, antrenant, în centrul discuției), sociabil și cu încredere în sine. Mai este demonstrativ (cu talent teatral și simț diplomatic), dur și realist. Ca trăsături secundare: tolerant, franc, sincer, direct, iubește mult copiii, plin de umor, stenic.

Este modest în notarea aptitudinilor. Predomină cele literare și comerciale (notate cu 9). Notate cu 8 aptitudinile ziaristice, filozofice și tehnice. Organizatorice, pedagogice, științifice, oratorice (nota 7). Slab pentru arta plastică și muzică.

Este un tip vizual dar și auditiv.

Predomină inteligența intuitiv-concretă și relațional-socială față de cea verbală abstractă. La fel spiritul de observație (nota 10), față de fantezie (nota 9). Memoria 8.

Aptitudinile sunt notate cu 9, iar motivațiile cu 8.

Autocaracterizare generală: echilibrat, autoobservator, experimentalism în întreaga existență.

Realizarea profesională bună, la nivelul așteptărilor.

Colegul optzecist, poetul și prozatorul Mircea Cărtărescu îmi spune că n-o să răspundă pentru Mircea Nedelciu tot așa rapid ca pentru el însuși: „Aici o să gândesc mai mult”. Îl consideră pe Mircea Nedelciu dominator, sociabil, dur, realist, stabil, cu

oarecare relativism moral. Ca trăsături secundare: demonstrativ, dornic de bunuri materiale, cu umor și încredere în sine.

Aptitudinile literare și comerciale sunt notate cu 10, iar cele organizatorice, diplomatice și ziaristice cu 9.

Inteligența relațional-socială 10, cea intuitiv concretă 8.

Realizarea profesională ca mai sus.

Criticul literar optzecist Ion Bogdan Lefter consideră ca trăsături dominante pentru Mircea Nedelciu sociabil și inovator, revoluționar. De asemenea activ, altruist, generos, plin de umor, amator de relaxare, distracții, petreceri, predomină supraeul, stoic, echilibrat afectiv.

I.B. Lefter este cel mai generos în notarea aptitudinilor: literare, ziaristice, comerciale, organizatorice 10, pedagogice, filozofice 8. Inteligența intuitiv concretă și rațional socială 10, cea verbală abstractă 8, spiritul de observație și fantezia creatoare 10.

Reușita profesională o consideră diferențiat: ca scriitor excelent și la nivelul așteptărilor, în afaceri foarte bune, peste așteptări.

În concluzie, îl putem considera pe Mircea Nedelciu hipertimic, sociabil, inovator, cu încredere în sine, dur, realist, echilibrat.

Ca trăsături secundare: dominator, cu umor, stenic, stoic, tolerant.

Aptitudini literare și comerciale (nota 10), aptitudini ziaristice și organizatorice (nota 9).

Predomină aptitudinile față de motivații.

Realizarea profesională: ca scriitor excelent și la nivelul așteptărilor, în afaceri foarte bune, peste așteptări.

CARE A FOST CEL MAI MARE DEZASTRU CULINAR PE CARE L-AȚI PROVOCAT?

ILEANA STANA IONESCU:

Sinceră să fiu, slavă Domnului, nu prea am avut parte de dezastre culinare. Au fost totuși câteva situații mai haioase cu care m-am confruntat în tinerețe, atunci când încă nu aveam suficientă experiență culinară. De exemplu, odată m-am apucat să fac pilaf. Am pus un kg de orez la fiert, fără să-mi dau seama că materia primă cu pricina se va umfla. Și orezul a-nceput să crească văzând cu ochii și să dea afară din oală, spre totala mea nedumerire. Dar, cu timpul, să știți că lucrurile s-au schimbat și-acum sunt o bucătăreasă grozavă.

ELENA CÂRSTEA: Cred că cel mai mare eșec culinar din viața mea se poate expedia în câteva fraze. M-am hotărât într-o zi să fac varză călită și-n loc de varză normală am pus varză roșie. Credeam că se procedează la fel ca și cu fasolea. Numai că de data asta n-a ținut schema, astfel încât vă puteți închipui singuri ce-a ieșit.

GABRIEL DOROBANȚU: Eu sunt o fire mai comodă în ceea ce privește gătitul. Tot meniul îl face mama mea, ea fiind cea care se ocupă și de aranjatul mesei. Odată însă, am avut o tentativă de a face cartofi prăjiți. Mi-am pus o pungă de plastic pe față și abia la finalul operațiunii am constatat că a prăji cartofi nu este același lucru cu a suda.

STELA POPESCU: Eu sunt basarabeancă și aș vrea să precizez că basarabenii sunt niște oameni calmi și răbdători pentru că au suferit mult la viața lor. Când am fost la ai mei în Basarabia m-am gândit să-mi aștept tatăl cu masa pusă. Și, pentru că știam că-i mare amator de ciulama, m-am hotărât, deși nu mai făcusem până atunci, să-i gătesc felul de mâncare preferat. Am pus carnea la fiert și când să trec la prepararea sosului nu mi-am dat seama că făina trebuie lăsată la fiert. Am pus făina, am văzut că s-a îngroșat „sosul”. i-am așezat-o, fără s-o mai gust, direct în farfurie. Din bun simț, de foame sau de jenă, tatăl meu a mâncat toată porția. Când l-am întrebat dacă i-a plăcut, mi-a spus: „Da, da o fost cam tare și-avea gust de mortă.”

PENTRU...

5 ÎNTREBĂRI

MIHAI CONSTANTINESCU

CIPRIAN ENEA ■

– Sunteți un om dus la biserică?

– Da, dacă ne gândim la expresia „a fi dus la biserică”. Sunt un om care s-a dus suficient de multe ori la biserică și nu știu în ce măsură aș putea să traduc în viața mea actuală a fi dus la biserică. Să spunem că sunt dus și întors.

– Câte autoturisme proprietate personală ați avut până acum de-a lungul timpului?

– Le-am schimbat din cauză că niciodată n-am reușit să-mi cumpăr mașină nouă și-atunci măcar să-mi iau una mai puțin uzată. Cu ultima mașină însă, lucrurile au stat cu totul altfel.

Am făcut un sacrificiu și mi-am cumpărat-o.

– La care dintre ele ați ținut cel mai mult?

– La ultima țin pentru că merge foarte bine, dar cel mai

mult îmi regret prima mașină, un Volkswagen broscuță, cu care m-am înțeles de minune timp de cinci ani de zile. Și acum regret că am dat-o, dar sunt convins că n-ar mai fi fost competitivă.

– Când ați fost cel mai mândru de mașina dumneavoastră?

– În nenumărate rânduri, dar o să vă povestesc ceva ce mie mi s-a părut caraghios. Astă vară, în timp ce veneam de la mare, m-a prins o ploaie torențială în zona Urziceniului, încât nu se mai vedea nimic. La un moment dat a tunat atât de tare, încât trei sferturi din mașini s-au oprit. Eu am continuat să merg și să studiez ce fel de mărci de mașini se opriseră. Bineînțeles că toate erau Dacii.

– Vă amuzați pe seama agenților de circulație?

– Întrucât n-am avut mari divergențe cu ei, îmi permit să mă mai și amuz pe seama lor. Dar, de cele mai multe ori m-am purtat firesc, am achitat amenda pentru depășirea vitezei și am plecat mai departe...

Nicu Constantin, colegii de beție și gășca

„Eu sunt născut undeva pe lângă Eforie și copilăria mi-am petrecut-o tot pe malul mării. În aceste condiții nu puteam urma decât liceul de marină. Într-o vară, ne-am strâns noi câțiva camarazi de școală și hai s-o punem de-o beție cu ocazia terminării anului școlar. Și dă-i băute, dă-i băute, că până la urmă ni s-a făcut o foame de numa-numa. În cele din urmă ne-am hotărât noi să furăm o găscă, să-i tăiem gâtul și s-o facem friptură. În cartier acolo la noi era o femeie care avea o grămadă de găște, în timp ce mama unui coleg de-al nostru de beție, săracă fiind, n-avea decât o găscă. Și nu știu cum gășca aia singură s-a aciuat pe lângă cârdul mare, și noi, din toată grămada, de beți ce eram am nimerit-o tocmai pe ea. Am tăiat-o, am mâncat-o, am mai tras o vreme la masea și-am plecat satisfăcuți fiecare pe la casele noastre. Inutil să vă mai spun ce bătaie a luat bietul nostru prieten, a cărui găscă o mâncasem, fără măcar să bănuim că-l lăsăm fără singura ouătoare din curte.“ (C.E.)

FOȘTII BEȚIVI NOTORII SE DESTĂINUIE

De-a lungul timpului majoritatea covârșitoare a artiștilor de pretutindeni au cochetat mai mult sau mai puțin cu diverse forme de refugiu, alcoolul ocupând un loc de cinste în biografia lor. În acest număr al revistei „Flacăra“ trei mari băutori în tinerețe vor face o mică incursiune în propriul trecut.

Nae Lăzărescu:
„Încurcam orașele în care
aveam spectacole“

„În tinerețe îndrăgisem atât de mult paharul încât nu mă mai puteam nimeni dezlipi de el. Din această cauză făceam numai prostii. Încurcam orașele în care aveam de susținut spectacole. Veneam pregătit să joc într-un spectacol, dar pe afiș era altul. Noroc că făcându-mi, ca și acum, singur textele, țineam minte mai ușor sau puteam să improvizez fără probleme. În cele din urmă am avut de ales. Ori ajungeam măturător, ori îmi păstram condiția de artist. În momentul acela am avut suficientă tărie de caracter ca să renunț la băutura și bine am făcut. Sunt ani de zile de când n-am mai pus pic de alcool în gură. Beau doar suc sau apă minerală“.

Mircea Rusu:
„Zece ani mi-am bătut joc
de viața mea“

„Am fost un bețiv notoriu. Timp de zece ani de zile mi-am bătut joc de viața mea. Aveam falsă impresie că alcoolul stimulează potența creatoare. Lucru total neadevărat. Îmi amintesc acum de o beție pe care am făcut-o cu Cristi Minculescu, prin 1986, când o familie ușor mondenă din Zalău ne

invitase la un chef. Ei se bucurau în sinea lor că,

de, beau cu noi... Numai că am băut noi, ce-am băut, după care, când gazdele se pregăteau să încheie, nouă abia ni se deschisese apetitul. Făcându-ne că nu înțelegem aluziile lor, noi am continuat să bem până când toată lumea s-a dus la culcare. După ce am rămas singuri, am încins un chef până a doua zi la prânz. Peste câțiva ani ne-am reîntâlnit cu gazdele, dar aproape că nici nu ne mai salutau...“.

Nicolae Dobrin:
„Acum beau doar apă minerală“

„S-au scris multe și s-au vorbit și mai multe despre problemele pe care le-am avut în tinerețe. Fiecare om are destinul său și felul său în care își trăiește viața. Sunt ani de când n-am mai băut. Acum mă ocup toată ziua de școala de fotbal de la Pitești și de câinele meu, Body, un boxer tigrat, îndrăgit de toți din anturajul meu. Doar seara mai ies din când în când cu prietenii la un Bingo, pentru că-i aproape de casă. Dar nu beau decât apă minerală.“ (C.E.)

HIGH LIFE POST

Revista „Flacăra“ vă oferă posibilitatea de a participa în mod direct la realizarea paginilor sale de viață mondenă. Trimiteți pe adresa redacției noastre numele VIP-urilor autohtone pe care ați dori să le intervievăm și întrebările care vreți să le fie puse. Prin intermediul nostru aveți permanent legătura cu înalta societate românească.

Tot în paginile de viață mondenă vom găzdui o rubrică de zvonuri primite de la cititorii noștri, despre diverse personalități publice românești. Cele mai interesante bârfe vor fi publicate număr de număr și premiate la sfârșitul anului 1998 printr-o modalitate care va fi anunțată ulterior. Puneți repede mâna pe pix și nu uitați să menționați pe plic, pentru „Poșta mondenă“!

MONICA FERCHES – Satu Mare:
Îți mulțumim pentru sfaturi și promitem să ținem cont de părerea ta. Adresa unde îi poți scrie lui Ștefan Hrușcă am publicat-o în numărul 1/1998 al revistei noastre, în cadrul rubricii VIP ADRESS.

ELENA PROCOPIU – București:
Scrisoarea ta, dragă Elena, are două părți distincte. Una foarte critică, în care ne faci cu ou și cu oțet că n-am scris până acum nimic despre preferații tăi, BUG MAFIA, și una în care ne mărturisești că-ți plac articolele trăsnete, despre vip-uri, pe care le citești în „Flacăra“. Bine că ăsta ți-i tot baiul, BUG MAFIA sunt pe teavă. Stai pe-aproape!

COȘTICĂ GEAMĂNU – Vâlcea:
Felicitări. Ai câștigat pariul cu prietenul tău. Într-adevăr, îndrăgita noastră solistă de muzică ușoară Angela Similea nu este căsătorită în momentul de față și după știrea noastră nici nu intenționează să-și pună prea curând pirostriile.

Radu Preda – Onești, **Georgiana Grigore** – Buftea, **Andreea Tatu** – Brașov, **Maria Ion** – Comarnic și **George Oanță** – Arad: Vom ține cont de sugestiile voastre. Cât de curând vă veți regăsi vip-urile preferate în paginile „Flăcării“ (C.E.)

ADRIAN ENACHE CITEȘTE KANT, EMINESCU ȘI BLAGA

Despre majoritatea cântăreților de muzică ușoară s-a creat un curent de opinie conform căruia aceștia neglijează cu stoicism lectura de calitate. Adrian Enache este unul dintre interpreții care țin morțiș să infirme acest lucru. „Pe scenă sunt un tip de consum, pentru iubitorii show-ului, dar în intimitate sunt un introvertit – ni se destăinuie Adrian. Sunt pasionat de filosofie și psihologie. Filosofii mei preferați sunt Kant, Eminescu și Blaga“. Se laudă? Nu se laudă? Treaba lui.

Adrian Enache
și soția sa,
Mariana

În altă ordine de idei solistul este de părere că două femei în viața unui bărbat îi împropătează existența, secundă de secundă. O singură dată i-a fost suflată partenera, pe vremea studenției. Acum gagică cu pricina îi trimite vederi cu poștalionul și-i spune tot timpul c-ar da orice să fie lângă el. Dar Adrian nu este genul de bărbat care să facă compromisuri unei femei doar pentru că este fermecătoare fizic. El se consideră adeptul purității. Îi plac femeile mai puțin frumoase dar spirituale.

Visul vieții sale este să joace într-un film în care să aibă rol de confesor al femeii (!) și nicidecum de sex-simbol. „Mie îmi place să discut cu femeia – ne lămurește artistul. La mine actul sexual este pe ultimul plan. El nu face altceva decât să completeze o stare de moment. E o clipă de fericire care nu conține însă foarte mult.“

Solistul se consideră sclavul sufletului, făcând absolut tot ceea ce-i dictează inima. Nu are prejudecăți și crede că acest lucru îl face deosebit. După el, singura modalitate de a scăpa de obsesia plăcerii, este de a trăi cum îți place. Fără prejudecăți. Rezumând, Adrian Enache se definește astfel: „Sunt copilul nebun care alungă stresul oamenilor.“

OANA SÂRBU „FACE FIȚE“ LA MICUL DEJUN

Cu ceva timp în urmă fanii Oanei Sârbu au tras o sperietură grozavă. Super-mediatizatul accident al solistei a bulversat lumea show-biz-ului autohton. Una dintre cele mai marcate personalități (dacă nu chiar cea mai marcată) a fost Virgil Popescu. Relația amoroasă a Oanei cu Virgil eșuase de câțiva ani buni într-o simplă colaborare profesională, la cererea ei. El continua să o iubească nebunește. Perioada de agonie a interpretei a însemnat pentru Virgil Popescu un prilej ideal de a-și dovedi devotamentul. Veghind zi și noapte la căpătâiul femeii vieții sale, compozitorul a impresionat-o profund pe Oana. Surse din anturajul celor doi ne-au declarat că în sufletul solistei s-a declanșat un sentiment confuz și oarecum contradictoriu. Ceva între iubire, milă, recunoștință, vinovăție și dorința de libertate.

În rest, veștile despre Oana Sârbu sunt îmbucurătoare. Deși încă ezită să se arate prea mult în public sau la spectacole,

solista mizează pe „doza mare de încăpățănare și fler în a lua decizii hotărâtoare“. Ea și-a reluat vechiul program. Se trezește dimineața musai după opt ore de somn. Îi place să lenească în pat câteva minute, pentru că nu suportă trezirile bruște. Excepție face doar dacă are un program special. Îi place micul dejun englezesc „cu de toate“. Nu suportă însă ca acesta să-i fie adus la pat, deoarece consideră normal să se mănânce la masă.

O ședință de machiaj la Oana durează în jur de 10-15 minute. Niciodată nu iese pe stradă la întâmplare. Când este agitată devine mai atentă la felul în care arată, deoarece tocmai atunci s-ar putea să-și neglijeze ținuta. Când iese din baie se privește întotdeauna în oglinda postată în fața ușii: „de câte ori iau câteva kilograme în plus mă îngrozesc – declară Oana – pentru că oglinda este primul meu critic.“

Pagini realizate de CIPRIAN ENEA ■
Fotografii de FLORIN IONIȚĂ ■

PREGĂTIRI SUB PRESIUNEA TIMPULUI

POMPILIU L.
DUMITRESCU ■

ROMÂNIA – GRECIA (A) 2-1

Au înscris: V. Moldovan (62), C. Barbu (80), respectiv Alexandris (83)

ROMÂNIA (under 23) – GRECIA (under 21) 1-0

A înscris: E. Trică (83)

● La mai puțin de două luni înainte de debutul pe marea scenă a „mondialului” din Hexagon, situația primei noastre reprezentative nu este deloc roză ● După o jumătate de an de inactivitate (ultima partidă oficială a avut loc la 11 octombrie 1997, în preliminariile C.M., Irlanda – România 1-1), a venit dușul rece prin înfrângerea suferită – pe teren propriu – în „amicalul” cu selecționata Israelului (0-1), contraperformanță comparabilă doar cu acel 2-1 administrat de Emiratele Arabe Unite ● Să nu se creadă însă cumva că F.R.F. nu a avut în acest răstimp o multitudine de preocupări: organizarea festivă a realegerii staff-ului federal, pertractările parcă interminabile cu selecționerul Anghel Iordănescu în privința duratei și valorii contractului, jocurile de culise privind numirea succesorului acestuia în persoana lui Victor Pițurcă, actualul antrenor al lotului de tineret și, în fine, satisfacerea orgoliului (cui?) de a obține dreptul de organizare a turneului final al Campionatului European under 23, deși cheltuielile sunt estimate la 35 miliarde de lei ● Și toate acestea pe fondul sacrificării principalei competiții interne (prin comprimarea excesivă a D.A. doar în intervalul 28 februarie – 2 mai) ca

și a Cupei României (în Italia, Spania, Franța, Anglia – ca să dăm numai aceste exemple – fazele superioare ale întrecerii K.O., inclusiv finala, se desfășoară în manșe duble, numai la noi nu există „ferestre”) ● A, era să uităm tocmai sușaneaua din Argentina, când s-a încropit o așa-zisă Selecționată divizionară de către un Comitet de urgență (parcă eram în decembrie '89, un fel de F.S.N.!), iar generalul Iordănescu a făcut deplasarea în rol de „consultant” ● Și asta după ce ajunsese într-o postură unică în lume: antrenor a două selecționate, România și Grecia! ● Aceeași marcată lipsă de activitate și în privința reprezentativei de tineret (timp de 5 luni), prima convocare constând într-un ministagiu de pregătire și jocuri în Turcia, după care a urmat un eșec (0-1) în întâlnirea cu selecționata similară a Croației, deși „Piți” a efectuat nouă (!) înlocuiri (din care patru „pe șest”) ● Colac peste pupăză, mai pronunțat sau mai voalat, se profilează un conflict între Iordănescu și Pițurcă, fiecare revendicând, pentru lotul de care răspunde, anumiți jucători (cum ar fi Denis Șerban sau portarul Bogdan Lobonț)

ROMÂNIA – GRECIA (A) 2-1

● E-adevărat, recent, „tineretul” a întrecut (1-0) o selecționată elenă, cu jucători mai tineri însă cu doi ani, într-o partidă în urma căreia nu putem fi prea optimiști în perspectiva confruntării cu Olanda de la „europene” ● De asemenea, victorie la limită (2-1) și pentru „națională” A, Iordănescu având posibilitatea să-și vadă la lucru atât actualii cât și viitorii elevi ● Apropo de „capra vecinului”, nici viitoarele noastre colege din grupa G de la „Coupe du Monde” nu se pot fâli cu cine știe ce rezultate ● Astfel, Anglia se pare că acuză întârzierea și inconsistența pregătirilor, „reușind” un 0-2 pe „Wembley” cu Chile și smulgând o remiză (1-1) în deplasare cu Elveția ● Despre Tunisia și Columbia puteți afla amănunte urmărind paginile „Să ne cunoaștem adversarele” din numărul precedent și din cel de față ale revistei noastre ● Trebuie să mai spunem că ultimele verificări au avut loc la 22 aprilie: România – Bulgaria („juventuștii”) și Belgia – România („seniorii”).

FINAL IMPREVIZIBIL DE CAMPIONAT

● Spuneam mai sus că ni se pare nejustificată măsura de a com-
prima campionatul și de a expedia Cupa României ● Desigur, rațiunea este de a asigura un răgaz mai mare componentilor celor două loturi, aflați în fața unor importante examene ● Dar ce poți să mai spui atunci când în „11”-le de start aliniat contra Greciei figura un singur „autohton” (Radu Niculescu), și acela părănd a fi o concesie făcută gazdelor de la FC Național ● Să amintim, totuși, introducerea după pauză a lui Denis Șerban și, în ultima treime a meciului, a lui Lucian Marinescu și Jean Barbu ● Rizibilul apare atunci când Vasile Popa (la debut) și Cristian Dulca „au prins” doar ultimele trei minute, iar Ștefan Nanu, convocat de urgență, dată fiind accidentarea lui Tibor Selymes, a lustruit banca de rezerve alături de „belgian” ● Infuzia de „sânge proaspăt” nu s-a produs nici în contextul absenței lui Hagi, Gică Popescu, Adrian Ilie, Filipescu, Ilie Dumitrescu sau Craioveanu... ● Ca să nu mai fie nici un dubiu, pentru întâlnirea cu Belgia au fost chemați în lotul lărgit doar patru jucători care activează în campionatul primei divizii ● În acest eșalon, interesul a fost menținut prin

inedita rivalitate „la vârf” dintre Steaua și Rapid, la timona cărora se află doi veritabili profesioniști, Mihai Stoichiță, respectiv Mircea Lucescu ● Campioana en-titre a avut un parcurs de regularitate, în special în deplasare, unde era neînvinsă până la disputarea partidei de la Pitești, după care în „pole position” a trecut Rapidul, situație consemnată și înaintea ultimelor trei etape ● Șocant a fost mai ales acel 5-0 administrat eternei rivale, Dinamo, la meciul cu nr. 100 dintre cele două competitoare ● Dilema care stăruie este dacă Steaua a fost atât de puternică sau dacă Dinamo (lipsită și de vreo cinci titulari) și-a „etalat” pronunțata eclipsă de formă ● În rest, constatăm declinul Oțelului Galați, revirimentul în care se află FC Argeș (victorioasă de opt etape, ca și în seria de alte șapte etape la debutul campionatului) și Universitatea Craiova (sub bagheta ex-barcelonezului Alexanco), inconstanța lui FC Național ● La celălalt pol al clasamentului, zarurile au fost aruncate pentru Jiul și Sportul Studențesc, singura necunoscută fiind cea de-a treia retrogradată. (P.L.D.)

STEUA – DINAMO 5-0

O victorie previzibilă: ROMÂNIA – NORVEGIA 4-1

Fotografii de PETRE COJOCARIU

Dinu Pescariu

La început de april, Sala Polivalentă din Capitală a găzduit întâlnirea de Cupa Davis din turul doi, Zona euro-africană, grupa I, dintre România și Norvegia. Revenită în Grupa Mondială (după 12 ani de absență) prin victoria asupra Belgiei, din septembrie 1996, România a pierdut acest drept în urma surprinzătoarei înfrângeri (2-3, pe teren propriu) din partea Olandei, același scor înregistrându-se în barajul de la Moscova, în fața Rusiei. Mai bine cotați în ierarhia ATP, reprezentanții noștri (căpitan ne jucător, Florin Segărceanu) au obținut o victorie confortabilă (4-1) asupra „vikingilor”: **Dinu Pescariu** (84) – Jan Frode Andersen (258) 7-6 (2), 6-4, 6-4; **Andrei Pavel** (93) – Christian Ruud (105) 6-2, 6-2, 6-2; **Pavel / Gabriel Trifu** (229) – Helge Koll (511)/Lars Hjarrand (602) 6-3, 6-2, 6-2; **Pescariu** – Ruud 4-6, 6-4, 4-6; **Pavel** – Andersen 6-4, 6-4 (la 3-0, ultimele partide de simplu s-au disputat după sistemul „2 din 3”).

În Grupa Mondială s-au înregistrat rezultatele: Slovacia – Suedia 2-3, Germania – Africa de Sud 5-0, Elveția – Cehia 3-2, Italia – India 4-1, Australia – Zimbabwe 2-3, S.U.A. – Rusia 3-2, Belgia – Olanda 3-2, Brazilia – Spania 2-3, iar în grupa noastră: Franța – Finlanda 4-1, Marea Britanie – Ucraina 5-0, Israel – Austria 4-1. Prin tragere la sorți, România va întâlni Brazilia, în deplasare, în perioada 25-27 septembrie, meciul contând pentru barajul de promovare în Grupa Mondială. (P.L.D.)

Andrei Pavel

RUȘII CONTINUĂ SĂ ALUNECE BINE PE GHEAȚĂ

Organizat la „Target Center” din Minneapolis (S.U.A.), Campionatul Mondial de patinaj artistic s-a desfășurat – într-o nedorită premieră – fără prezența vreunui campion olimpic en-titre. Tara Lipinski, Ilia Kulik și cuplul Oksana Kazakova – Artur Dmitriev acuzând unele accidentări, iar perechea de dansatori Pașa Grișciuk – Evgheni Platon trecând la profesionalism. De asemenea, nici unul dintre campionii mondiali din 1997 nu și-a apărut titlul. De altfel, la jumătatea unui ciclu olimpic, am asistat la o schimbare de generații, cota de interes a întrecerilor fiind dată de disputa dintre patinatorii americani și cei ruși.

Astfel, tot ca la J.O., singura „breșă” reușită de gazde a fost în proba feminină. **Michelle Kwan** (17 ani) obținând al doilea titlu mondial (după cel din 1996) și devansându-le pe rusoaicele Irina Slutskiaia (19 ani) și Maria Butirskiaia (25 ani, campioana europeană). În rest, campionul european, rusul **Alexei Iagudin** (18 ani), s-a impus în fața lui Todd Eldredge (S.U.A.), ca și **Elena Berejnaia** (20 ani) – **Anton Sikharulidze** (21 ani) – medaliați cu argint la Nagano – în fața americanilor Jenni Meno – Todd Sand. La dans, în schimb, **Anjelika Krilova** – **Oleg Ovsianikov**

IRINA DIN NOU CU GÂNDUL LA „TOP TEN”

La „Family Circle” de la Hilton Head Islands, **Irina Spârlea** a reușit frumoasa performanță de a ajunge din nou într-o finală, după aceea din 1997 de la Indian Wells pierdută în fața campioanei olimpice de la Atlanta, americana **Lindsay Davenport**.

Aflată pe locul 12 în ierarhia feminină și cotate favorita nr. 9 la acest prim turneu pe zgură, Irina le-a întrecut pe Meike Babel (Germania) cu 6-3, 6-3, pe Florencia Labat (Argentina) cu 6-7, 6-2, 6-0, pe Magdalena Grzybowska (Polonia) cu 6-3, 6-4, pentru ca în „sferturi” să o elimine pe **Lindsay Davenport** (favorita nr. 1 și nr. 2 WTA) cu 6-7, 6-4, 7-6 și în semifinale pe **Monica Seles** (favorita nr. 3 și nr. 6 WTA) cu 6-4, 1-6, 7-6, fiind învinsă în finală de sud-africană **Amanda Coetzer** (favorita nr. 4 și tot nr. 4 WTA) cu 6-3, 6-4.

De menționat că la acest

Foto: ROMPRES

turneu n-au participat **Martina Hingis**, surorile **Williams**, **Steffi Graf** sau **Anna Kurnikova**, fiind în schimb prezente **Mary Pierce**, **Iva Majoli**, **Arantxa Sanchez Vicario** și **Conchita Martinez**, cotate ca favoritele 5-6-7-8 și care au fost eliminate în turul secund, iar **Jana Novotna** (favorita nr. 2) în cel de-al treilea. Trebuie să mai spunem și că **Ruxandra Dragomir** (22 WTA) le-a învins în primul tur (cu 6-3, 6-3) pe **Sandrine Testud** (Franța, favorita nr. 11) și pe **Naoko Sawamatsu** (Japonia) cu 6-0, 6-2 în cel secund, fiind eliminată de **Lindsay Davenport** cu 1-6, 6-3, 7-5 după ce **Ruxandra** a avut 4-1 și 5-3 în „decisiv”. Venită din calificări, **Cătălina Cristea** (95 WTA) a cedat (cu 7-5, 6-2) în turul inaugural în fața germancei **Andrea Glass**. (P.L.D.)

au depășit un cuplu francez, **Marina Anissina** – **Gwendal Peizerat**.

La prima lor participare la seniorat, reprezentanții noștri **Roxana Luca** și **Gheorghe Chiper** s-au clasat pe locul 16 în grupele de calificare, în concursul propriu-zis fiind admiși primii 15... (P.L.D.)

Elena Berejnaia – Anton Sikharulidze

Foto: ROMPRES

Ca și la World Cup '94, meciul de debut al „tricolorilor” va fi tot în compania „los cafeteros”.

Atunci cele două reprezentative se aflau la prima lor confruntare.

Columbienii veneau după un fulminant 5-0 în fața Argentinei, obținut în preliminarii, chiar la Buenos Aires! În plus, sud-americanii erau campioni meciurilor amicale de pregătire, astfel încât celebrul Pele îi vedea printre favoriții la titlul suprem. Și într-adevăr, alde Asprilla, Valderrama (supranumit „Gullit blond”),

Rincon sau Valencia dădeau fiori oricărei apărări adverse.

Așadar, să rememorăm ce a fost la 18 iunie 1994, pe stadionul „Rose Bowl” din Los Angeles, în prezența a 92.000 de spectatori și pe o căldură înăbușitoare. Au evoluat formațiile: Stelea – Belodedici – D. Petrescu, Prodan, Mihali, D. Munteanu – Lupescu, G. Popescu, Hagi, Ilie Dumitrescu (68 Selymes) – Răducioiu (89 Papură), respectiv Córdoba – Herrera, Escobar, Perea, Pérez – Alvarez, Gómez, Valderrama, Rincon – Valencia, Asprilla. Evoluția scorului: min. 16 Răducioiu 1-0, min. 34 Hagi 2-0, min. 43 Valencia 2-1, min. 88 Răducioiu 3-1, blondul nostru atacant realizând o „doppietta” din pasele geniale ale lui Gică Hagi.

Ce a urmat, se știe: România a ajuns în „sferturi”, unde a pierdut la loviturile de la 11 m în fața Suediei, iar Columbia (1-2 cu S.U.A. și 2-0 cu Elveția) s-a clasat pe ultimul loc în grupă...

Revenind în actualitate, vă prezentăm

lotul cu care selecționerul Gómez a început pregătirile pentru „mondialul” din Hexagon: Mondragón (Independiente Buenos Aires/Argentina), Oscar Córdoba (Boca Juniors/Argentina), Calero (Nacional Medellin) – portari; Santa (Nacional), Bermúdez (Boca Juniors), Ivan Córdoba (San Lorenzo/Argentina), Wilson Pérez (Independiente Medellin), Osman López (Millonarios San Lorenzo), Moreno (Tolima), Posada (Quindio), Palacios (Nacional), Wilmer Cabrera (Millonarios) – apărători; Serna (Boca Juniors), Bolaños (Juniors Barranquilla), Freddy Rincón (Corinthians Sao Paulo/Brazilia), Carlos Valderrama (Miami Fusion/S.U.A.), John Pérez (Deportivo Cali), Morantes (Nacional), Dumar Rueda (Nacional) – mijlocași; Faustino Asprilla (Parma/Italia), De Avila (fără club/S.U.A.), Aristizábal (Sao Paulo), Comas (Nacional), Téllez (America Cali) – atacanți. Este lesne de observat că doar portarul Córdoba, Pérez, Valderrama (37 de ani, la 2 septembrie), Rincon și Asprilla ne-au fost adversari și în urmă cu patru ani. Mai mult, chiar prezența lui „Tino” este sub

Se va reedita oare duelul de acum patru ani dintre Faustino Asprilla și Daniel Prodan?

semnul întrebării datorită unei accidentări.

Surprinzător, viitorii noștri adversari în „revanșa” de pe stadionul din Lyon, în 15 iunie, nu au reușit să înscrie în primele patru partide de pregătire, deși au întâlnit trei formații de club. Astfel: 0-2 cu San Lorenzo, 0-1 cu Nacional Medellin, 0-0 cu Boca Juniors și, cu Asprilla din repriza secundă, nerefăcut pe deplin, iarăși 0-0, cu naționala iugoslaviei. Primul gol avea să fie înscris de Comas, în partida susținută la New Haven (S.U.A.) cu selecționata Paraguayului (1-1). Fără Asprilla (accidentat) și Rincon (nevoit să revină la clubul său, Corinthians), Columbia a aliniat următoarea formație: Calero – Santa, Bermúdez, O. López, Moreno – J. Pérez, Rueda, Valderrama, Aristizábal, Alex Comas (61 Téllez), De Avila (61 Morantes).

Într-un program care mai poate comporta schimbări, Columbia ar întâlni Chile (la Santiago), Marocul (la Bogota) și S.U.A. (la Alabama), după care ar debarca pe „bătrânul continent” spre a se confrunta cu Scoția, Germania și Belgia.

Într-o corespondență din Los Angeles, Emanuel Tânjală ne transmitea următoarea declarație a lui Mircea Lucescu obținută pentru revista noastră, în pauza meciului: „Hagi a jucat impecabil și echipa a evoluat inteligent. Jucătorii români nu au capotat în fața unui adversar de marcă. Răducioiu a înscris un gol de zile mari, iar Gică Hagi a marcat cel mai frumos gol. Echipa României a prestat un joc disciplinat, foarte atent în fazele defensive și ager în fața porții adverse. Mi-au plăcut Hagi și Stelea”. O caracterizare pe cât de succintă, pe atât de exactă și la care subscriem.

Populație: 37.700.000 locuitori

Suprafață: 1.138.338 kmp

Federacion Colombiana de Futbol

Înființată: în 1924

Culorile tradiționale: tricouri galbene, chiloți albaștri, jambiere roșii

Cluburi mai importante: Atletico Nacional Medellin, America Cali, Deportivo Cali, Millonarios Bogota, Junior Barranquilla

Prezențe la un turneu final al C.M.: 1962, 1990, 1994

Performanțe: a depășit faza grupelor la C.M. '90

Traseul calificării pentru C.M. '98 (acasă/deplasare): 1-0 și 1-2 cu Paraguay, 0-1 și 1-1 cu Peru, 3-1 și 1-1 cu Uruguay, 4-1 și 1-4 cu Chile, 1-0 și 1-0 cu Ecuador, 3-0 și 2-2 cu Bolivia, 1-0 și 2-0 cu Venezuela, 0-1 și 1-1 cu Argentina.

Antrenor: din iulie 1994, Hernán Dario Gómez, 42 de ani, fost jucător la

Independiente Medellin și Atletico Nacional Medellin, la ultima fiind și antrenor. De asemenea, a condus echipa olimpică a Columbiei, iar la C.M. '94 a fost secundul lui Francisco „Paco” Maturana, al cărui sprijin l-a solicitat pentru France '98, însă a fost refuzat.

Portret: Indiscutabil, vedeta „acvilelor” este Faustino Hernan Asprilla Hinestroza („Tino”). Născut la 10 noiembrie 1969, la Tulua, Asprilla a debutat, în prima divizie columbiană, la Cucuta Deportivo (1989), trecând în anul următor la Nacional Medellin. Din 1992 a luat drumul Europei, la AC Parma, cu care a câștigat în 1993 Cupa Cupelor, în 1994 Supercupa Europei, iar în 1995 Cupa U.E.F.A. Asprilla a participat cu naționala Columbiei la World Cup '94, iar după o escală la Newcastle United (1996) a revenit la Parma. Un fin tehnician, prezent mereu la fazele de gol, renumit pentru tumbele sale de bucurie.

FRIGIDERUL

folosire/întreținere

IOANA PREDĂ ■

Foarte important! Pentru ca în interiorul frigiderului să nu existe nici un fel de miros este obligatoriu ca tot ceea ce introduceți să fie RECE și PERFECT ACOPERIT.

Folosirea frigiderului

● În congelator se pun cărnurile crude (fără oase și grăsimi), peștele (fără cap) ambalate în 2-3 pungi (da!!) de plastic, strânse la gură cu sforicele (clamele metalice zgărie congelatorul).

Păstrarea acestora să nu fie mai mare de 2-3 săptămâni pentru că temperatura din congelator este în jur de -14-16° Celsius, iar microorganismele se dezvoltă și trăiesc și în gheturile veșnice de la Polul Nord unde temperatura depășește -60° C.

● În congelator se păstrează și tăvițele cu cuburi de gheață.

● În interiorul frigiderului alimentele se aranjează distanțat pentru a se asigura buna circulație a aerului și, implicit, răcirea.

● În tăvița de sub congelator se pun: crenvurști, parizer, cârnați polonez precum și toate preparatele din carne tăiate felii.

● Pe raftul superior: alimente ușor degradabile: lapte, brânză de vaci, smântână, supe, salate cu maioneză.

● Pe raftul al doilea: mâncăruri gătit.

● Pe raftul al treilea: brânzeturi (păstrate în vase acoperite!!), preparate afumate din carne (salamuri, costiță etc.).

● Pe raftul al patrulea: fructele și legumele care nu încap în lădița specială de la baza frigiderului, aranjate astfel: pe o farfurie plată, acoperită cu o hârtie dublă de ziar, se pun (separat) fructele/legumele în PERFECTĂ STARE. Deasupra se așază o hârtie de ziar, perforată cu ajutorul unei furculițe, după care farfuria se introduce într-o sacoșă de plastic (veche, fără toate etc.) de asemeni perforată.

Atenție! Dacă mâncărurile au miros puternic (salată de icre/vinete, varză etc.) acoperiți - perfect - vasul și introduceți-l într-o sacoșă (fără plesnituri!!).

Decongelarea frigiderului

Deoarece stratul gros de zăpadă de pe vaporizator devine termoizolant și scade eficiența frigorifică, la 3-4 săptămâni decongelarea este necesară.

● Se scoate fișa frigiderului din priză.

● Se golește interiorul frigiderului de toate alimentele depozitate.

● Se verifică dacă bușonul de obturare este pus la cutia de colectare a apei.

● Se apasă bușonul de dezghețare până se aude un clinchet ușor și se aduce butonul termostatlui la diviziunea zero.

Recomandare: Și în cazul frigiderelor la care decongelarea se face automat este indicat (pentru sănătatea dv.!!) ca, o dată la două luni, să goliți frigiderul și să-l spălați.

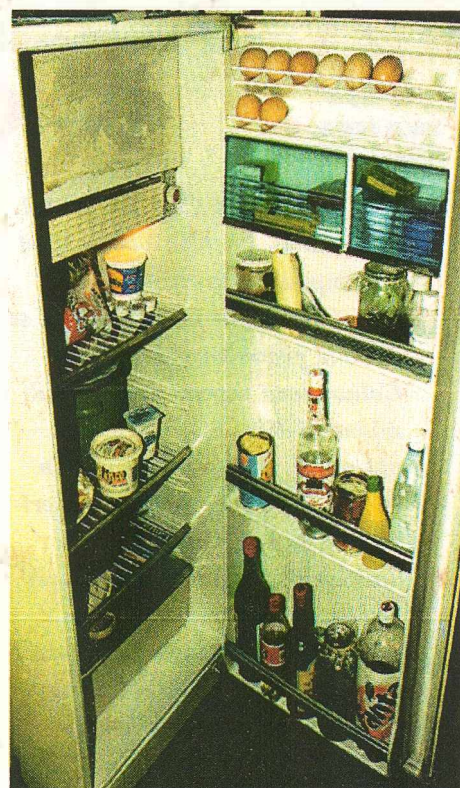
Spălarea frigiderului

Foarte important! Nu folosiți detergenți deoarece aceștia, pe lângă faptul că pot lăsa urme de parfum, distrug elasticitatea garniturii de cauciuc care etanșează închiderea. Or, fără etanșare perfectă, frigiderul nu poate păstra în bune condiții alimentele.

Spălați cu apă caldă și săpun (de rufe!!): congelatorul, interiorul frigiderului și toate piesele anexe (rafturi, tăvițe) și (fără frică!) garnitura de etanșare, iar la sfârșit, exteriorul frigiderului. Spălați apoi totul cu apă caldă, la urmă cu apă rece și ștergeți (totul) cu șervete perfect curate (cele folosite lasă urme cu miros dezagreabil - în afară de... microbi).

Lăsați ușa frigiderului deschisă pentru aerisire/uscare.

Rețineți! La fiecare spălare (după uscare)

este obligatoriu, pentru a proteja cauciucul, să pudrați cu talc garnitura de etanșare. La fiecare trei luni ștergeți garnitura de cauciuc cu un tampon înmuiat, și foarte bine stors, în apă amoniacală diluată: puneți apă rece până la jumătatea unui pahar pentru țuică și turnați cu pipeta trei picături (atât!!) de amoniac lichid cumpărat de la farmacie.

Atenție! Nu atingeți cu tamponul (îmbibat în apă amoniacală) carcasa frigiderului!

Pentru siguranță, acoperiți partea metalică pe care este fixată garnitura de etanșare cu o riglă din material plastic/ cu o bucată de material plastic tăiată (drept!) dintr-o butelie mare de Coca-Cola/etc. pe care, desigur, o veți păstra.

Dacă vă rămâne, păstrați (într-o sticlă de culoare închisă) și apa amoniacală diluată de dv.

ARTA COMPORTĂRII ÎN SOCIETATE (I)

Când sunteți invitați

● Gândiți-vă dacă vă veți simți bine în casa viitoarelor dv. gazde și în compania celorlalți invitați.

● Nu refuzați o invitație numai pentru că nu vă sunt agreabile doamna, domnul sau perechea „X”.

● Nu acceptați o invitație numai pentru că nu aveți altceva de făcut în ziua

respectivă.

● Amintiți-vă că pentru a vă putea păstra prietenii, relațiile, aveți obligația de a primi la dv. acasă pe cei care v-au fost gazde.

În cazul în care acasă nu se poate, din motive pe care veți avea grijă să le explicați (și să fie credibile!!), invitați-i la bar, la restaurant sau la un spectacol (despre care să aveți siguranța că este pe gustul lor)

și, înainte sau după spectacol, la o cofetărie (de soi!!).

● Acceptarea sau refuzul unei invitații se face imediat sau cel mai târziu la trei zile de la primirea ei.

Atenție mare! Atunci când refuzați o invitație:

a) totdeauna, indiferent de felul relațiilor existente, mulțumiți frumos pentru cinstea care vi se face de a fi invitat.

b) dacă aveți un motiv real (dar care să nu fie jignitor pentru cei care vă invită), arătați-l.

c) dacă nu vă convine invitația, găsiți, elegant, o scuză (dar tot fără a jigni).

d) nu uitați că, refuzând de două ori aceeași persoană, ea nu vă va mai invita niciodată. Dacă își permite să o mai facă totuși... feriți-vă de ea, ca de foc!

BISCUIȚI „Flacăra” pentru bere/ vin/ șampanie

Recomandări:

– Pregătiți-i cu 2-3 zile înainte de a fi serviți.

– Aluatul se poate păstra în congelator 2-3 săptămâni.

Cantități:

– 200 g telemea oală (cașcaval), 200 g unt (100 g margarină + 100 g untură), 1 ou, 1 linguriță pastă tomate (boia dulce de ardei), nucșoară, făină, drojdie (cât o nucă).

Pentru uns: 1 gălbenuș + 1 linguriță lapte praf (+ apă rece până la consistența de smântână).

Pentru acoperire: chimen, susan, nucă, alune. E frumos să fie din toate! (Așezate pe farfurioare separate!)

Preparare

● Mărunțiți fin miezul de nucă și cel de alune.

● Amestecați drojdia cu apă călduță și făină. Puneți vasul, acoperit, la cald.

● Într-o ceșcuță amestecați pasta de tomate cu zahăr, până devine ușor dulceagă.

● Într-un vas mare radeți telemeaua și amestecați-o cu untul. Adăugați oul, drojdia crescută, pasta de tomate, nucșoara.

Dacă folosiți boia de ardei, puneți numai

atât până când compoziția capătă culoarea vie, frumoasă. Omogenizați.

● Puneți treptat, frământând repede (ca la toate alaturile cu grăsimi în compoziție!) atâtă făină până când aluatul se desprinde de vas. Faceti-l minge, acoperiți-l cu o pungă din plastic și puneți-l în frigider (2-24 ore).

● În tava de tablă neagră a aragazului (cea albă, emailată, este destinată fripturilor!) modelați două hârtii albe, pe care veți coace, prin alternanță, biscuiții.

● Într-o ceșcuță amestecați gălbenușul cu laptele.

● Încălziți cuptorul. Foc potrivit (180° C).

● Împărțiți aluatul în trei bucăți (pe care le veți întinde pe rând). Luați o bucată. Restul puneți-l în frigider.

● Pe o suprafață înfăinată întindeți o foaie groasă de 0,5 cm. Decupați-o în forme diferite sau în rondele și semilune, cu ajutorul unui păhăruț de țuică sau al flacoanelor din material plastic rămase de la medicamente.

● Puneți biscuiții în tavă și ungeți câte 4-5 bucăți (nu mai mulți, pentru că se usucă gălbenușul și nu mai fixează chimenul etc.!!)

cu ou. Presărați susan/etc., apăsați ușor cu degetele.

● Coaceți în jur de 10 minute.

Precizări

● După coacere, biscuiții se pun direct pe platoul pe care vor fi serviți.

● Ca să fie frumos, așezați în alternanță biscuiți acoperiți diferit. De aceea după ungerea cu ou, pe 4-5 biscuiți puneți chimen, pe următorii susan etc.

Despre „miraculoasa urzică”, plantă cu mare răspândire geografică, ne-au rămas scrieri din antichitate (Dioscoride, Plinius ș.a.).

Compoziția chimică a urzicii este complexă: săruri de fier, magnezii, mangan, sodiu, calciu, potasiu (toate, de importanță foarte mare pentru buna funcționare a organismului).

Are, de asemenea, un conținut bogat în vitamine (A, B₂, C, K), clorofilă, mucilagii, rășini etc.

Atenție! Urzica este bună numai până la înflorire!!

● **Urzica medicament:** regenerează sângele, este indicată în boli de rinichi, gută, reumatism (în vechime bolnavii de reumatism își „băteau” părțile bolnave cu urzici proaspete). Datorită vitaminei K, are însușirea de a opri hemoragiile (crize de hemoroizi, menstruale abundente).

Foarte bun diuretic, combate constipația.

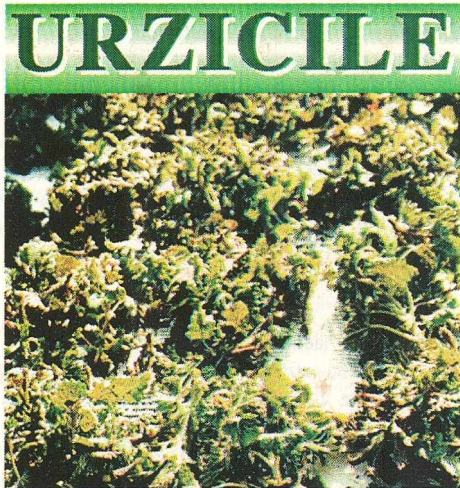
● **Urzica în cosmetică:** Înlăunind eliminarea toxinelor din organism, ajută la vindecarea unor boli, înfrumusețează pielea și ajută la creșterea părului.

Tratamentul cu urzici se face cu infuzii din frunze/plantă întreagă: 10 g urzici proaspete mărunțite (sau 20 g urzici uscate) se opăresc cu o ceașcă de apă clocotită. Ibricul acoperit se introduce într-un vas cu apă clocotită (ca infuzia de urzici să se păstreze fierbinte!!) și se bea după 10 minute. Sunt obligatorii 3 cani pe zi, băute la intervale egale de timp (cât mai fierbinți!!!).

Tratamentul se face 10 zile, cu pauză de 10 zile. Se poate repeta.

Pentru creșterea părului (în paralel cu tratamentul indicat mai sus) masați-vă rădăcina părului (tot de 3 ori pe zi) cu un decoct obținut din 50 g rădăcină de urzică fiartă 15 minute în 0,5 l apă. Se păstrează la rece (într-o sticlă brună/verde!!).

Înainte de folosire se încălzește o cantitate mică, pe baie de apă.

Urzicile în alimentație

Faceți în fiecare primăvară o cură de urzici. Dar, la pregătirea lor, încercați să păstrați cât mai mult din miraculoasa lor alcătuire!

● **Spălarea urzicilor** (care, ca și la spanac, îngrozește majoritatea gospodinelor) va fi perfectă și ușoară dacă:

a) Puneți în chiuvetă un vas înalt (pentru supă), umpleți-l cu apă rece și deasupra lui așezați o strecurătoare. Aceasta trebuie să se sprijine de vas și să fie, în întregime, cufundată în apa din vas. Puneți urzicile în strecurătoare și lăsați să curgă apa rece.

În timpul în care apa curge peste urzici, întoarceți-le ușor, cu ambele mâini (întepăturile urzicilor au efect foarte bun). Îndepărtați resturile de paie și părțile mai groase ale tulpinițelor de urzici.

b) După fiecare tranșă de urzici spălate, aruncați apa din vasul înalt, deoarece are pământ, nisip etc.

● **Opărirea și tocarea urzicilor.** 2-3 tranșe de urzici spălate introduceți-le într-un vas cu apă sărată în clocot. Lăsați urzicile să fiarbă descoperit, până apare la suprafața apei o spumă albă (atât!!) 1-2 minute.

Scoateți-le, scurgeți-le foarte bine și tocați-le imediat, fierbinți, cu un tocător de lemn/plastic.

Urzicile tocate (foarte bine scurse) puneți-le în vasul în care veți pregăti mâncarea.

Atenție! Păstrați (fiecare picătură!!) din apa în care au fiert urzicile și beți-o, cât mai repede, după ce ați obținut-o!

● **Ciulama de urzici.** Într-un castronel puneți 2-3 linguri de făină (pentru 1 kg urzici tocate). Turnați câte puțină zeamă de urzici rece, peste făină (amestecând continuu) până obțineți consistența unei smântâni subțiri. Puneți-o într-o craticioară la foc mic (și cu tablă dedesubt) și turnați peste ea zeamă clocotită de la fierberea urzicilor. Sosul trebuie foarte bine fiert (altfel, provoacă indigestie/dureri de stomac, ca toate sosurile cu făină insuficient fierte!)

Puneți sosul peste urzicile tocate și, frecând, adăugați untdelemn și, dacă este necesar, sare.

Prezentare: Ciulamaua de urzici se servește călduță cu mămăligă fierbinte, hrean ras și, după gust, usturoi. Dar nu sub formă de mujdei ci căpățâni întregi (frumos aranjate pe o farfurioară viu colorată).

Fiecare își adaugă, în farfurie, hreanul ras sau își decojește, pe măsură ce mănâncă, câte un cățel de usturoi. Aceste indicații nu sunt date de „uzanțe” ci pentru a se păstra cât mai mult din extraordinarele virtuți ale hreanului/usturoiului (și așa este bine să le mâncăm, totdeauna, la orice fel de mâncare!!).

Tot după gust, la masă se poate adăuga și oțet/suc de lămâie (dar nu din cel din comerț!!).

IOANA PREDĂ ■

Aurora Inoan

A fost pasionată de tot ceea ce înseamnă ezoterie. După '89, datorită accesului larg la informații, a devenit o foarte bună cunoscătoare a tainelor astrologiei. Are calități de terapeut – deține gradul II în tehnică radiantă. Este redactor-șef la „Revista Fenomenelor Paranormale” și „Astrologia”, iar începând cu numărul 2 prezintă predicțiile astrale în revista „Flacăra”.

Predicții lunare – mai '98

Berbec

Vă confrunțați cu dificultăți bănești. Nu este o chestiune de lungă durată, dar nu se poate spune că nu vă macină. Poate că aceste neajunsuri provin de la relația dumneavoastră cu niște persoane care susțin că vă protejează, dar deocamdată nu așa stau lucrurile. În a doua parte a lunii, însă, vă veți bucura, în mod real, de tot sprijinul.

Taur

Din felurite motive, începutul acestei luni este marcat de unele nemulțumiri în sfera carierei, a serviciului. Nu e sigur că dumneavoastră sunteți de vină; e foarte posibil ca la mijloc să fie o invidie. Totul însă se mai repară în a doua parte, când veți intra în posesia unor câștiguri. Dar se vor găsi și amici să vă invidieze.

Gemeni

Starea dumneavoastră e mai precară în prima parte a lui mai. Feriți-vă, în mod special, zona gât-grumaz, laringele, dar și inima! Din pricina unor succese în călătorii sau cu străinii sau într-o activitate de înaltă spiritualitate, inamicii sunt pe poziții și încearcă diverse manevre. Ei nu vor renunța, dar la finele lunii nu mai au șansă.

Rac

Prima parte a lui mai vă aduce în... dar datorii sau lipsuri bănești cauzate de lipsa de inspirație sau de corectitudine a unor persoane din entourage. Situația se mai echilibrează spre finele lunii, când vă bucurați de un sprijin secret. Dar relațiile voastre cu străinii sau o eventuală călătorie rămân sâmbântă de discordie.

Leu

Ce-ar fi să fiți mai diplomați, mai calmi, mai atenți la cei care vă pot bloca bunul nume, acum, în prima parte a lunii ??? Aveți, probabil, de-a face și cu niște dușmani declarați, dar și cu parteneri incorecți. Un sprijin serios primiți în a doua parte a lunii de la prieteni sau de la adevărații protectori.

Fecioară

Călătoriile în interes de serviciu pot stârni nemulțumiri, invidii și chiar retrogradări. Încercați să rămâneți pe poziții, căci, în ciuda unor dușmăni și atacuri, unele persoane suspuse și unii prieteni sunt de partea dumneavoastră la finele acestei luni. Aveți mare grijă și de relațiile matrimoniale sau de cele cu partenerul consacrat.

Balanță

O duceți cam greu cu banii, deocamdată. Aveți de achitat niște datorii, la stat sau la persoane particulare. Unele datorii vi se trag din afaceri care au rămas în drum. Nici cu amorul nu stați prea grozav. La finele lui mai, aveți mari șanse de la niște străini sau e posibil să faceți sau să vi se propună o călătorie.

Scorpion

Vă cam pasc inamicii, care sunt persoane pe care le știți. Unii chiar vă amenință cu un proces. E posibil ca și la dumneavoastră în familie, fie cu părinții, fie cu partenerul de viață, lucrurile să nu stea chiar pe roze. Situația se va echilibra însă la finele lunii. Și din punct de vedere financiar și din cel al relațiilor cu apropiații.

Săgetător

Sănătatea dumneavoastră este în pericol, la această oră. La fel, și poate tocmai din cauza oboseli și nervozității, relațiile de la serviciu cunosc turbulențe. La finele lui mai însă, ajutorul unui asociat, sau acela al partenerului de viață vă poate fi de mare folos. Chiar e posibil să semnați un act de asociere.

Capricorn

Jale financiară. Asta acum, la început de lună. Nu sunteți mulțumiți de câștiguri, iar dacă vă avântați în afaceri nimic nu vă iese. Mai bine așteptați finele lunii, când mai încasați niște sume de la serviciu sau din altă activitate cotidiană. Dar atunci va trebui să vegheați asupra comunicării cu ceilalți.

Vărsător

Aveți probleme cu locuința, cu unul dintre părinți, poate cu cel de același sex. Poate că vreți să vă mutați și nu găsiți un schimb care să vă convină, poate aveți probleme cu o casă, un teren de vânzare sau de cumpărat. Mai bine vă va fi la finele lunii, când activitatea cotidiană vă va oferi satisfacții, la fel, starea de sănătate.

Pești

Comunicarea cu toată lumea decurge anevoios. E posibil să vă certați cu o rudă apropiată sau cu un vecin. Nu vă sfătuiesc să semnați acte sau să vă prezentați la un test sau examen. Asta la începutul lunii. Spre finele lui mai, veți avea o mulțumire prin aportul cuiva din familie, dar și prin acela al unui sprijin discret.

Nu vă operați în 11 și spălați rufe în 24!

În data de 11 mai Luna intră în opoziție cu Soarele. Este, deci, aspectul de Lună Plină, care, cum mai spuneam, favorizează hemoragiile și agresivitatea. Sigur că acest aspect mai poate avea și alte tipuri de influență și eu vă propun să luăm în considerare faptul că el se formează între semnele Scorpionului (pentru Lună) și Taurului (pentru Soare). Prin urmare, cei mai influențați de aceste semne vor fi exact nativii celor două zodii. Pentru suferinzi de afecțiuni care privesc zona organelor genitale, anală și tiroidă, ziua este contraindicată intervențiilor chirurgicale. O zi la

fel de puțin favorabilă pentru starea de sănătate poate fi data de 11 și pentru nativii din Gemeni, respectiv din Săgetător, pentru care aspectul se produce în sectorul sănătății.

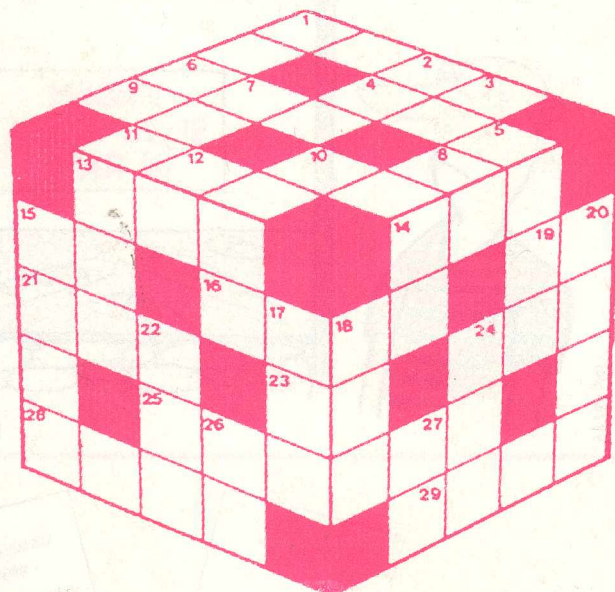
Ziua de 24 mai este ziua care găzduiește aspectul de Lună Nouă, adică Luna și Soarele se află în același semn și același grad. Nu în aceea zi, dar în cele ce-i urmează vă puteți apuca de activități noi, pe care însă le-ați pregătit mai demult. Ziua este potrivită și tunsului sau tăierii unghiilor. Este, la fel, o zi cum nu se poate mai favorabilă spălării de rufe care se curăță în timp record și cu o cantitate minimă de detergent.

LA ÎNĂLȚIME

MIHAI ZGUBEA

DENUNȚĂTORI REDRESAT	ASIN URARE	VOPSELE PRINSE LA MĂINI (sg.)	DURE (dim.)
LEGITIMĂ PASAGER			
MASINI MARI			
EMOTIE PUTERNICĂ		ELEGANTĂ ÎNCĂLȚĂ- MINTE DE CAUCIUC	
CRAI PRODUCE STRUGURI			ANINATĂ
		ÎN VALE ! ÎNLĂȚURA- REA PĂRULUI DE PE CORP	
A SELECTA CEL CARE FOLOSESTE CEVA			
			FRUMOS
VECHIUL CONTINENT TURITĂ			
	STĂRNESTE RASUL EXPUNERE		
MIOARE CULE ! SCRIITOR		FIR TEXTIL VINE PE LA GENE	
FRUMOASE IN BASME DEPRESIUNE			SPORT PE APĂ
		IOANA STĂNESCU AVANTAJ	
ÎN ATAC ! AMATOR DE CEVA		12 LUNI CAP DE IDOL !	RODICA APOSTOL
FORT. BASTION			

L A C U B

DE LA STÂNGA LA DREAP-
TA: 1) Urmă de murdărie. 4)
Acoperit cu un strat de aramă. 6)
Apă stătătoare. 8) La revedere! 9)
Ioana Manolescu. 10) Scoasă din
ocnă. 11) Apel la telefon. 13)
Personaj jucat pe scenă. 14)
Creangă. 15) Locul călărețului.
16) Merge împreună cu turma la
păscut. 19) Într-o pipă! 21) Fir
textil. 23) Sanda Vasilescu. 24) A
nu se mai mișca. 25) Florile...
reginei (sg.). 28) Copil care
merge la școală. 29) Avânt.

DE LA DREAPTA LA
STÂNGA: 1) Extremitățile reci
ale Terrei. 2) Baston de biliard.
3) Suprafață de 100 m². 5) Curge
la vale. 7) Om plin de nevoi. 10)
Singur... pe scenă. 12) În plop!
DE SUS ÎN JOS: 15) Așezări
țărănești. 17) În acest fel. 18) A
apărea în fața ochilor. 20) Pasăre
cu coada în formă de evantai. 22)
Ustensile pentru cusut. 24) Se
pune pe umeri ca să țină cald.
26) Roxana Vernescu. 27) Cute...
la fuste! (M.Z.)

Într-o lume obscură **Flacăra**

Magazin ilustrat - fondat în 1911 de C. Banu

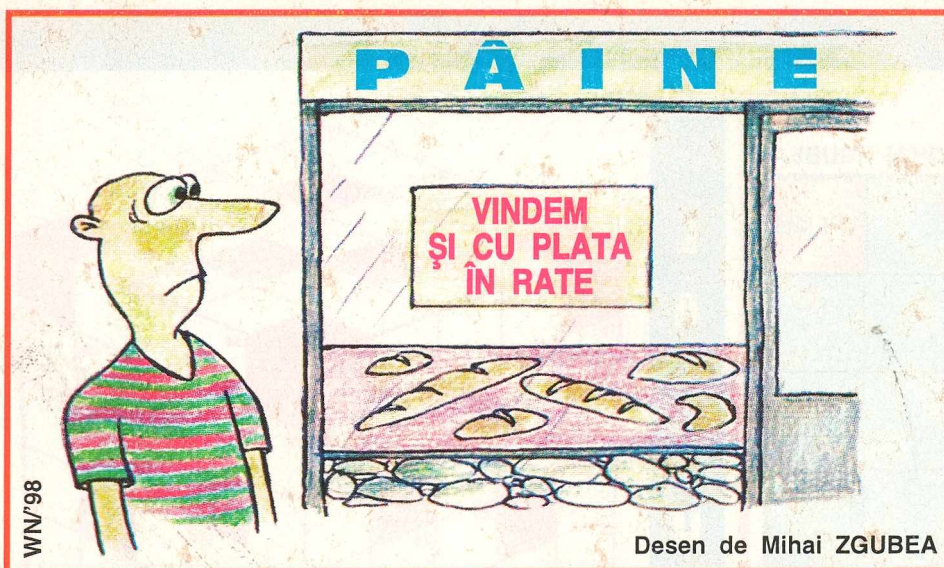
Vreți să primiți revista prin poștă, într-o stare
perfectă, rapid, într-un ambalaj protector?
Vreți să nu vă lipsească nici un număr
din colecție?

Completați talonul de mai jos și expediați-l pe
adresa: **S.C. Publicațiile Flacăra S.A.**,
Piața Presei Libere nr. 1, sector 1, cod 71341,
București, România, Oficiul Poștal 33,
Căsuța Poștală 12

Expedito

Numele.....Prenumele.....
Adresa: Str..... Nr..... Bl..... Sc.....
Et..... Ap.....
Cod Poștal..... Localitatea.....
Județ/Sector.....
Țara.....Telefon.....
Fax.....

Dacă sunteți interesat să vă abonați la revista
„**Flacăra**”, marcați cu „X” opțiunea dumneavoastră și
completați perioada abonamentelor din talonul de pe
verso.

Desen de Mihai ZGUBEA

Două cărți de George Arion

La EDITURA FLACĂRA, volumul pentru copii:

„Uite cine NU vorbește”; coautor George Arion jr.

32 pagini, 5.000 lei.

La EDITURA FUNDAȚIEI PREMIILE FLACĂRA, volumul de versuri „Traversarea”.

144 pagini, 10.000 lei.

Comandând cărțile direct la edituri, veți beneficia de o reducere de 10% (500 lei) pentru primul titlu și 15% (1.500 lei) pentru cel de-al doilea.

Taxele de expediere sunt suportate de edituri. Cărțile comandate vor purta autograful autorului

TALON DE ABONAMENT

☐ 3 luni în perioada	_____	_____	6.000 lei
☐ 6 luni în perioada	_____	_____	12.000 lei
☐ 12 luni în perioada	_____	_____	24.000 lei

Am achitat suma de lei cu mandat
poștal nr. data în contul
407230110496 lei al S.C. „Publicațiile Flacăra”
S.A. la B.C.R. sect. 1

	Europa	Alte conti- nente
☐ 3 luni în perioada	_____	12\$ 15\$
☐ 6 luni în perioada	_____	20\$ 24\$
☐ 12 luni în perioada	_____	36\$ 45\$

Am achitat suma de USD cu ordinul de
plată nr. data în contul
472161604310 USD
al S.C. „Publicațiile Flacăra” S.A. la B.C.R. sect. 1

PUBLICAȚIILE

Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991

Consiliul de Administrație:

Președinte - director general:

GEORGE ARION

Membri: Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Păsărin

Director general-adjunct: ALEXANDRU PĂSĂRIN

Director difuzare: GABRIEL BUMB

Secretariat: Mihaela Caroline Surdu 222.33.31; 222.33.44

Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341.

Fax: 222.82.89

Cont lei

- 40.72.30.110.496 BCR, sector 1, București

Cont valută

- USD 47.21.6.16.0431.0 BCR, sector 1, București

- DM 47.21.3.10.0431.0 BCR, sector 1, București

Fundația

„Premiile Flacăra - România”

Președinte:

GEORGE ARION

Director executiv:

MANUELA RUXANDRA ARION

Cont lei: 45104012109 BCR,
sector 1, București

Flacăra

Redactor șef: ALEXANDRU ARION

■ REDACTORI - Ciprian Enea, Toma Roman jr.

■ SPORT - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu

■ FOTOREPORTERI - Florin Ionță

■ CORECTURĂ - Angela Ștefănescu

■ COLABORATORI PERMANENȚI - Remus Andrei Ion,
Horia Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin
Zarojanu

■ CORESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE - Gabriela Adam-
Opail (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia), Mihai
Rusu (Germania)

REBUS

Redactor șef: MIHAI ZGUBEA

REBUSACHE

PARADA INTEGRAMELOR

Redactor șef: CONSTANTIN GRIGORE

Mini-REBUS

Redactor șef: DANIEL POPA

Redacția: Aurel Ștefan Alexandrescu, Simona Păsărin

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ: Maria
Călin, Violeta Dragomir, Felix Dumitru
Grigore, Donu Viniliță

DIFUZARE (222.66.28): Marian Celcan,
Elizabeta Costea, Cătălin Helișan, Valerică
Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu, Nicolae Șerban

FINANCIAR-CONTABIL: VIORICA TUDOR, Elena Anghel,
Florența Tudor

ADMINISTRATIV: DAN MIRCEA POPA, Liliana Crețu, Ionel
Blagoci

Cititorii din străinătate se pot abona prin Societatea
Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28,
fax 222.82.89 sau prin S.C. „Rodipet” S.A., P.O. Box
33-57, fax 0040-1-222.64.07, telefon 222.41.26, ambele
la adresa: Piața Presei Libere nr. 1, sector 1,
cod 71341 - București, România

Pentru abonamentele interne, care se fac la poștă,
revista „Flacăra” este înscrisă în Catalogul de presă
pe anul 1998 la poziția 4368

Foarte important!

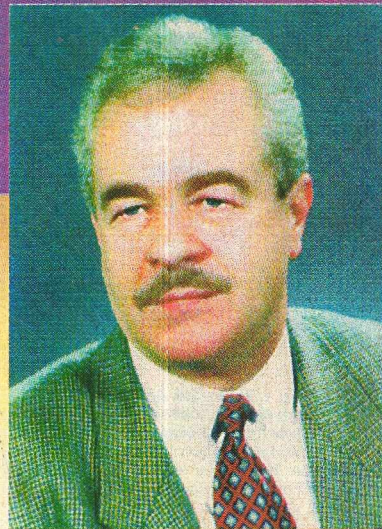
Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pen-
tru conținutul articolului aparține autorului. De
asemenea, în cazul unor agenții de presă și per-
sonalități citate, responsabilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: S.C. CICERO S.A.

Preț: 5000 lei

LETTER FROM THE GENERAL MANAGER

The automotive world is a permanent search for novelty and progress, a world where only the strong ones have their place and can resist to the battle with themselves and with their merciless competitors.

Automobile Dacia S.A. made a new step to the automotive world standards with the new Dacia Nova model, which materializes a tradition started in 1968 and continued by generations of specialists which, for almost 30 years, were dedicated to the foundation of this car.

Figures from this presentation catalogue offer only a curt image of our company. But behind these figures are days and nights of hard work which turn Dacia to be a permanent presence on the domestic and the external market.

We are sure that, by constant efforts, a lot of work and especially passion, we are approaching this target, having in mind that the new Dacia generation, that of the year 2000, will strengthen the force of Romanian automotive industry.

The origin and the history of our company's success come from the efforts of nowadays generation and its leaders. It is high time for them to leave their mark on the present and especially on the future of the company.

Dr. eng. Constantin Stroe

A handwritten signature in dark ink, appearing to read 'C. Stroe'.

INTRAROM

iR

iR

COMPANIA

Cu o suprafață de 3000 mp și peste 2000 mp pentru birouri având cele mai moderne dotări, INTRAROM se poate compara cu orice altă companie din Europa și din lume. INTRAROM dispune de cele mai noi și mai performante linii de producție în tehnologie S.M.D. din România. Facilitățile de fabricație cu un înalt grad de automatizare, acoperă întreg spectrul de activități legate de producția de serie, cum ar fi: echiparea plăcilor de cablaj imprimat, lipire, testare, anduranță, montare etc.

iR

ACTIVITĂȚI

Obiectul de activitate al INTRAROM îl constituie producția de echipamente pentru telecomunicații. Pe lângă acestea, societatea asigură activități de instalare și service, integrare de sisteme informatice, precum și dezvoltarea de software de aplicații în diverse domenii. INTRAROM asigură service post-livrare pentru toate produsele oferite clienților. Prin aceasta se asigură funcționarea continuă a produselor instalate, la condițiile specifice și corectarea completă și eficientă a tuturor disfuncționalităților din operare, creând o relație de parteneriat cu clienții, care are în vedere evaluarea necesităților și dezbateră problemelor acestora.

iR

CALITATE

Un factor important care determină activitatea INTRAROM este preocuparea pentru CALITATEA produselor și serviciilor oferite. În acest sens, INTRAROM a introdus conceptul calității totale, în conformitate cu standardele internaționale ISO 9000, care presupune testarea continuă nu numai a materialelor și a procedurilor de fabricație, ci a tuturor activităților și proceselor, la toate nivelurile companiei. Certificarea ISO 9002 a fost obținută în luna iulie a anului 1997, în urma auditului făcut de prestigioasa firmă BUREAU VERITAS QUALITY INTERNATIONAL.

iR

PERSONAL

Instruirea și specializarea sunt factori foarte importanți în selectarea personalului companiei. 60% din angajați au studii superioare și sunt familiarizați cu utilizarea calculatoarelor pentru a putea folosi sistemul informatic al firmei. Pentru menținerea la nivelul tehnologic impus de dinamica domeniilor de activitate ale companiei se aplică personalului angajat un program continuu de școlarizare în țară și în străinătate.

iR

SOFTWARE

O direcție prioritară a dezvoltării companiei o constituie dezvoltarea de software de aplicații și realizarea de proiecte informatice „la cheie”, care asigură integrarea celor mai noi tehnologii hardware și software. Se are în vedere cooperarea cu INTRACOM pentru realizarea unor proiecte informatice al căror beneficiar este Uniunea Europeană.

iR

CLIENTI

Performanțele și calitatea produselor și serviciilor oferite de compania noastră au făcut din INTRAROM un partener de încredere pentru clienți importanți cum ar fi regiile autonome ROMTELECOM, LOTERIA NAȚIONALĂ, SNCFR sau RENEL. În acest sens, în 1997 au fost livrate către ROMTELECOM un număr de 9000 de telefoane publice cu cartelă cu chip, produse integral în România, INTRAROM devenind astfel principalul furnizor pentru aceste tipuri de echipament. De asemenea, INTRAROM participă ca partener al firmelor ALCATEL-NORVEGIA și IDT ALSTON din SUA, la implementarea proiectului finanțat de BERD, de contorizare automată a convorhirilor telefonice (CALL COLLECTIONS), al cărui beneficiar este ROMTELECOM.

iR

EXPORT

Partenerul principal al INTRAROM în activitatea de export este grupul INTRACOM din Grecia, volumul vânzărilor de echipamente și servicii către acesta depășind 5.325.000 USD. De asemenea în cursul anului 1997 a început colaborarea cu firma IDT ALSTON din S.U.A., concretizată prin producția locală a interfețelor de centrală necesare în cadrul proiectului CALL COLLECTION, menționat anterior, livrările către ROMTELECOM fiind în curs. Legat de aceasta MIKE MOORE, președintele IDT ALSTON a declarat: „Acordul cu INTRAROM este o parte importantă a strategiei noastre globale de marketing. Pentru distribuirea produselor noastre avem nevoie de parteneri locali puternici și capabili, și credem că INTRAROM, cu o dotare de înalt nivel tehnic și o pregătire a personalului la standarde occidentale, este cea mai potrivită companie românească pentru activitățile de producție pe care le avem în vedere. Sperăm să ne extindem parteneriatul atât în România cât și pe alte piețe”.